

சங்க அகப்பாடல்களில் நிலவியல் பின்புலம்

ஆய்வாளர்

இரா. சுஜித்திரா கிருஷ்ண குமாரி

பதிவு எண் : 12089

தமிழ்

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.)

பட்டத்திற்காக அளிக்கப்படும் ஆய்வேடு

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி - 627012.

நவம்பர் - 2018

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி - 627012.

சான்றிதழ்

“சங்க அகப்பாடல்களில் நிலவியல் பின்புலம்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வாளர் இரா. சுஜித்திரா கிருஷ்ண குமாரி அவர்கள் மேற்கொண்ட இவ்வாய்வு திருநெல்வேலி, மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக நாகர்கோவில், தெ.தி. இந்துக்கல்லூரி, தமிழ்க்கலை ஆய்வகத்தில் பயின்ற காலத்தில் தன்னிச்சையாகச் செய்யப் பெற்றது என்றும், இவ்வாய்விற்காக ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப்பட்டமும் அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இரா. சுஜித்திரா கிருஷ்ண குமாரி
ஆய்வாளர்

நெறியாளர்
முனைவர் க.கோ. அனிதாசுமாரி,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்க்கலை ஆய்வகம்,
தென்திருவிதாங்கூர் இந்துக்கல்லூரி,
நாகர்கோவில் - 629002.

நன்றியுரை

“சங்க அகப்பாடல்களில் நிலவியல் பின்புலம்” என்னும் இவ்ஆய்வேடு செவ்வனே நிறைவு பெறுவதற்கு அருள்புரிந்த எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு என் இதயப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த தெ.தி.இந்துக்கல்லூரி, தமிழ்க்கலை ஆய்வகத்தில் முழு நேர ஆய்வாளராக ஆய்வு செய்ய அனுமதி தந்த தென்திருவிதாங்கூர் இந்துக்கல்லூரி ஆட்சிக்குழுவினருக்கும், கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் சி. சிதம்பரதாணு அவர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

“சங்க அகப்பாடல்களில் நிலவியல் பின்புலம்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்வதற்கு பல உதவிகள் புரிந்து என்னை ஊக்கப்படுத்தி, ஆய்வு மேற்பார்வையாளராக செயல்பட்ட தென்திருவிதாங்கூர் இந்துக்கல்லூரித் தமிழ்த்துறை இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் க.கோ.அனிதாசுமாரி அவர்களுக்கு என் உளம்கனிந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வின் வெற்றிக்கு நன்முறையில் வழிகாட்டிய தென்திருவிதாங்கூர் இந்துக்கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் தெ.வே.ஜெகதீசன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வுச் சம்பந்தப்பட்ட நூற்களைத் தந்துதவிய ஒழுகினசேரி நூலகத்தாருக்கும், தென்திருவிதாங்கூர் இந்துக்கல்லூரி நூலகத்தாருக்கும், மதுரை தமிழ்ச்சங்க நூலகத்தாருக்கும், வீராணி ஊர்புற நூலகத்தாருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு சிறப்புற அமைய அனைத்து வகையிலும் துணைபுரிந்த
என்னுடைய பெற்றோருக்கும், என் கணவருக்கும், என் சகோதரனுக்கும்,
சகோதரிக்கும், உறவினர்களுக்கும் மற்றும் என் தோழிகளுக்கும் மனப்பூர்வமான
நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வேட்டினைச் சிறந்த முறையில் தட்டச்சுச் செய்து
கட்டமைத்துத் தந்த மீனாட்சிபுரம் கண்ணன் கணினி நிறுவன உரிமையாளர்
திரு.அ.சுகுமாரன் மற்றும் அவரது நிறுவனப் பணியாளர்களுக்கும் என்
நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இரா. சுஜித்திரா கிருஷ்ண குமாரி
ஆய்வாளர்

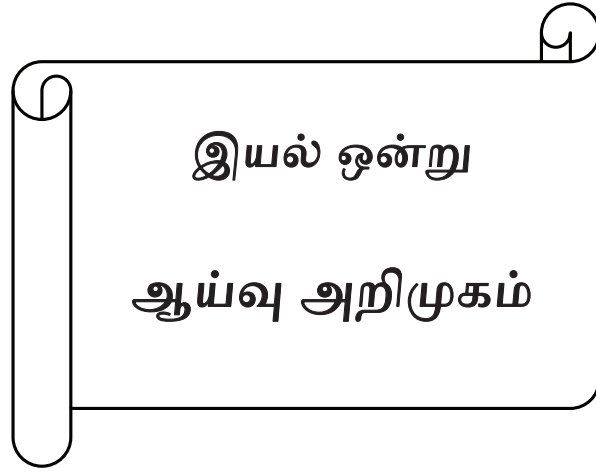
பொருளடக்கம்

	பக்கம்
சான்றிதழ்	i
ஆய்வுச்சுருக்கம்	ii-vi
நன்றியுரை	vii - viii
சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்	ix-x
பொருளடக்கம்	xi
இயல்கள்	
இயல் ஒன்று - ஆய்வு அறிமுகம்	1-12
இயல் இரண்டு - சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்	13-53
இயல் மூன்று - ஐந்திணைகளில் நிலவியல் பின்புலம்	54-102
இயல் நான்கு - சங்க இலக்கியத்தில் அகமரபுகள்	103-131
இயல் ஐந்து - கருப்பொருள் அடிப்படையில் நிலவியல் பின்புலம்	132-257
இயல் ஆறு - ஆய்வு நிறைவுரை	258-264
துணைநூற்பட்டியல்	265-280
பின்னிணைப்புகள்	1-19
ஆய்வுக்கட்டுரைகள்	

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	நானூறு
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலி.	-	கலித்தொகை
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறிஞ்.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
திருமுருகு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.பொருள்.	-	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
நற்.	-	நற்றிணை
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டின.	-	பட்டினப்பாலை
பதிற்.	-	பதிற்றுப்பத்து
புறத்.	-	புறத்திணையியல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை

பொருந.	- பொருநராற்றுப்படை
மதுரை.	- மதுரைக்காஞ்சி
முல்லை.	- முல்லைப்பாட்டு
மேலது.	- மேலே குறிப்பிட்டுள்ள நூல்
வ.	- வரி
வரி.	- வரிகள்

முன்னுரை

ஆய்வுத் தலைப்பு

ஆய்வின் நோக்கம்

ஆய்வுக்களம்

ஆய்வின் எல்லை

ஆய்வு அணுகுமுறை

ஆய்வு கருதுகோள்

ஆய்வு முன்னோடிகள்

ஆய்வின் ஆதாரங்கள்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

துணைமை ஆதாரங்கள்

சார்பு ஆதாரங்கள்

ஆய்வின் மொழிநடை

ஆய்வுப் பகுப்பு

முன்னுரை

நிலவியல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலம் மற்றும் அதன் கூட்டமைப்பு, கட்டமைப்பு, அதன் இயல்புகள் வரலாறு மற்றும் அதனை உருவாக்கிய வழி முறைகள் என்பவை தொடர்பான ஆய்வு ஆகும். அடிப்படையில் இது புவி அறிவியல் சார்ந்த அறிவுத் துறைகளில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. தமிழ் நில அமைப்பினை விளக்க நமக்கு இலக்கியங்களின் தேவை உள்ளன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால தொல்வரலாற்றை விளக்கவல்ல இலக்கியங்கள் நம்மிடம் உள்ளன. நிலவியல் பின்புலங்களை ஆராய பல்துறைப் பங்களிப்புகள் தேவையான நிலையில் இலக்கியங்களும் அதில் இடம்பெறுகின்றன. இலக்கியங்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்தால் பல புதிய செய்திகள் கிடைக்கும். சங்க நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கை முறையினையும், வாழ்வியலையும், வரலாற்றையும் எண்ணங்களையும் பிரதிபலிக்கும் கருத்துக் கருவூலங்களாகும். சங்க அகப் பாடல்களில் காணப்படும் மாந்தர்களின் மரபுகள் மற்றும் ஐந்திணைப் பாடல்களில் உள்ள கருப்பொருள் அடிப்படையில் நிலவியல் பின்புலத்தைப் பற்றி இனங்காணும் வகையில் இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

சங்க இலக்கியங்களை இயற்றிய புலவர்கள் அவர்கள் கருத்துக்களை இயற்கை சூழலின் அடிப்படையில் கற்பனை நயத்துடன் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். அவ்வாறான இயற்கை தன்மைகளை வெளிக் கொணர விழைவதால் எவ்வளவு ஆய்வுகள் மேற்கொண்டாலும் படிக்கப்படிக்கப் பல புது கருத்துக்களைக் கொடுக்கும் கருத்தாழம் கொண்டதாகச் சங்க இலக்கியம்

காணப்படுகிறது. ஆகவே, “சங்க அகப்பாடல்களில் நிலவியல் பின்புலம்” என்பதை ஆய்வின் தலைப்பாக தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் நோக்கம்

இலக்கியங்களைக் காலத்தைக் காட்டும் கண்ணாடி என்று கூறுவர். அவற்றின் அடிப்படையில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்னும் அகநூல்களான எட்டு நூல்களையும் மிக ஆழ்ந்த வாசிப்பில் ஐந்திணைகளில் உள்ள முதற்பொருளையும், உரிப்பொருளையும் விளக்கவும், நிலவைப்பு முறையை ஆராய்வது என்றும், தெய்வம் நீங்கலாக உள்ள பன்னிரண்டு கருப்பொருள்களான மக்கள், புள் (பறவை), விலங்கு, ஊர், நீர், பூ, மரம், உணவு, பறை, யாழ், பண், தொழில், இப்பொருள்களைக் கொண்டு பாடல்களில் தலைவன் தலைவியின் களவு, கற்பு வாழ்க்கையில் நிகழும் நிகழ்வுகளை எங்ஙனம் உள்ளுறை அமைத்துக் கூறியுள்ளனர் என்பதோடு பண்டைய மக்களின் வாழ்க்கை முறை இயற்கையோடு பின்னிப் பிணைந்து இருந்ததை வெளிக் கொணர்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுக்களம்

சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகைப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் உள்ள எட்டு அகநூல்களும் ஆய்வேட்டிற்குரிய களமாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வின் எல்லை

சங்க இலக்கிய நூல்களில் அகப் பாடல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய எட்டு நூல்களும் ஆய்வின் எல்லையாக இடம்பெற்றுள்ளது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வு சங்க இலக்கியங்களை மையமாகக் கொண்டு அமைவதால், பாடல்களைப்பகுத்தும் விளக்கியும் ஆராய வேண்டியுள்ளது. எனவே பகுப்பாய்வு முறையிலும், விளக்கவியல் அணுகுமுறையிலும் இவ்வாய்வு அமைகிறது. மட்டுமின்றி சங்ககால வரலாற்றை அதன் இயல்புடன் வரையறுக்க வரலாற்றியல் அணுகுமுறையும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு கருதுகோள்

நிலவியல் பின்புலத்தில் சங்க இலக்கியத்தை அணுகும்போது அதனை முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆய்வில் இடம் பெற்றுள்ள சங்க அகப்பாடல்கள் நில அமைப்பு பற்றிய அடிப்படைக் கருத்துக்களைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. அகப்பாடல்களின் திணைமரபுக் கூறுகள் அந்தந்த நிலவியல் பின்புலத்துடன் அமைந்திருக்கின்றன என்பதும், திணை ஒழுக்கங்களில் கருப்பொருளும் நிலவியல் பின்புலத்துடன் அமைந்துள்ளன என்பதையும் கருதுகோளாகக் கொள்ளலாம்.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

சங்க இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளில் இயற்கை சார்ந்த மற்றும் அகப்பாடல்களின் தன்மைகளை விளக்கும் வகையில் பல்வேறு கருத்தரங்குகள் நடத்தப்பட்டு கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் 'எட்டுத்தொகையில் அகப்பாத்திரங்கள்' என்னும் தலைப்பில் தா.சுஜா பாக்கிய பிருந்தா அவர்கள் முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்காக ஆராய்ந்துள்ளார். இவ்வாய்வு அகப்பாடல்களின் பாத்திரங்களை முன்வைத்து ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. 'தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரமும் சங்க அகப்பாடல்களும்' என்னும் தலைப்பில் மா. பகவதி அவர்கள் முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வு மேற்கொண்டுள்ளார். இவ்வாய்வில் தொல்காப்பியர் அகவாழ்வுக்குரிய கருத்துக்களை சங்க அகப்பாடலில் எவ்வாறு பொருத்தி வருகிறது என்றும், கருப்பொருளை கூறும் இயற்கை சார்ந்த பின் புலத்தை அடையாளப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. 'குறிஞ்சிக்கலி உணர்த்தும் அகவாழ்வியல் நெறிகள்' என்னும் தலைப்பில் ஜெ.ச.நிஷா அவர்கள் முதுகலைப் பட்ட ஆய்விற்காக ஆராய்ந்துள்ளார். இதில் முதற்பொருள், உரிப்பொருள், கருப்பொருள் பற்றிய செய்திகளில் உள்ள அகவாழ்வியல் கூறுகளைத் தெளிவுப்படுத்தும் விதமாக ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. அந்த வகையில் முழுவதுமாக மாறுபட்ட நிலையில் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் உள்ள நிலவியல் கூறுகள், நிலவியல் பாகுபாடு, பண்டைய மக்களிடம் உள்ள நிலவியல் அறிவு போன்ற பல கோணங்களிலும் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் முக்கியமாக உள்ளுறைப் பாடல்களில் உள்ள கருப்பொருள்கள் மனித

வாழ்விற்கு எவ்வாறு பின்புலமாக கையாண்டுள்ளனர் என்பதை வெளிக்கொணர்வதாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வின் ஆதாரங்கள்

ஆய்வு தெளிவு பெற ஆதாரங்கள் பேருதவி புரிகின்றன. இவ்வாதாரங்கள் முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்கள், சார்பு ஆதாரங்கள் என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டில் உள்ள அகநூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்ற எட்டு மூல நூல்களும் முதன்மை ஆதாரங்களாக மேற்கொள்ளப்பட்டன.

துணைமை ஆதாரங்கள்

இயற்கை வருணனையைப் பற்றி விளக்கும் பிற நூல்களும், கட்டுரைகள், கலைக்களஞ்சியம், ஆய்வு தலைப்பிற்கு ஏற்ற கருத்துக்கள் கிடைக்கும் நூல்கள் அனைத்தும் துணைமை ஆதாரங்களாக தேர்வு செய்யப்பட்டது.

சார்பு ஆதாரங்கள்

செய்தித்தாள், இதழ்கள், படங்கள் போன்றவற்றில் வரும் செய்திகள் முதலானவை சார்பு ஆதாரங்களாகும்.

ஆய்வின் மொழிநடை

ஆய்வின் மொழிநடையானது தூய தமிழ்ச் சொற்களோடும், பேச்சு வழக்குச் சொற்களோடும், பெரும்பாலும் எளிய தமிழ் நடையிலும், சில இடங்களில் தேவை கருதி ஆங்கில வார்த்தைகளும், வடமொழிச் சொற்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்பு

“சங்க அகப்பாடல்களில் நிலவியல் பின்புலம்” என்னும் தலைப்பில் உள்ள இந்த ஆய்வானது ஆறு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை,

இயல் ஒன்று	-	ஆய்வு அறிமுகம்
இயல் இரண்டு	-	சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்
இயல் மூன்று	-	ஐந்திணைகளில் நிலவியல் பின்புலம்
இயல் நான்கு	-	சங்க இலக்கியத்தில் அகமரபுகள்
இயல் ஐந்து	-	கருப்பொருள் அடிப்படையில் நிலவியல் பின்புலம்
இயல் ஆறு	-	ஆய்வு நிறைவுரை

என்பனவாகும்.

“ஆய்வு அறிமுகம்” என்னும் இப்பகுதி ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வின் எல்லை, ஆய்வின் ஆதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வின் மொழிநடை, ஆய்வின் முறை, ஆய்வுப் பகுப்பு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது ஆகும்.

“சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்” என்னும் இரண்டாம் இயலில்

நிலவியல் என்றால் என்ன என்பதையும், அதில் உள்ள உட்பிரிவு, நிலவியல் கூறுகள், போன்றவற்றையும், சங்க கால மக்கள் எவ்வாறு நிலவியல் அறிவு பெற்றிருந்தனர் என்பதையும் இலக்கியத்தில் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்பதில் முதல் பொருளில் உள்ள நிலத்தையும் பொழுதையும் சங்கப் புலவர்கள் எவ்வாறு பாகுபடுத்தி உள்ளனர் என்பதையும், பண்டைய காலத்தில் எந்த நிலம் முதலில் தோன்றியது என்பதையும் தொல்காப்பியர் நில வைப்பு முறையில் எந்த நிலத்தை முதலில் வைத்தார் என்பதையும் அதற்கான காரணத்தையும், நிலம் பாகுபாடு பற்றியும், நிலம் எவ்வாறு தோன்றியது என்ற ஆராய்ச்சியும், தமிழ்நாட்டு எல்லைகள் பற்றியும் மேலும் ஐந்து உரிப்பொருள் பற்றியும் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

“ஐந்திணைகளில் நிலவியல் பின்புலம்” என்னும் மூன்றாம்

இயலில் அகத்திணைக் கோட்பாட்டில் சங்க இலக்கியத்தை எவ்வாறு சங்கப் புலவர்கள் பாகுபடுத்தியுள்ளனர் என்று ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது. ஐந்திணைகளில் நிலத்தின் பெயரும், திணைப் பெயரும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையதாக இருப்பதால் திணைகளின் அடிப்படையில் நிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டனவா அன்றி நிலங்களின் அடிப்படையில் திணைகள் பிரிக்கப்பட்டனவா என்ற ஐயம் தெளிவுப்படுத்தப்படுகிறது. நிலமும் வாழ்வும் என்பது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்து திணைகளில் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தனர். அவர்கள் திணைகளின் அடிப்படையில் தங்கள்

வாழ்க்கையை நடத்தியுள்ளனர் என்பதையும், பாலை என்ற ஒரு தனி நிலம் உள்ளதா என்ற ஆராய்ச்சி அக்காலத்திலிருந்து, இக்காலம் வரை நடைபெற்றுக் கொண்டு இருப்பதையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பாலை நிலம் பற்றிய பல்வேறு கருத்துக்களை அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர் என்பதை இவ்வியலில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

“சங்க இலக்கியத்தில் அகமரபுகள்” என்னும் நான்காம் இயலில் சங்கப் புலவர்கள் இலக்கியத்தை அகம், புறம் என்று இரண்டாகப் பிரித்துள்ளனர். அகப்பொருள் பற்றிப் பேசும் சங்க இலக்கிய நூல்கள் அனைத்தும் அகமாந்தரது கூற்றின் அடிப்படையில் அமைகிறது. அகப்பாடல்கள் தலைவன் தலைவியின் இனிய அன்பு கலந்த காதல் வாழ்வினைக் கூறுவது ஆகும். இக்காதல் வாழ்வானது ஒவ்வொரு நிலத்தின் அடிப்படையில் நிகழ்கிறது என்பதை இலக்கியங்கள் விளக்கியுள்ளது. குறிப்பாக காதல் வாழ்வில் முதலில் நிகழ்வது இயற்கைப்புணர்ச்சி ஆகும். இதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது தினைப்புனமாகும். தினைக்கதிர்களைப் பறவைகள் உண்டுவிடக் கூடாது என்று பெண்கள் அவற்றை காவல்காக்க செல்வர். அவ்வாறு தலைவி தினைப்புனத்திற்கு செல்கையில் தலைவனைச் சந்தித்து காதல் கொள்கிறாள். பின்னர் இருவருக்கும் இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழ்கிறது. ஆகவே நிலத்தின் அடிப்படையில்தான் இது நிகழ்கிறது என்பதையும் இதனைப்போன்றே இடந்தலைப்பாடு, உடன்போக்கு போன்ற அனைத்தும் நிலத்தின் அடிப்படையில் நிகழும் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் தலைவனோடு உடன்போக்கு போன தலைவியை நினைத்து நற்றாய் தெய்வத்திடம் வேண்டுகல், சுரவழியின் வருத்தம். தலைவி விளையாடிய இடம் கண்டு வருந்தி

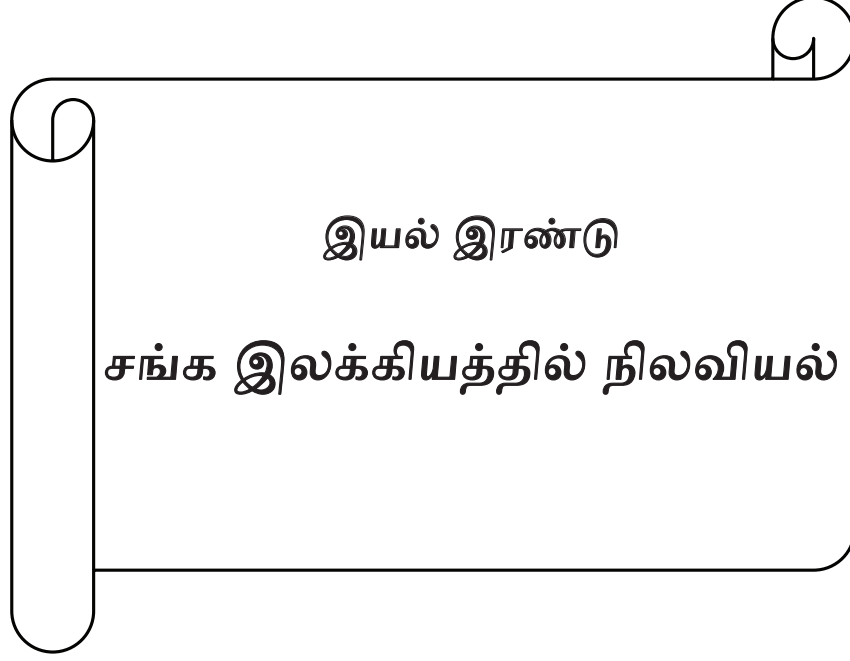
நின்று கூறுவது போன்றவை நிலத்தின் அடிப்படையில் நிகழ்த்துள்ளது என்பது ஆராயப்பட்டுள்ளது.

“கருப்பொருள் அடிப்படையில் நிலவியல் பின்புலம்” என்னும் ஐந்தாவது இயலில் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் அகப் பாடல்களிலுள்ள உள்ளுறைப் பாடல்களான குறிஞ்சி 118 பாடல்கள், முல்லை 8 பாடல்களும், மருதம் 86 பாடல்களும், நெய்தல் 89 பாடல்களும், பாலை 25 பாடல்களும் சேர்ந்து மொத்தம் 336 பாடல்களில் உள்ள நிலவியல் தன்மைகளை விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. அகப்பாடல்களில் புலவர்கள் பல இயற்கைச் சூழல்களைப் பின்னணியாக வைத்துப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். அவற்றில் தலைவன், தலைவியின் காதல், பிரிவு, கூடல், ஊடல் ஆகிய நிகழ்வுகள் நிலத்தை மையமாகக் கொண்டு அமைவதையும், தெய்வம் நீங்கலாக உள்ள பன்னிரண்டு கருப்பொருள்களான மக்கள், பறவை, விலங்கு, ஊர், நீர், பூ, மரம், உணவு, பறை, யாழ், பண், தொழில் ஆகியவற்றை நிலத்தோடு தொடர்புபடுத்தி உள்ளுறையாக வைத்துப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர் என்பதை ஒவ்வொரு திணை வாயிலாகத் தனித்தனியே சுட்டி ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

“ஆய்வு நிறைவுரை” என்னும் ஆறாவது இயலில் மேற்குறித்த இயல்கள் வழியாகக் கண்டறிந்த உண்மைகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. நாம் வாழும் இன்றைய இயந்திர உலகில் நம்முன்னோரைப் பற்றிய செய்திகளை அறிய நமக்குப் பெரிதும் உதவி செய்வது பண்டைய இலக்கியங்களே ஆகும். சங்க இலக்கிய அகப்பொருள் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் நிலத்தின் மீதும்,

இயற்கையின் மீதும் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். திணை வருணனை என்ற நிலையிலும், வெளிப்படையாகக் கூற இயலாத கருத்துக்களை மறைமுகமாகக் கூறும் போது அதனை உள்ளுறை, உவமை வாயிலாகக் கூறியுள்ளனர். அவ்வாறான பாடல்களில் நிலவி வரும் நிலவியல் பின்புலங்களை ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு நிறைவுரை தொடர்ந்து ஆய்வுக்குத் துணைநின்ற நூல்களின் விபரப்பட்டியல் துணைநூற்பட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ளது. புகைப்படங்கள், மரங்களின் வேறு பெயர்கள், அட்டவணை முதலானவை பின்னிணைப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் இரண்டு

சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்

முன்னுரை

சங்க இலக்கியப் பாகுபாடு

நிலவியல் கூறுகள்

நிலவியல் விளக்கம்

நிலவியல் உட்பிரிவுகள்

நிலவியலும் மண்ணியலும் வேறுபாடு

சங்க கால நிலவியல் அறிவு

மக்களும் நிலவியலும்

சங்க நூல்களும் முப்பொருளும்

முதற்பொருள்

இடமும் காலமும்

பொழுது

பெரும் பொழுது

சிறுபொழுது

கருப்பொருள்

உரிப்பொருள்கள்

குறிஞ்சியும் புணர்தலும்

முல்லையும் இருத்தலும்

மருதமும் ஊடலும்

நெய்தலும் இரங்கலும்

பாலையும் பிரிவும்

நிலம்

நிலப் பாகுபாடு

நிலம் தோன்றிய வரலாறு

முதல் நிலம்

நானிலமும் மனித இனமும்

தொல்காப்பியர் நிலம் வைப்பு முறை

அகநாடும் புறநாடும்

தமிழ்நாட்டு எல்லைகள்

தெற்கு எல்லை

வடக்கு எல்லை

குணக்கும் குடக்கும்

எல்லைகளும் பயனும்

தொகுப்புரை

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் என்பது எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு இவற்றின் தொகுப்பாகும். இப்பாடல்கள் அகம், புறம் என்னும் இருபெரும் பிரிவுகளாகக் கருதுகின்றன. சங்கப்பாடல்கள் நிலவியல் தொடர்புடையதாக அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நிலம், பொழுது, உள்ளிட்ட முதற்பொருள்; மக்கள் தெய்வம் உள்ளிட்ட கருப்பொருள்; திணை ஒழுக்கம் எனப்படும் உரிப்பொருள் என்னும் மூன்று வகையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களுக்கு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நிலம், நிலப்பாகுபாடு போன்ற செய்திகளும், தொல்காப்பியரின் நில வைப்பு முறையையும், நாடுப்பற்றிய செய்திகளும் தமிழ்நாட்டு எல்லைகளைப் பற்றிய நிலவியல் தன்மைகளை இவ்வியல் ஆய்வு செய்கிறது.

சங்க இலக்கியப் பாகுபாடு

சங்க இலக்கியம் அகம் புறம் என இரண்டு பெரும் பிரிவுகளில் அடங்கும். அகம் என்பது தலைவன் தலைவியரிடையே நிகழும் ஐந்திணை ஒழுக்கம் பற்றியது. ஐந்திணை ஒழுக்கமாவது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகியவை நில ஒழுக்கம் ஆகும். ஐந்திணை ஒழுக்கத்தைக் கூறும் போது நிலத்தின் தன்மைகளையும் கூறுவது இயல்பு. புறம் என்பது தலைவனின் வெளியுலக வாழ்வு பற்றிப் பேசுவது. அதில் வீரமும் அறமும் பெரிதும் பேசப்படும். அகத்திணைப் பாடல்களும் புறத்திணைப் பாடல்களும் நிலம் பொழுது மரஞ்செடி, கொடிகள், விலங்கினங்கள், நாடு, எல்லை, நகரம், ஊர், ஆறு, மலை, கடல், காற்று முதலான இயற்கைப் பொருள்களைப் பற்றியே விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதனையே நிலவியல் என்று கூறுவர்.

நிலவியல் கூறுகள்

முதல்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற முப்பொருளைக் கொண்டு அமைந்திருக்கின்ற சங்க நூல்கள் உணர்த்தும் செய்திகள் பல வகைப்பட்டன. அவை “மலையின் மாட்சியும், அருவியின் ஓசையும், காட்டின் கவினும், காட்டாற்றின் கடுவேகமும், வயலின் வளமும், வனப்பு மிகு ஆற்றின் செலவும், கடலின் எழிலும், கடலலையின் ஓசையும், மழையின்றித் திரிந்த நிலமும், சுரங்களின் வெம்மையும் என ஐந்து வகை நிலங்களுக்கு ஏற்றவாறு விலங்குகளும், பறவைகளும் மரஞ்செடி கொடிகளும் மேலும் பிற செய்திகளும் சங்க இலக்கியத்தினால் அறிய முடிகிறது.”¹ குறுகிய மூன்றடிகளைக் கொண்ட ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் முதல் 782 அடிகளைக் கொண்ட மதுரைக் காஞ்சி வரையுள்ள எல்லா சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும் நிலவியல் செய்திகளைக் காண முடிகிறது.

நிலவியல் விளக்கம்

நிலவியல் என்றால் பூமியின் பரந்துபட்ட பல்வேறு பிரிவுகளையும் சூழ்நிலைகளையும் அவற்றுடன் மனிதன் வாழ்வதற்குரிய தொடர்புகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதே ஆகும். “நிலவியல் என்பது பூமியின் மேற்பரப்பு அதாவது மனிதனுக்கும் அவனது சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலைகளுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பு ஆகியவற்றினை ஆராய்ச்சியால் கிடைக்கப்படும் அறிவுக் கூறுகளில் பரந்து விரிந்த ஒன்று என்பதில் ஐயம் இல்லை. நிலவியல் என்பதை ஆங்கிலத்தில் Geography என்பர். இது ‘நிலத்தின் விளக்கம்’ என்ற பொருளைத் தரும் கிரேக்க பூகோளச் சொற்றொடரிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும்.”² இந்த விளக்கத்தோடு

1. தங்கராசு, மு., ‘சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்’, ப.5.

2. மேலது, ப.5.

‘ஆங்கில அகராதி’ தரும் மற்றொரு விளக்கத்தையும் காணலாம். பல்வேறு நாடுகளின் நில அமைப்பும் அதன் இயற்பியல் தன்மைகள் நிலத்தின் இயற்கைப் பிரிவுகளோடு அதன் அரசியற் பிரிவுகள், தட்பவெப்பநிலை, விளைப் பொருட்கள், மக்கட்பெருக்கம், ஆகியவற்றைத் தன்னுடைய பருப்பொருளாகக் கொண்டது அறிவியலாகும். பொதுவாகக் கணித நிலவியல், இயற்பியல் நிலவியல், அரசியல் நிலவியல் என்று நிலவியலைப் பகுத்துக் கூறுவர்.

இதனால் நாட்டின் பிரிவுகள், தட்பவெப்ப நிலை, உற்பத்திப் பொருட்கள், மக்கள் தொகை முதலான எல்லாம் நிலவியல் என்ற ஒன்றில் அடக்கியுள்ளன. இவை போன்ற அடிப்படையான கருத்துக்களையே நிலவியலுக்கு விளக்கம் தரும் மற்ற நூல்களும், அகராதிகளும் குறிப்பிடுகின்றன. “நிலவியல் என்பது நில மேற்பரப்பின் ஆய்வுக்குரிய தன்மைகளின் நுட்பமான ஒருமுகப்படுத்தப் பெற்ற அறிவின் பாகுபாடே”³ என்னும் விளக்கத்தைத் தருகிறது பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியம்.

நிலம் என்பதற்கு “உற்பத்திக் காரணங்களில் ஒன்று, முதலும் உழைப்பும் பிற காரணங்களாகும். நிலம் அடிப்படைக் காரணம். ‘நிலம்’ என்ற சொல் பொருளாதாரத்தில் பரந்த பொருளில் வழங்க படுகிறது. இது வெறும் மண்ணை மட்டும் குறிக்காது. மண், நீர், காற்று மண்ணில் மண்டிக் கிடக்கும் தாதுப் பொருட்கள், தட்பவெப்பம் முதலிய இயற்கை வளங்களெல்லாம் ‘நிலம்’ என்பதில் அடங்கும்”⁴ என்று கலைக்களஞ்சியம் விளக்கம் தருகின்றது. நிலத்தின் ஐவகைப் பகுப்பைக் கூறி அவற்றின் பிற பொருள்களையும் அபிதான சிந்தாமணி விரிவாக்குகின்றது.

3. Encyclopaedia Britannica Vol.X

4. கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி.6, ப.473.

“முற்காலத்தில் பூகோள நூல் ஊர்கள், மலைகள், ஆறுகள், விளைபொருள்கள், ஏற்றுமதிப் பொருட்கள், இறக்குமதிப் பொருட்கள், இவை போன்றவைகளின் பெயர்களை வரிசையாக ஒப்பித்தது. அந்நிலை இன்று மாறிவிட்டது. இன்று பூகோளம் அறிவியலாக மாறியிருக்கிறது. அது பல விஞ்ஞானங்களின் கடைந்தெடுத்த சாரமாயிருக்கிறது. பல அறிவியல்களின் பக்குவமாகப் பாகம் செய்யப்பட்ட அறிவு அமுதம் தரை நூலாகும்”⁵ என்று நவீன புவியியல் பற்றிய விளக்கத்தைத் தருகிறது.

நிலவியல் பல பிரிவுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளக்குகிறது. அவற்றில் சில,

- “1. வளியியல்
2. புவியமைப்பியல் (மண்ணியல்)
3. வானிலையியல்
4. கால நிலையியல்
5. கடல் இயல்”⁶

என்று விளக்கப்படுகிறது.

நிலவியலின் உட்பிரிவுகள்

நிலவியலை நுணுகி ஆராய்ந்தால் அதில் பல்வேறு பிரிவுகள் அடங்கியிருப்பதைக் காணலாம். அவற்றைக் கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்தலாம்.

5. மாணிக்கம், சு., ‘இந்தியத் தரையியல் முதற்பகுதி, ப.1.

6. மேலது, ப.4.

1. மானிடவியல் புவியியல்
2. சமுதாயப் புவியியல்
3. அரசியற் புவியியல்
4. பொருளியற் புவியியல்
5. வரலாற்றுப் புவியியல்
6. நகரப் புவியியல்
7. கிராமப் புவியியல்
8. மருத்துவப் புவியியல்
9. வட்டாரப் புவியியல்

இவை மட்டுமின்றி மேலும் பல வகையில் நிலவியல் ஆராயப்படுகிறது. மேலும் பொருளியற் புவியியல் ஒன்றே, மக்கட் தொகை நிலவியல், தொழில்வள நிலவியல், வேளாண் நிலவியல், போக்குவரத்து நிலவியல் என்று நான்காகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றையெல்லாம் உட்கொண்ட தமிழக நிலவியல் குறித்துத் தெளிவான பல செய்திகளை நாம் ஆராயலாம்.

நிலவியலும் மண்ணியலும் வேறுபாடு

நிலவியல் வேறு, மண்ணியல் வேறு, நிலவியலின் ஒரு கூறு அல்லது ஒரு பிரிவு மண்ணியல் ஆகும். நிலவியல் என்பது பொதுவாக நிலத்தின் கண்ணுள்ள பல்வேறு நிலைகளை ஆராய்கிறது. மண்ணியல் என்பது மண்ணின் தன்மைகள், வகைகள், அதில் விளையும் பயிர்கள் முதலான மண் தொடர்பான செய்திகளை மட்டும் விளக்குவது. எனவே நிலவியல் என்பது பரந்துபட்ட ஒன்று என்பதும், அதன் ஒரு பிரிவே மண்ணியல் என்பதும் அறியப்படுவதால் ஈண்டு நிலவியல் பற்றிய பொதுச் செய்திகளே கூறப்படுகின்றன.

சங்க கால நிலவியல் அறிவு

நிலவியல் பற்றி மேற்சொல்லப்பட்ட விளக்கங்கள் அனைத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியத்தை ஆராய்ந்தால் அக்கால மக்களின் நுட்பமான நிலவியல் அறிவு பற்றித் தெளிவாக அறியலாம். அறிவியலாரும் ஆராய்ந்து கூறுதற்கு இயலாத அரிய கருத்துக்களையெல்லாம் மிக எளிதில் ஒரு சங்கப் புலவர் தம் பாடலில் உவமை வாயிலாக விளக்குவது வியக்கத்தக்கது.

“மண் திணிந்த நிலனும்

நிலன் ஏந்திய விசும்பும்

விசம்பு தைவரு வளியும்

வளித் தலைஇய தீயும்

தீ முரணிய நீரும் என்றாங்கு

ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை போல”⁷

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் அறிவியலார் பலகாலம் ஆராய்ந்து முயன்று கூறியுள்ள நிலத் தோற்றத்தைப் பற்றிய செய்திகளாகும். இதனைப் புறநானூறு எளிதான உருவகம் மூலம் கூறியுள்ளது. அதாவது வீரத்தை நிலம், வானம், காற்று, தீ, நீர் ஆகியவற்றைப் போன்றது என்று முறைப்படுத்திக் கூறியுள்ளது. இதில் பஞ்சபூதங்கள் இயல்பான வரிசையில் அடுக்கிக் கூறுவது சுட்டத்தக்கது.

புறநானூற்றுப் பாடலில் ஒளவையார் பாடிய பாடல் நிலவியல் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. நிலத்தின் இயல்பும் அங்கு வாழும் ஆடவர்

7. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., புறம்.2: 1-6.

இயல்பிற்கேற்ப அமைவது என்னும் அவர் கூற்று நிலவியல் அடிப்படையில் விவரிக்கப்படுகின்றது. இதனை

“நாடாகொன்றோ; காடாகொன்றோ;

அவலாகொன்றோ; மிசை யாகொன்றோ;

எவ் வழி நல்லவர் ஆடவர்,

அவ்வழி நல்லை; வாழிய நிலனே!”⁸

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. நிலத்தின் நீர் நில வளங்களுக்கு ஏற்ப அந்நிலத்து வாழும் மக்களின் பண்பும் செயலும் அமையுமென்று கூறியிருப்பது நிலத்தின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்த்துகிறது. நாட்டில் வாழ்பவர்களுக்கு எந்தெந்த காலங்களில் செய்வன, பெறுவன பெற்றுக் கல்வி கேள்விகளில் மேம்படும் நலமும், காட்டவர்க்கு வேட்டம் புரிவதே பொதுச் செயலாதலால், தறுக்கண்மை, போர்ச்செயல், வண்மைகளில் மேம்படும் நலமும் பள்ளத்தில் வாழ்பவருக்கு நீர்வளம் வாய்த்தலாற் பொருள் அதிகம் உள்ளவர் ஈதல் மனப்பான்மையும் மேட்டு நிலத்தவர்க்குச் சிக்கனமுமாயிருக்கும் திறமுமாகிய நலங்களும் உண்டாகின்றன எனும் நிலநூல் வழக்கு ஒருகால் ஒளவையார் ஆராய்ச்சிக்கு வந்தது. நாடும் காடும் அவலும் மிசையும் என்ற பாகுபாடு நிலத்தின்கண் காணப்படுவது போல் நிலத்து வாழும் மக்களிடையே ஆண்களும், பெண்களும், இளையோரும், முதியோரும் என்ற பாகுபாடு தோன்றக் கண்டார். இவருள் ஆண்மையும் இளமையும், சிறக்கும் ஆடவர் நல்லவர் வழி யாவரும் நலமுடையவராக இருக்க அவரால் நாடுகள் நல்லிசை

8. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., புறம்.187.

பெறுதலும் கண்டு, நிலமே நிற்பால் எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி நின்னை நன்னாடெனச் சான்றோர் பாராட்டுகின்றனர் என்ற கருத்தமைந்த பாட்டைப் பாடினார் என்று உரைவேந்தர் ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளார். ஓளவையாருக்கு நிலவியல் அறிவு இருந்தமையை இது உணர்த்துகிறது.

மக்களும் நிலவியலும்

சங்க கால மக்கள் அடிப்படையிலே நிலவியல் தன்மையுடன் காணப்பட்டனர். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தோழிக்குப் பருவம் உணர்த்தித் துன்புறுவதையும், பிரிவால் வாடும் தலைவிக்குத் தோழி பருவங் காட்டி ஆற்றுவித்தலும், குறித்த பருவம் வந்தது கண்டு தலைவன் பொருளீட்டி மீள்வதும். மலர்கள் அரும்புவதைக் கண்டு பருவத்தையும், பொழுதையும் அறிதலும் ஆகிய எல்லாம் சங்க காலத்தில் தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு மக்களும் ஓரளவு நிலவியல் அடிப்படையில் நிகழ்ச்சிகளைச் சிந்தனை செய்தனர் என்பதை இலக்கியங்கள் நன்கு உணர்த்துகின்றன.

சங்க இலக்கியமும் முப்பொருளும்

சங்க இலக்கியம் கூறுகின்ற செய்திகள் அனைத்தும் முதல், கரு, உரி என்னும் மூன்று பொருளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. உலகிலுள்ள அனைத்தும் இம்மூன்று பொருளால் ஆனது என்று கொள்ளலாம். இதை நன்குணர்ந்தவர்கள் சங்ககால மாந்தர்களும் புலவர் பெருமக்களும் என்பதற்கு அவர்கள் இயற்றிய பாடல்களே சான்றாக அமைகின்றன. இவற்றுள் முதலும்

கருவும் நிலவியல் செய்திகளைப் பெரிதும் விளக்கும் விதமான வகையில் உள்ளன. உரிப்பொருள் அவற்றின் அடிப்படையில் நடைபெறும் அகப்புற வாழ்வு நிகழ்ச்சிகளைத் தெரிவிப்பதாக அமைகின்றன.

“முதல்கரு உரிபொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுள் பயின்றவை நாடுங் காலை”⁹

என்பது தொல்காப்பியர் கூறும் கருத்து ஆகும்.

வடமொழியில் தத்துவங்கள் என்று வழங்கும் பொருள்களைத் தமிழர்கள் ‘மெய்ப்பொருள்கள்’ என்று குறிப்பிடுவர். மெய்ப்பொருள்களை ‘முப்பொருள்கள்’ என்றும் கூறுவர். அவை கடவுள், உயிர், உலகம் என்று பகுத்துக் கூறப் பெறும். இந்த வாய்ப்பாடுகள் பிற்காலத்தில் சிறிது மாற்றம் அடைந்துள்ளன. கடவுள் மீது உயிருக்கு உயிராய் இருப்பவரைப் ‘பதி’ என்று வழங்கினர். உயிர்கள் கடவுளை அறியாமல் அவற்றின் அறிவினை மலம், வினை, சடவுலக மூலமாகிய மாயை ஆகிய மூன்றும் மறைக்கின்றன. எனவே கடவுள், உயிர், உலகம் என்ற வாய்ப்பாட்டிற்குப் பதிலாகப் பதி, பசு, பாசம் என்ற வாய்பாடு வழக்கில் அமைந்துள்ளது. வடநூற் கொள்கைப்படி ‘பதி’ என்பது தலைவனையும், ‘பசு’ என்பது மும்மலத்தால் கட்டுண்ட உயிர்களையும், ‘பாசம்’ என்பது உயிரினைப் பிணித்துள்ள மும்மலத்தையும் உணர்த்தும். இவற்றை இறை, உயிர், தளை என்று விளக்குகின்றது.

9. தமிழண்ணல், (உ.ஆ), தொல் பொருள்., தொகுதி.1, நூற்.949.

முதற்பொருள்

முதற்பொருள் என்பது நிலம், பொழுது ஆகிய இரண்டின் இயல்பால் அமைவது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“முதல் எனப் படுவது நிலம் பொழுது இரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே”¹⁰

என்கிறார். இதனை ஆங்கிலத்தில் space என்றும் Time என்றும் குறிப்பிடுவர். இவை இரண்டும் உலகத் தோற்றத்தைப் பற்றியும் இப்பூவுலக இயக்கத்தைப் பற்றியும் விளக்குகின்றது. இவை இரண்டையும் தொடர்புபடுத்தி ஐன்ஸ்டீன் என்ற உலகப் புகழ் பெற்ற அறிவியல் மேதை ‘ஒப்பு நோக்குக் கொள்கை’ என்ற புதிய கொள்கையைக் காட்டியுள்ளார். ஒரு செய்யுளில் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்று பொருள்களும் வந்தால் அப்பாட்டின் முதற்பொருளைக் கொண்டு திணை கூறப்படும் என்றும், முதற்பொருள் இல்லாமல் ஏனைய இரண்டு பொருள்கள் வந்தால் அப்பாட்டின் கருப்பொருளைக் கொண்டு திணை குறிக்கப்படும் என்று இளம்பூரணர் விளக்கம் தந்துள்ளார். ஒரு பாடலில் உயிர் நாடியாக இருப்பது உரிப்பொருள் ஆகும்.

அகத்திணைகளில் அமையும் நிலம் பொழுது ஆகிய முதற்பொருளைப் பின்வரும் அட்டவணை விளக்குகிறது.

10. தமிழண்ணல், (உ.ஆ), தொல் பொருள்., தொகுதி.1, நூற்.950.

திணை	நிலம்	பொழுது	
		பெரும் பொழுது	சிறுபொழுது
குறிஞ்சி	மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்	கூதிர் - ஐப்பசி கார்த்திகை முன்பனி - மார்கழி தை	யாமம் (இரவுப் பொழுதின் நடுக்கூறு)
முல்லை	காடும் காடு சார்ந்த இடமும்	கார் - ஆவணி புரட்டாசி	மாலை (இரவுப் பொழுதில் முதற் கூறு)
மருதம்	வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும்	ஆறு பெரும் பொழுதுகளும்	வைகறை (இரவுப் பொழுதின் பிற் கூறு) விடியல் (பகற் பொழுதின் முன் கூறு)
நெய்தல்	கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும்	ஆறு பெரும் பொழுதுகளும்	ஏற்பாடு (பகற்பொழுதின் பிற் கூறு)
பாலை	மணலும் மணல் சார்ந்த இடமும் “குறிஞ்சியும் முல்லையும் திரிந்ததால் அமைவது” ¹¹	இளவேனில் - சித்திரை வைகாசி முதுவேனில் ஆடி பின்பனி - மாசி பங்குனி	நண்பகல் (பகல் பொழுதின் நடுக் கூறு)

இவ்வாறு நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பொழுதினையும் அதனோடு இயைந்த வாழ்வியலையும் இணையாகக் கூறி அதற்கு இலக்கணம் வகுத்திருக்கும் திறம் பண்டைத் தமிழரின் வியத்தகு நிலவியல் அறிவாற்றலை எடுத்தியம்புகின்றது.

11. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு காடுகாண் அடிகள்.

இடமும் காலமும்

ஒரு செயலைச் செவ்வனே செய்வதற்கு இடமும் காலமும் இன்றியமையாதாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வுண்மையை வள்ளுவர்,

“ஞாலம் கருதினும் கைகூடும் காலம்

கருதி இடத்தாற் செயின்”¹²

என்று கூறியுள்ளார். நிலம் இல்லாத இடத்தில் மக்கள் எவ்வாறு வாழ முடியும்? அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் அனைத்தும் நிலத்திலிருந்து தானே கிடைக்கின்றது. மக்களின் பிறப்பு, இறப்பு இன்ன பிற செயல்களையும் வரையறை செய்வதற்குக் கருவியாக இருப்பது காலம்தான். உலகில் உள்ள அனைத்து செயல்களுக்கும் காலம்தான் அடிப்படையாக அமைகிறது. இதனை உணர்ந்த தமிழர் காலத்தின் அடிப்படையில் திணைக் கோட்பாட்டை அமைத்தனர்.

பொழுது

தொல்காப்பியர் திணையமைப்பில் நிலத்தையும், பொழுதையும் சேர்த்தே முதற்பொருள் என்கிறார். ஆக நிலத்திற்கு இருக்கும் மதிப்பே பொழுதுக்கும் பெறப்படும். பொழுது திணை மரபில் இருவகையாகச் சுட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவை பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது எனப்படும். ஓராண்டின் ஆறு பருவங்களும் பெரும் பொழுதுகள், ஒரு நாளின் ஆறு கூறுபாடுகளும் சிறுபொழுதுகள் எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

12. குறள்.486,

மேலும் பொழுதிற்கான பாடல்களைத் தொல்காப்பியர்

வகுத்துள்ளார் அவை,

“காரும் மாலையும் முல்லை குறிஞ்சி

கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்”¹³

என்று முல்லைக்கும் குறிஞ்சிக்கும் பொழுது கூறப்பட்டது. குறிஞ்சிக்குப்,

“பனியெதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிப”¹⁴

மருதம், நெய்தல் திணைக்கு,

“வைகுறு விடியல் மருதம் ஏற்பாடு

நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும்”¹⁵

என்று திணைகளுக்குப் பொழுது வகுக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் பாலைக்கு,

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே”¹⁶

என்று பொழுதைக் குறிக்கும் தொல்காப்பியர் பின்பனிக் காலத்தையும் அதற்கு

உரியது என்று விளக்கியுள்ளார்.

பெரும் பொழுது

கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்ற

ஆறும் பெரும் பொழுது எனப்படும். இதனை சித்திரை, வைகாசி, ஆனி, ஆவணி,

13. தமிழண்ணல், (உ.ஆ), தொல் பொருள்., தொகுதி.2, நூற்.952.

14. மேலது, நூற்.953.

15. மேலது, நூற்.954.

16. மேலது, நூற்.955.

புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனி என்ற பன்னிரெண்டு மாதங்களையும் ஒரு காலத்திற்கு இரண்டு என ஆறு மாதங்களுக்குப் பிரித்துக் கூறுவர். வேனிற் காலம் என்றால் வெயில் காலம்; கூதிர்க் காலம் என்றால் குளிர்காலம்; முன்பனிக் காலம் என்றால் மாலைக்குப் பின் பனி பெய்யும் காலம்; பின்பனி என்றால் காலையில் பனி பெய்யும் காலம் என்று பெரும் பொழுதைப் பிரித்துக் கூறுவர்.

சிறுபொழுது

ஒவ்வொரு சிறுபொழுதும் நான்கு மணிக்கால அளவுடையது. அதாவது பத்து நாழிகை என்பது (1மணி 2½ நாழிகை) ஆகும். சிறுபொழுதும் அதற்குரிய நேரமாக வைகறை - பின் இரவு 2-6 வரை; காலை - முற்பகல் 6-10 வரை; நண்பகல் - முற்பகல் 10-2 வரை; ஏற்பாடு - பிற்பகல் 2-6 வரை; மாலை - முன்னிரவு 6-10 வரை; யாமம் - 10 மணி முதல் பின் இரவு (நள்ளிரவு) 2 மணி வரை என்று ஒரு நாளைப் பிரித்துக் கூறுவர்.

இவ்வாறு பொழுது என்பது மனிதனின் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் தேவைப்படுகின்றது.

கருப்பொருள்

முதற்பொருள் நிலத்தின் கண் உள்ள உயிரினங்களும் பிறவும் கருப்பொருள் எனப்படும். “வாழும் மனிதனுக்குத் துணையாகவும் பகையாகவும் விளங்கும் இயற்கையின் கூறுகள் பல. அவன் அஞ்சி வணங்கும் தெய்வம்,

அவன் உயிரையும் உடலையும் காக்கும் உணவு, அவன் இயற்றும் தொழில் ஆகியவற்றோடு விலங்கு, மரம், பறவை, யாழ் முதலான நிலத்தியல்போடு ஒட்டிய அனைத்தும் கருப்பொருள்”¹⁷ ஆகும். இக்கருப்பொருள் அனைத்திற்கும் நிலமும் பொழுதும் அடிப்படை ஆகின்றன. இதில் நிலத்தின் பங்கே முதன்மையானது. பண்டைத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் நிலத்தை ஒட்டியே அமைந்திருந்ததால் நிலத்தோடு தொடர்புடைய அனைத்தும் கருப்பொருட்களாகக் கட்டமைக்கப்பட்டது. இவற்றின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கும் பண்பாடும் தத்தம் நிலத்தின் இயல்பிற்கேற்பவே அமைந்திருந்தது. எனவே கருப்பொருளும் நிலத்தின் பின்புலமாகக் கொண்டு சங்க அகப்பொருளின் பாடல் வழியாக விளங்குகின்றன.

உரிப்பொருள்

உரிப்பொருட்கள் நிலப்பொதுமைக் கொண்டவை. ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களும் நிகழ்த்தும் ஒழுக்கம் ‘உரிப்பொருள்’ ஆகிறது. ஐந்து நிலத்திற்குரிய பொருள் உரிப்பொருள் எனப்படும். இஃது ஏனைய இரண்டிலும் சிறந்தது. மனித இனத்திற்குப் பெருமை சேர்ப்பதும் அவர்களுக்கே உரியதுமாகிய பொருளாதலின் இஃது உரிப்பொருள் எனப்பட்டது. உரிப்பொருள் என்றால் ஒழுக்கம் ஆகும். இது என்றும் மாறாமல் ஐந்திணைகளுக்கே உரிமையாய் விளங்குவதாகும்.

17. தங்கராசு, மு., ‘சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்’, ப.4.

“உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே”¹⁸

என்றும் நூற்பாவில் உரிப்பொருள் திரியாமையைக் கூறினார் தொல்காப்பியர்.

மேலும் உரிப்பொருளுக்கு என்று ஒரு நூற்பாவை அமைத்து விளக்கியுள்ளார்.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்று இவை

தேருங் காலைத் திணைக்குரிய பொருளே”¹⁹

என்னும் நூற்பா ஐந்திணைகளுக்கும் ஐந்து உரிப்பொருள்களைக் கொண்டது.

அவையே பாடலின் அடிக்கருத்துக்கள் ஆகும். அவை இல்லாத அகப்பாடல்கள்

இல்லை. இது தலைவன் தலைவியின் காதலுறவு பற்றியது. ‘புணர்தல்’ என்பது

உள்ளத்தாலும் உடலாலும் கூடுதல் இது குறிஞ்சி நிலத்திற்கு உரியது. ‘இரங்கல்’

ஆற்றாமல் வருந்தி இருத்தல் இது நெய்தலுக்குரியது, பிரிந்த கணவன் வந்த பின்

தலைவி செல்லமாகப் போடும் சண்டை அது ‘ஊடல்’ எனப்படும். இது மருத

நிலத்திற்குரியது. ‘பிரிதல்’ பாலை நிலத்திற்குரியது.

குறிஞ்சி - புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்

முல்லை - இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்

மருதம் - ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும்

நெய்தல் - இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும்

பாலை - பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும்

என்று உரிப்பொருளைத் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளனர் சங்க சான்றோர்கள்.

18. தமிழண்ணல், (உ.ஆ), தொல் பொருள்., நூற்.959.

19. மேலது, நூற்.960.

சில பாடல்களில் உரிப்பொருளுக்கென வகுத்த முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் இல்லாமல் வேறு முதலும் கருவும் வருவது இயல்பாகிறது. புணர்தலாகிய உரிப்பொருளுக்குரிய மலையும் நள்ளிரவும் கூதிர்க்காலமாகிய முதற்பொருள் வராமல் நெய்தல் நிலமும் இருள்மாலைப் பொழுதும் என்ற முதற்பொருளும் வருதல் உண்டு. அதனைத் திணைமயக்கம் என்பர். திணை என்பது திட்ட அல்லது திண் என்னும் அடியாகப் பிறந்தது என்பர்.

குறிஞ்சியும் புணர்தலும்

மலையிடம் படரும் கொடிகள், அடர்ந்த மரங்கள், இனிய காய், கனிகள், கண்ணுக்குரிய நீரோடைகள், அருவிகள், மலைகள், ஆகியன காண்பதற்கு அழகும் இன்பமும் தருவதாகக் குறிஞ்சி நிலம் காட்சி தருகின்றது. அது போன்று தலைவனும் தலைவியும் தனிமையில் ஒருவரையொருவர் கூடி மகிழும் இன்ப நிலையைப் புணர்தல் என்பர். புணர்ச்சிக்கு ஏற்ற இனிய இயற்கையான இடம் குறிஞ்சி ஆகும். இவற்றினும் மேலாகக் குறிஞ்சி நிலத்தில் மனிதனின் வாழ்வுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்கள் உழைப்பின்றி இயற்கையாகக் கிடைக்கின்றன. அதுபோல தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் தீடீரென்று எதிர்ப்பட்டு இன்பம் நுகர்கின்ற நிலை புணர்ச்சி எனப்படும். இல்லறம் அமைத்து நல்லறம் புரிவதற்கு அடிப்படையாகவும் முதலாகவும் அமைவது புணர்ச்சி. நிலங்களுக்கு எல்லாம் முதலாகவும் அடிப்படையாகவும் அமைந்தது குறிஞ்சி. எனவே புணர்தல் என்னும் திணை ஒழுக்கம் குறிஞ்சிக்கு உரியதாகும்.

முல்லையும் இருத்தலும்

காடும் காடு சார்ந்த நிலமும் முல்லை. அது குறிஞ்சி போல் அல்லாது பயிர்செய்து அறுவடை செய்யப்படும் காலம் வரை காத்திருந்து பயன் பெறும் ஒரு நிலமாகும். அது போன்றே தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி தலைவன் சொன்ன பருவம் வரும் வரை தன் கற்புத்திறம் காத்து அப்பருவம் வந்தவுடன் தன் தலைவனோடு இன்பம் பொங்க இல்லத்தில் இருக்கும் நிலையையே 'இருத்தல்' என்பர். எனவே இருத்தல் முல்லை என வழங்கப் பெறுதல் பொருத்தமுடையதாகிறது. முல்லை 'சமவெளி' ஆதலால் தலைவன் தலைவியரிடையே 'சமஅன்பு' நிலவுவது குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகின்றது.

மருதமும் ஊடலும்

மருதம் என்பது வாழ்வில் மேம்பட்ட நிலையில் அமைந்த நிலவியல் பகுதி. அது நீர்வளமும் நிலவளமும் சிறந்தமைந்த பகுதி. உழைப்புக் குறைவும் பயன் மிகுதியும் தரும் நிலம் இது. வளம் நிறைந்து உழைப்புக் குறைந்தபோது தலைவன் மாறுபட்டுப் போதல் இயல்பு. அவ்வாறு தலைவனைத் தன் வழிப்படுத்தி கொண்டு வர தலைவி கையாளும் கருவி ஊடல். வயல் நிலம் வாழ்வுக்கு வேண்டிய பொருள் தந்து வளம் சேர்ப்பது போலவே ஊடலும் இன்பத்திற்கு மேலும் இன்பமூட்டி வாழ்வில் புத்தெழில் சேர்க்கிறது. அதனால் ஊடலுக்கு மருதம் என்றமைத்தது மிகவும் பொருத்தமானது.

நெய்தலும் இரங்கலும்

இரங்கல் என்பது தலைவியின் மனம் இரங்குவதாகும். கடலில் மீன் பிடிக்கச் சென்ற தலைவன் வராமையால் அவன் நிலைகுறித்து தலைவிக்கு

ஏற்படும் ஏக்கம் 'இரங்கல்' எனப்படும். தலைவனுக்கு வழியில் என்ன நேர்ந்ததோ என்று நிலை கொள்ளாமல் அவனுக்கு ஏற்படும் இடையூறுகளை எண்ணி தனக்கு ஏற்பட்டதைப் போல் உணர்ந்து வருந்துதல் இந்நிலத்தின் ஒழுக்கமாகும். எனவே இரங்கல் இதன் உரிப்பொருளாகியது. இந்நிலையும் இரங்கல் எனப்பட்டது. மாலை நேரங்களில் மகளிர் மீன் பிடித்துத் திரும்பி வருகிற தங்கள் கணவருக்காகக் கடற்கரை வந்து காத்திருப்பார்கள் என்பதையும் நெய்தல் நில ஒழுக்கமாக கூறுவர்.

பாலையும் பிரிவும்

பாலை என தனிநிலம் கிடையாது எல்லா நிலத்தின் திரிபாகவும் இருப்பது போன்றே பிரிவும் எல்லா நிலையிலும் அமையும். கூடிய பின் பிரிதலும் இல்லத்திலிருந்து பின் பிரிதலும், ஊடலின் காரணமாகப் பிரிதலும் பிரிவின் நிமித்தமாகவே இரங்கலும் ஏற்படுகின்ற காரணத்தினால் பிரிவு பாலை என வழங்கப்பட்டது.

வளமான நிலம் வளம் பிரிந்து வேனிற்காலத்து வெயிலால் வெம்மை அதிகமாகி சுரஞ் செல்வாரைத் துன்புறுத்தும் நிலமாகப் பாலை அமைந்தது போலத் தலைவன் சேர்ந்திருந்த காலத்தில் வளமும் பொலிவும் மிகுதியாய் இருந்த தலைவி அவன் பிரிந்த காலத்தில் நலம் கெட்டுப் பொலிவிழந்து வாடி துன்புறுகிறாள். இதனால் பாலை நிலத்தின் ஒழுக்கமாகப் பிரிதல் அமைகிறது. இதில் பிரிவினால் வாடுகின்ற தலைவியின் துயரம் பேசப்படுகிறது. பாலை நிலம் எவ்வாறு மழை பெய்ததும் வளமான நிலமாக

மாறுகிறதோ அதுபோன்றே நலம் கெட்ட தலைவி தலைவனைக் கண்டதும் வளம்படத் திகழ்தலும் இயல்பாகின்றது.

இங்ஙனம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று ஐந்து திணைகளில் ஒழுக்கமாகிய உரிப்பொருள் விளக்கப்பட்டது.

நிலம்

‘நிலம்’ என்பதற்கு இடம், தலம், நானிலத்தின் பொது, தேசம், பூமி என்னும் பல பொருள்களைத் தருகிறது மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி. இங்கு நிலம் என்பதற்குத் ‘தமிழ் நிலம்’ என்று பொருள் கொண்டு அதன் அடிப்படையில் அமைந்த செய்திகள் ஆராயப்படுகின்றன. அத்தமிழ் நிலத்தின் பாகுபாடு பற்றியும் அவை அமைகின்ற முறைகள் பற்றியும் முதற்பொருளான நிலமும் உரிப்பொருளான திணையொழுக்கம் எவ்வாறு தொடர்பு உடையனவாக அமைந்திருக்கின்றன என்பது பற்றியும் அறிவதே இதன் நோக்கம்.

நிலப் பாகுபாடு

திணை வாழ்வின் அடிப்படையான நிலத்தினை நான்கு பகுதிகளாகக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். அந்த நான்கு பகுதிகளும் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற முறையில் கூறப்பட்டுள்ளது. ‘நானிலம்’ என்று கூறும் மரபும் கூறப்படுகிறது. மழை பெய்யாமல் இருந்தால் முல்லை நிலமும், குறிஞ்சி நிலமும் வளம் இழந்து காணப்படுவதைப் பாலை நிலம் என்று கூறுவர். ஆனால் தொல்காப்பியர் நான்கு நிலத்தைப் பற்றியே கூறுகிறார்.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்”²⁰

என்ற நூற்பா நிலங்களை விளக்குகின்றது.

நானிலம் என்பது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், என்று ‘நானிலம்’ விளக்கப்படுகிறது தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம். இதனை “நானிலம் என்பது முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல்”²¹ என்றும் நால்வகை நிலங்களைக் குறிக்கும். இவ்வாறு தமிழகத்தை முன்னோர் பிரித்திருந்தனர் என்று கூறுகிறது. எனவே தமிழகம் மேற்கண்டவாறு நான்கு பாகுபாட்டினைக் கொண்டு இருந்தமையால் ‘நானிலம்’ என்றே வழங்கப்பட்டது.

இக்கருத்துக்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக விளங்குவது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியர் இந்நிலப் பாகுபாட்டினை ‘மாயோன் மேய’ என்னும் நூற்பாவில் வரையறுத்துக் கூறியுள்ளார். அவர் வழி நின்றே ஏனையோரும் தமிழகத்தை நானிலம் என்றே அழைத்தார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நானிலத்தின் பான்மையினைக் காண்பதற்கு முன்னர் நிலம் தோன்றிய வரலாறு தெரிந்து கொள்வது இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

20. இளம்பூரணர் உரை, தொல் பொருள். நூற்.5.

21. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி.6.

நிலம் தோன்றிய வரலாறு

நில உலகிற்கு 'ஞாலம்' என்பது ஒரு பெயர்; விண்வெளியில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிற நில உருண்டை என்பது அதன் பொருள். "ஒன்பது கோள்களுள் ஒன்று ஞாலம்; ஞாயிற்றில் ஏற்பட்ட பெரும் மாற்றத்தின் விளைவால் 500 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன் வெடித்துச் சிதறி வானவெளியில் ஒரு தனிக் கோளமாக மிதந்து சொல்லொனா வேகத்துடன் சுழன்றது"²² எனவே, ஞாயிற்றின் ஒரு பகுதியாக விளங்கிய உலகம் தொடக்க காலத்தில் ஒரு தீப்பிழம்பாகவே சுழன்று தொங்கிக் கொண்டிருந்ததாம். காலம் செல்லச் செல்ல பல்வேறு இயற்கை மாறுபாடுகள் கொண்ட இவ்வுலகம் தோன்றியது. "தொடக்கத்தில் பிழம்பாக இருந்த உலகம் குளிர்ந்து திண்ணிய பாறைப் பொருள்களாலான மேலோட்டினைக் கொண்ட கோளமாக மாறிவிட்டது"²³ என்று உலகம் குளிர்ந்த தன்மை பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது.

நிலத்தின் மீது மலைகள் தோன்றிய தன்மையினை அறிவியலார் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகின்றனர்.

"நிலவெடிப்புகள், நிலத்துளைகள் போன்றவைகளால் இந்த அழுத்தம் விடுபடும் போது பாறையின் உருக்கு வெப்பநிலை குறைக்கப்பட்டுக் கொப்புளித்தெழும் கற்குழம்பாக அவை மாறி எரிமலைகளின் வாயிலாக வெளியே வழிந்தோடி நிலத்தின் மேற்புறத்தில் புடைத்தெழும் மலைகளாகப் படிகின்றன"²⁴ என்று தமிழ்நாட்டு வரலாற்று நூல் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இந்த

22. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப.2.

23. மேலது.

24. மேலது.

அரிய உண்மையை இராமலிங்க அடிகள் “புனல்மேல் புவியும் புவிமேல் புடைப்பும் அனல் மேல் வகுத்த அருட்பெருஞ்சோதி”²⁵ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஆறுகளும் மலைக்க வைக்கும் கடல்களும் தோன்றிய தன்மையினையும் நிலவியலார் நன்கு ஆராய்ந்து கூறியுள்ளனர்.

தணல் பிழம்பு குளிர்ந்து இறுகிப் பாறைப் படலமாகும் போது நீராவிப் படலம் தோன்றி உலகைச் சூழ்ந்து நின்றது. தணல் படலம் பாறைப் படலமாக மாறியவுடன் நீராவிப் படலம் குளிர்ந்து இடைவிடாது மழையாகப் பொழிந்தது. பொழிந்த நீர், ஊழிப் பெருக்கெடுத்து ஓடிப் பள்ளங்களில் தங்கியது. இவ்வாறு தங்கிய அகன்ற ஆழமான பள்ளங்களே கடல்கள் ஆகும். நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடிய வழிகளே ஆறுகள் என்று தமிழ்நாட்டு வரலாறு தொல்பழங்காலம் மலைகள், கடல்கள், ஆறுகள் கொண்ட நிலவுலகம் உருவானது என்று அறியப்படுகின்றது.

கதிரிலிருந்து ஏதோ காரணத்தால் இற்று வீழ்ந்து சுற்றிக் கொண்டிருந்த ஒரு துண்டு பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மிக உயர்ந்த மலைப்பகுதிகளைத் தோற்றுவித்துப், பின்னர் நீர்ப்பகுதியும் அமையப் பெற்றுப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் இன்றைய நிலவுலகின் தன்மையினைப் பெற்றிருக்க முடியும் என்பதை இக்கூற்றுகளால் உணர முடிகிறது. “மண்டிணிந்த நிலனும்”²⁶ என்னும் புறப்பாட்டு குறிப்பிடுகிறது. அப்பாடலில் நிலம், விசும்பு, காற்று, தீ, நீர் என்னும் ஐம்பெரும்

25. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப.3.

26. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., புறம். பா.2:1.

பூதங்களால் ஆனது இவ்வுலகம். இங்கு மண்செறிந்த நிலமும், அதனைச் சூழ்ந்து ஓங்கியுயர்ந்த வானமும், வானம் சூழ்ந்த நிலத்தில் நிறைந்திருக்கும் காற்றும், காற்றின் கண் தலைப்பட்ட தீயும், அத்தீயோடு மாறுபட்ட நீரும் என்று இவ்வைந்து அங்கங்களைக் கொண்டதாக உலகம் இயங்குகிறது என்று முரஞ்சியூர் முடிநாகனாரின் நிலவியல் அறிவு விளங்குகிறது.

முதல் நிலம்

பூமியில் முதன் முதலில் மலைகள் தோன்றின என்று கண்டோம். அதன் பின்னரே ஏனைய பகுதிகள் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும் என்று ஐயனாரிதனார் என்னும் செந்தமிழ்ப்புலவர் பிற்காலத்தில்,

“கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாலொடு

முன்தோன்றி மூத்த குடி”²⁷

என்று கூறியிருப்பதை அறிய முடிகிறது. தமிழினம் மிகப் பழங்காலத்தில் தோன்றிய மூத்த முதல் இனம் என்று குறிக்க வந்த புலவர் நிலவரலாற்றுச் செய்திகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே ஐயனாரிதனார் கருத்து அவருக்கு முன்னர் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்த நிலவியல் பற்றிய கருத்துகளின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டது என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது.

மலையோடு தொடர்புடைய குறிஞ்சி நிலமே மனித வாழ்விற்கேற்றவாறு அமைந்த முதல் நிலம் என்று நாம் முடிவு கொள்ளலாம்.

27. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, கரந்தைப் படலம்.14.

“தமிழ்நாட்டு நாகரிகம் மற்றச் சிறந்த நாகரிகங்களைப் போலக் குறிஞ்சி நிலத்தில் தோன்றியது. நீரும் நிழலும் தற்காப்பியங்களும் உணவுப் பொருள்களும் ஒருங்கே கிடைக்கப் பெறும் நிலம் குறிஞ்சி நிலமேயாகும்”²⁸ என்று கூறப்படுகின்றது.

கனிப்பொருள் கலையியல் வல்லுநரான புகழ்மிக்க பேராசிரியர் கௌலந்து அவர்கள் ஐரோப்பாவில் ‘இரும்புத் தொழில் செய்யப்பட்டு வந்ததாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அங்கு இரும்பை உருக்கிக் காய்ச்சுவதைத் தற்செயலாகவே ஆதிகாலத்து மக்கள் கண்டறிந்திருக்க வேண்டும். கற்கருவிக் கால மக்கள் பெரிதும் குன்றுகளிலும் மலையுச்சிகளிலும் வளமிக்க செறிந்த காடுகளின் ஓரங்களிலும் வாழ்ந்தனர். இரும்பினைக் கண்டறிந்த பிறகே, ஆதிமனிதர் காட்டினைத் தம்முடைய வாழ்விடமாகக் கொண்டிருக்கலாம் என்று கருதுவது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது’ என்று குறிப்பிடுகிறது. இக்கருத்தும் குறிஞ்சியே முதல்நிலம் என்பதை வற்புறுத்துகிறது. இதனை தமிழ்நாட்டு வரலாறு தொல்பழங்காலம் என்னும் நூல் விளக்குகிறது.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள மலைகள் பனிமலைகள் இல்லை. அவை வானம் அளவு உயர்ந்து மரங்களும் மண்டிய புதர்களும் கொண்டவை. வற்றாத நீரோடைகள் பாயும் இடம். காயும், கனியும், கிழங்கும், கணக்கின்றி தருபவை. வேளாண்மை செய்வதற்கேற்ற நிலப்பரப்பினை உச்சிப் பகுதியிலும் கொண்டவை. இவ்வாறு நீர்வளமும் நிலவளமும் மிகுந்து மக்கள்

28. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப.40.

வாழ்வதற்கேற்ற வாய்ப்புகளைப் பெற்றிருந்தமையால் தான் தமிழ்நாட்டில் நாகரிகம் மலைப்பகுதிகளில் தோன்றியது என்னும் கருத்து உண்மையோடு உறவுடையதாக விளங்குகிறது.

மனிதனின் இன்றியமையாத தேவையான உணவுப்பொருள் இயற்கையாக மிகுதியும் கிடைக்கின்ற இடம் மலைப்பகுதி ஆகும். முதன் முதலில் மனிதன் இயற்கையில் கிடைத்த காய், கனி, கிழங்கு முதலியனவற்றைத் தான் உண்டு வாழ்ந்திருக்க வேண்டும், அதனால் மலை நிலமே முதல் நிலம் என்பது பொருத்தமுடையது. இந்த மலை நிலத்தைத்தான் பின்னர் தொல்காப்பியரும் பிறரும் 'குறிஞ்சி' என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர். எனவே குறிஞ்சி நிலமே மனித வாழ்வு தோன்றிய முதல் நிலம் என்ற சிறப்பினைப் பெறுகிறது. இதன் மூலம் முதலில் ஆதி மனிதன் இயற்கை உணவையே மிகுதியாக உண்டு வாழ்ந்திருக்கிறான் என்பது அறியப்படுகின்றது.

நானிலமும் மனித இனமும்

குறிஞ்சியில் தோன்றி வளர்ந்த மனிதன் காலத்திற்கேற்ற வளர்ச்சியும் வசதிகளும் பெற்றதனால் அங்கிருந்து பிரிந்து, பரந்து வாழ முற்பட்டான். அந்நிலையில் மலையை அடுத்திருக்கின்ற காடுகளில் அவன் உறைந்திருக்க வேண்டும். மலையில் கிடைத்தது போலத் தன் தேவைக்கேற்ற அவ்வளவு பொருள்களும் காடுகளில் மனிதனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனவே, அங்குள்ள நிரைகளை மேய்த்தும் அதன் மூலம் கிடைப்பதையும், மேலும் சிலவற்றைப் பயிர் செய்தும் உண்டும் வாழ்ந்திருக்கிறான். மனித சமுதாயம் வளர அறிவும் பெருகியது. பின்னர் வளம் நிறைந்த மருதநிலம் வந்து சேர்ந்திருக்கலாம்.

இம்மருத நிலத்தில்தான் மனிதனின் நாகரிகம் முழுமையான நாகரிக வாழ்வை எய்திருக்க வேண்டும். பின் தொழில் காரணமாகவும் கடல் விளை பொருட்கள் காரணமாகவும் கடலோரத்தில் நிலைத்த வாழ்வை உண்டாக்கி வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். இவ்வாறு மலையில் தோன்றி வளர்ந்த மனித இனம் கடற்கரைப் பகுதி வரை வந்து வாழக் கற்றுக் கொள்வதற்குப் பல நூறாயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்திருக்கலாம்.

“கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலம்”²⁹ என்று ஐயனாரிதனார் கூறிய கருத்து மேற்சொன்ன செய்தியை விளக்குவதாக அமைந்த திறன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும். “மலைப்பகுதி மக்கள் இரும்பினால் கருவிகள் செய்யக் கற்றுக் கொண்ட பின்னரே காடுகளுக்குச் சென்று வாழ முற்பட்டனர்”³⁰ என்று பேராசிரியர் ‘கௌலந்து’ குறிப்பிடுகின்ற செய்தி ‘வானொடு’ என்னும் அடையோடு ‘முன்தோன்றி மூத்த குடி’ யை ஐயனாரிதனார் குறிக்கும் கவிதைச் செய்தியோடு பொருந்தி நிற்பது எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியர் நிலம் வைப்பு முறை

உலகில் முதல் நிலை குறிஞ்சி என்றும், முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பன முறையே அமைந்தன என்றும் மனித வாழ்வியலும் அங்ஙனம் அமைந்து வளர்ந்தது என்றும் அறிகிறோம். ஆனால் தொல்காப்பியர் தம் நூற்பாவில் முல்லையை முதலில் வைத்துள்ளார். அந்த முறை வைப்பு ஏடு பெயர்த்தெழுதியோர் குற்றமுமன்று. ஏனெனில் ஐந்தாம் அடியில் ‘முல்லை

29. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, கரந்தைப் படலம்.14.

30. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், பக்.40-41.

குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலென்' வரிசைப்படுத்திக் கூறி அதன் பின்னர் 'சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே' என்று முடிக்கிறார். தொல்காப்பியர் தவறான கருத்தைக் கூற மாட்டார். அப்படியானால் ஏன் முறை மாற்றி முரணாக இந்நூற்பாவினை அவர் அமைத்தார் என்ற வினா எழுகிறது. இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் பொருத்தமான விடை தருகிறார்.

“இனி முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்ற முறை என்னை யெனில் இவ்வொழுக்கமெல்லாம் இல்லறம் பற்றிய ஒழுக்கமாதலின் கற்பொடு பொருந்திக் கணவன் சொற்பிழையாது இல்லிருந்து நல்லறம் செய்தல் மகளிரது இயற்கை முல்லையாதலின் அது முற்படக் கூறப்பட்டது. எனவே முல்லை என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் இருத்தலாயிற்று. ‘முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவின் என்பவாசலின், புணர்தலன்றி இல்லறம் நிகழாமையிற் புணர்தற் பொருட்டாகிய குறிஞ்சியை அதன் பின் வைத்தார். இதற்குக் காரணம் இருந்தது. ‘கருங்காற் குறிஞ்சி சான்றவெற் பணிந்து’ என்பது கரு. புணர்ச்சிக்குப் பின் ஊடல் நிகழ்தலின் அதன் பின் மருதத்தை வைத்தார். ‘மருதஞ் சான்ற மருதத் தண்பணை’ என் புழி மருதமென்றது ஊடியுங் கூடியும் போகம் நுகர்தலை. பரத்தையிற் பிரிவு போலப் பிரிவொப்புமை நோக்கி நெய்தலை ஈற்றின்கண் வைத்தார்”³¹ என்பது தொல்காப்பியரின் திணை வைப்பு முறைக்கு நச்சினார்க்கினியர் தரும் விளக்கம் ஆகும்.

சமுதாய வாழ்வில் மிக உயர்ந்ததாகப் போற்றப்படுவது தலைவன் தலைவி சேர்ந்து நடத்தும் குடும்ப வாழ்வாகும் (இல்லறம்). இது இருத்தல்

31. நச்சினார்க்கினியர் உரை. தொல்பொருள், நூற்.5.

ஒழுக்கம் எனப்படுகின்றது. இது முல்லை நிலத்தில் வாழும் மக்களுக்குப் பொருந்தும். கார் காலத்தில் தலைவன் தலைவி இருவரும் ஒருவர் மற்றொருவர் உணர்வுகளைப் புரிந்து வாழ்வது அகவொழுக்கம் ஆகும்.

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”³²

என்ற திருக்குறளில் தலைவன் தலைவி இருவரும் இல்லத்தில் ஒத்து இருப்பதை ‘இருந்து’ என்னும் பொருளுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஆற்றி இருத்தல் என்ற பொருளை விட இருவரும் இல்லத்தில் சேர்ந்து இருப்பது சிறப்பு என்ற பொருளைத் தொல்காப்பியர் தம் கருத்தாகக் கூறியுள்ளார்.

கார் காலத்தையும் காலை என்னும் சிறுபொழுதை முல்லைத் திணைக்குப் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுதுமாகத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். முன்பனிக் காலத்தின் முடிவில் தொடங்கிய வாணிகம் அல்லது வேறு வினைகளை முடித்து தலைவன் வேனிற் கால முடிவில் வீடு திரும்புவது வழக்கமாக உள்ளது. சங்ககால மாந்தர்கள் திருமணம் முடிந்தவுடன் தனித்து வாழ்க்கை நடத்துவர். முன்பனிக்கால இறுதியிலிருந்து முதுவேனிற் காலம் வரையில் சுமார் ஆறுமாதங்கள் தனித்திருக்கும் தலைவிக்குக் கார்காலம் துன்பம் தரும் காலமாகும். ஏனெனில் இருண்ட மேகங்கள், அச்சம் தரும் இடியும் கூடிய மழை இதுவே கார்காலம், தலைவிக்கு இயற்கையின் மாறுபாடு அச்சம் தரும்

32. குறள்.81.

என்பது தலைவனுக்குத் தெரியும். எனவே தான் ஈட்டிய பொருளை விரைவில் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று வாழ்வது சிறந்த செயல் என்று கார்காலம் தொடங்கும் முன்பே வீடுவந்து சேர்வான். அதன் பின்னர் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்யும் சிறந்த இல்லறம் அமைகிறது. எனவே தொல்காப்பியர் கூறும் சிறுபொழுதும் பெரும் பொழுதும் தலைவன் தலைவி சேர்ந்து வாழ்க்கை நடத்தும் காலம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அகநாடும் புறநாடும்

பண்டைய தமிழகம் மூவேந்தரால் ஆட்சி செய்யப்பட்டது. நாட்டின் விரிவு கருதி அவர்கள் இரண்டு இடங்களில் தலைநகர் அமைத்துக் காவல் புரிந்து வந்தனர். பேரரசன் நேரடியாக அரசனாக ஆளும் பகுதி 'அகநாடு' எனப்பட்டது. அவனால் அமர்த்தப்பட்ட இளவரசன் அல்லது அவனால் நியமிக்கப்பட்ட அரசுப் பொறுப்பாளன் (குறுநில மன்னன் முதலானோர்) பேரரசனின் ஆணைப்படி அமர்ந்து ஆட்சிபுரியும் தலைநகரமும், அதனைச் சூழ்ந்த நாட்டுப் பகுதிகளும் 'புறநாடு' எனப்பட்டன.

“வஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்ட சேரநாடு அகநாடு. கருவூரைத் தலைநகரமாகக் கொண்ட சேரநாடு புறநாடு. இக்கருவூர் கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்தது; கொங்குநாடு சேரருக்குப் புறநாடு!”³³ என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது.

33. தங்கராசு, மு., 'சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்', ப.35.

“மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்ட நாடு பண்டைய பாண்டியர்க்கு அகநாடு. கொற்கையைத் தலைநகராகக் கொண்ட பகுதி அவர்க்குப் புறநாடு. கொற்கையில் பாண்டிய இளவரசன் ஆட்சி புரிந்தான்”³⁴ என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

“அரசாட்சியானது பல சமயங்களில் நிர்வாக எளிமை கருதி இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது; ஒன்று பேரரசனின் நேரடிப் பார்வையிலும், மற்றொன்று இளவரசன் அல்லது அரச குடும்பத்தின் கண்காணிப்பிலும் விடப்பட்டது. சில சமயங்களில் இப்பிரிவு ஆட்சி பெற்ற அரச குடும்பத்தின் வலிமையும் சிறப்பும் பெற்று வளர்ந்த போது நிலையானதாகவே அமைந்துவிட்டது. தொண்டை, கொங்கு மண்டலங்களின் தோற்றம் இத்தகு முறையிலேயே உண்டாகியிருக்குமெனத் தோன்றுகிறது”³⁵ என்பது பூரணலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் கூறுகிறார்.

சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூன்று மன்னர்களும் தமிழகத்தின் பெருவேந்தர்களாவர். பொதுவாக இவர்களின் ஆட்சி எல்லை வகுக்கப் பட்டிருப்பினும் அவரவர்களின் ஆற்றலுக்கேற்ப எல்லைகள் அவ்வப்போது மாறியிருக்கின்றன என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்நாட்டு எல்லைகள்

தமிழ்நாட்டு எல்லைகள் என்பது தமிழகத்தின் வடக்கும், தெற்கும், கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய நான்கும் நாற்புற எல்லைகளே ஆகும். கிழக்கும், மேற்கும்

34. சிலம்பு உரை பெறு கட்டுரை. 1.

35. Poornalingam Pillai, M.S., Tamil Literature, P.12.

வங்கக் கடலாலும், அரபிக்கடலாலும் சூழ்ந்திருக்கின்றன. பல்வேறு கால நிலைகளிலும் இவ்விரு எல்லைகளில் பெருமாற்றம் தோன்றியதில்லை. வடக்கும் தெற்குமே ஆய்தற்குரியன. அவற்றுள்ளும் தெற்கு பற்றி மாறுபட்ட கருத்துகள் இருப்பினும் சிக்கல்கள் மிகுதியும் இல்லை. தெற்கின் எல்லை எதுவாக இருந்தாலும் அது பண்டையத் தமிழகமாகவே இருந்தது என்பது அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் உண்மை ஆகும். வடக்கு எல்லை பல மாறுபட்ட கருத்துக்களுக்கு இடம் தருகிறது.

தெற்கு எல்லை

சங்ககாலம் முதல் இன்று வரை இப்போதுள்ள குமரி முனையே தெற்கு எல்லையாக அமைய, அதற்கு முன்னர்த் தமிழகம் தென் குமரியின் தெற்கில் விரிந்து பரந்து இருந்தது என்பதற்கு அகச் சான்றுகளும் அறிஞர் கருத்துகளும் மிகுதியாக உள்ளன. தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் பனம்பாரனார் “வடவேங்கடந் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து”³⁶ என்று கூறுகிறார்.

பஃறுளியாறு மறைந்த தமிழகத்தின் தெற்கெல்லை என்ற வகையில் “குமரி நாட்டின் கண் வடக்கே குமரியாறும் தெற்கே பஃறுளியாறும் ஒடிக் கொண்டிருந்தன. பஃறுளியாறு வடிக் பலம்ப நின்ற பாண்டியனுக்கு உரியதாகப் புறம் 9-ஆம் பாட்டால் விளங்குகிறது. குமரியாறு கன்னியாகுமரிக்குத் தெற்கே சிறிது தூரத்தில் இருந்திருக்கக் கூடும். அதனை அடுத்து அதன் பெயரால் ஒரு

36. தொல்.பாயிரம், பக்.1-3.

மலைத் தொடரும் விளங்கியது. பிற்காலத்தோர் அதற்கு மகேந்திரம் எனப் பெயரிட்டனர். இரண்டு ஆறுகளுக்கும் இடையே எழுநூறு காலதம் நிலப்பரப்பிலிருந்து”³⁷ என்று ந.சி. கந்தையா பிள்ளை கூறுகின்றார்.

எனவே, ப.:றுளி குமரி ஆகிய இரண்டு ஆறுகளில் எது தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையில் இருந்தது என்று ஆராய்வதைக் காட்டிலும், இந்த இரண்டும் கடந்த பரந்த நிலப்புரப்பு ஒன்று தமிழகத்தின் தெற்கில் இருந்தது என்று கள்வது பொருத்தமுடையதாக இருக்கும்.

வடக்கு எல்லை

நாட்டு எல்லை மொழி இன அடிப்படையிலும், ஆட்சியின் அடிப்படையிலும் அமைகின்றது. பழந்தமிழ் நாட்டின் வடக்கு எல்லையைச் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. தமிழில் அமைந்திருக்கும் திசையைக் குறிக்கும் சொற்கள் தமிழ் நாட்டு எல்லையின் தன்மையைக் குறிக்கும் அடிப்படையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன.

“கிழக்கு கீழ்நலம், தாழ்நிலம் - கோதாவரியும், கருணையும், காவிரியும், பொருநையும், பாலாறும், வகையும், வங்கக் கடல் சென்று விழும் திசை ஆகும். மேற்கில் மேல், வானோக்கி உயர்ந்த மேலை மலைத் தொடரளாவி அது கடந்து அரபிக்கடல் வரை அது பரந்திருந்தது. வடக்கு வண்மையுடன் விந்தமலைக் காடுகளும் கடத்தற்கு அரிய மேட்டு நிலங்களும் உடைய விரிந்த

37. கந்தையா பிள்ளை, ந.சி., ‘தமிழகம்’, ப.5.

எல்லை. தெற்கு தென்னுதற்கு உதவும் நெம்புகோல் போல் நுணுகி ஒரு முனையாய்க் குமரியில் சென்று நிற்பது”³⁸ என்பது கா.அப்பாதுரை அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வடக்கு எல்லையைப் பற்றி ந.சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்கள் “கிருட்டினா ஆற்றுக்குத் தெற்கே கன்னியாகுமரி வரையிலுள்ள நிலப்பரப்பு மூன்று பெருவேந்தராலும் ஏழு குறுநில மன்னராலும் ஆளப்பட்டது”³⁹ என்று கூறுகிறார்.

மேலும் வடக்கு எல்லைப் பற்றி பல கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. “சங்க காலத்தில் தமிழ்மொழி பேசப்பட்ட தமிழகத்தின் வடக்கு எல்லைதான் இங்குக் கூறப்பட்டது. தமிழ் மன்னர்கள் ஆண்ட தமிழ்நாட்டின் எல்லை எது என்று கூறுவதற்கு உறுதியான சான்று இல்லை என்றாலும் இங்குக் கூறப்பட்ட செய்தி எல்லையின் வடபால் பிறமொழி பேசியவர் வாழ்ந்து வந்த இடங்களிலும் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களின் ஆட்சி பரந்திருந்தது என்பது தெளிவு”⁴⁰ என்று ஆட்சி எல்லை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு வடக்கு எல்லைப் பற்றிக் கூறப்படுகிறது.

குணக்கும் குடக்கும்

சங்க இலக்கியத்தில் கிழக்கு, மேற்கு என்பதற்குக் குணக்கு, குடக்கு என்ற சொற்களே பயின்று வருகின்றன. எல்லைகளைப் பொறுத்தவரையில்

38. அப்பாதுரை, கா., ‘இதுதான் திராவிட நாடு’, ப.9.

39. கந்தையா பிள்ளை, ந.சி., ‘திராவிட இந்தியா’, ப.36.

40. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், பக். 33-34.

வடக்கும், தெற்கும் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது ஏற்படுகிற சிக்கல், குணக்கும், குடக்கும் பற்றி நினைக்கும் போது எழுவதில்லை, கிழக்கும் மேற்கும் கடலால் சூழப்பட்டுள்ளது தெளிவான செய்தியாகும். இதனைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் உறுதி செய்கின்றன.

“குணஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்

குடா அது தொன்றுமுதிர் பெளவத்தின் குடக்கும்”⁴¹

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன. மேலும்,

“குணகுட கடலோ டாயிடை மணந்த”⁴²

என்று பதிற்றுப்பத்து பாடல் வரிகள் எல்லையைப் பற்றி விளக்குகின்றன. கடலானது குணக்கும் குடக்கும் தமிழகத்தின் எல்லையாய் அமைந்த பாங்கினைச் சங்கப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

எல்லைகளும் பயனும்

தமிழகத்தின் நான்கு திசைகளிலும் நல்ல பாதுகாப்பு அமைந்திருந்தது. இப்போதுள்ள குமார்க்கு அப்பாலுள்ள தமிழகம் பரந்து கிடந்தது என்றாலும் அதுவும் தமிழ் நிலமாகவே இருந்திருக்கிறது. படையெடுக்கின்ற மன்னர்கள் வாழ்ந்த நிலப்பகுதி தெற்கில் இல்லை. எனவே கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு ஆகிய மூன்று எல்லைகளாலும் (திசைகளாலும்) எந்தத் தொல்லையையும் பண்டைத் தமிழகம் கண்டதில்லை. இம்மூன்று எல்லைகளும் தொல்லையில்லாமல் பாதுகாப்போடு அமைந்தன. மேலும் தமிழகத்தின்

41. புறம். 6:3-4.

42. பதிற்றுப், 6-ஆம் பத்து, 51:15.

வாணிபத்தைப் பெருக்குவதற்கும் வாய்ப்பாக இருந்தன. தமிழகத்திற்கு வளம் பல சேர்த்துப் பொலிவுறச் செய்தன. கிழக்கில் புகாரும், மேற்கில் தொண்டியும், முசிறியும் சிறந்த துறைமுகப் பகுதிகளாக விளங்கின.

தமிழகத்தின் வடபகுதி மட்டுமே நிலம் சூழ்ந்த பகுதியாகத் திகழ்ந்தது. வேங்கடம் தமிழகத்தின் பரம்பரை எல்லையாக இருந்து வந்தது. இது அடர்ந்த காடுகள் நிறைந்த மலையடுக்குகள் கொண்டது. பகைவர்கள் எளிதில் படையெடுத்து வர இயலாதவாறு பாதுகாப்பாக அமைந்திருந்தது. தமிழ் வேந்தர்கள் வடவெல்லையில் சற்று எச்சரிக்கையுடன் இருந்தனர். வாய்ப்பு கிடைக்கும் போதெல்லாம் வடநாட்டுப் படையெடுப்பு நடத்தி அம்மனர்களை அடக்கி வைத்து இமயத்தில் கொடி பறக்க வைத்தனர். “வடநாட்டு மன்னர் தமிழர் ஆற்றலைப் பழித்துப் பேசினர் என்பதற்காக உடனே படையெடுத்துச் சென்று வென்று அடக்கின”⁴³ அரசனைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கின்றது. இவ்வாறு அக்காலத் தமிழ் மன்னர்கள் விழிப்புணர்ச்சியுடன் அரசு நடத்தி வந்ததால் வடநாட்டினரால் தமிழகத்திற்கு என்றும் தொல்லை ஏற்பட்டதில்லை.

எனவே, தமிழகத்தின் எல்லை மாற்றம் என்பது சேர, சோழ பாண்டியர்களுக்குள்ளே அவ்வப்போது அவரவர் ஆற்றலுக்கேற்ப ஏற்பட்டதே ஒழியப், பிறநாட்டார் போரிட்டுக் கைப்பெற்றதனால் எல்லை மாற்றம் ஏற்பட்டதாகக் இலக்கியங்களில் பதிவு இல்லை. முப்பெருவேந்தர் மீது படையெடுத்துப் பிற நாட்டவர் எவரும் வெற்றி பெற்ற வரலாறு இல்லை.

43. தங்கராசு, மு., ‘சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்’, ப.48.

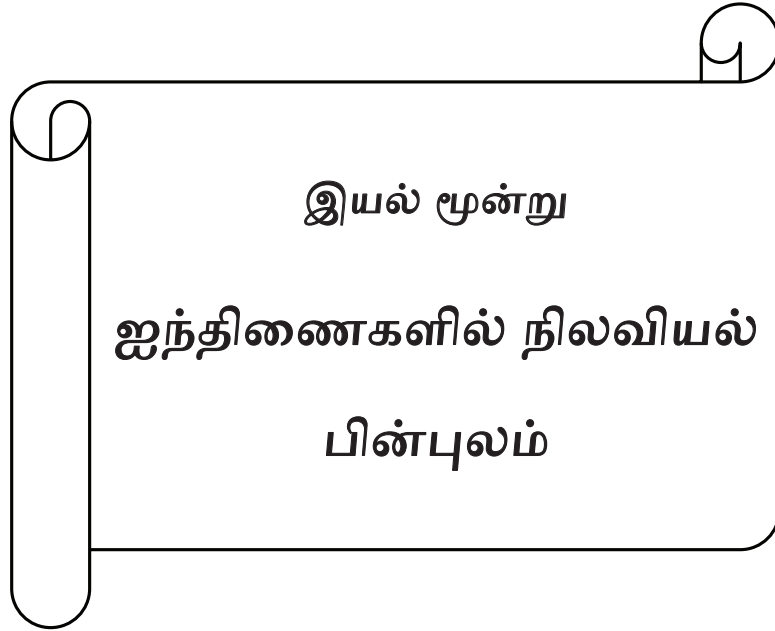
இயற்கையான எல்லைப் பாதுகாப்பும், மன்னர்களின் விழிப்புணர்ச்சியும், மக்களின் விழிப்புணர்ச்சியும், மக்களின் கட்டுப்பாட்டு உள்ளமும் சங்க கால மாந்தருக்கு நல்ல அமைதியையும் சிறந்த வளத்தையும் தந்து நிறைவான வாழ்க்கையை அளித்தன.

தொகுப்புரை

சங்ககாலத்தில் நிலவியல் எவ்வாறு அமைந்து இருந்தது என்பது பற்றி இவ்வியல் ஆராயப்பட்டுள்ளது. பண்டை தமிழ் மக்களுக்கு இயற்கையாகவே நிலவியல் அறிவு இருந்தது என்பது புலனாகிறது. நிலம் முதல், கரு, உரிப்பொருட்களின் அடிப்படையில் அமைந்ததை ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. முப்பொருட் பாகுபாடு நிலவியல் அடிப்படையிலேயே அமைந்த ஒன்று என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. புலவர்களும், மக்களும் நிலவியல் அறிவு கொண்டவராகச் சங்க காலத்தில் திகழ்ந்தனர். ஐவகை நிலத்தில் எந்தெந்த நிலத்திற்கு என்ன பொழுது என்ன காலம் என்பதும் ஆராயப்பட்டுள்ளது. பொழுதில் பெரும்பொழுது சிறுபொழுது என்ற வகைப்பாட்டை விளக்கி பெரும் பொழுதிற்கு ஆண்டின் பிரிவும், சிறுபொழுதுக்கு நாளின் பிரிவையும் ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது. ஞாயிற்றின் துளியாக ஞாலம் (உலகம்) தோன்றிய வரலாறும் இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழகம் நானிலமாகப் பகுக்கப்பட்ட பாங்கும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஐவகை நிலங்களுக்குரிய உரிப்பொருள்களையும் விளக்கியுள்ளது. அனைத்து இலக்கிய நூல்களிலும் குறிஞ்சித் திணையைத்தான் முதலில் கூறுவர். ஆனால் தொல்காப்பியர் முல்லை நிலத்தை முதலில் கூறுகிறார். இதற்கான

காரணத்தையும் அவர் விளக்குகிறார். தமிழ் நாட்டில் சேர, சோழ, பாண்டியன் என்ற மன்னர்களின் ஆட்சியில் அகநாடு எது, புறநாடு எது என்பதையும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டு எல்லைகளாக வடக்கு, தெற்கு, கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய திசைகளில் உள்ள ஆறுகளே எல்லைகளாக இருந்தன என்பதை அறியமுடிகிறது. தமிழகத்தில் எல்லை மாற்றம் என்பது சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களுள்ளே அவ்வப்போது அவரவர் ஆற்றலுக்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருந்தது. மூவேந்தர் மீது படையெடுத்துப் பிறநாட்டவர் எவரும் வெற்றி பெறவில்லை என்ற வரலாற்றுச் செய்தி கூறுவதை தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இயல் மூன்று

ஐந்திணைகளில் நிலவியல்

பின்புலம்

முன்னுரை

அகத்திணைக் கோட்பாடு

திணை மயக்கம்

ஐந்திணைகளில் நிலப்பெயரும் திணைப்பெயரும்

நிலமும் வாழ்வும்

குறிஞ்சி நிலமும் வாழ்வும்

மலைகள்

இமய மலை

வேங்கட மலை

கொல்லி மலை

பொதிய மலை

மலைவளம்

முல்லை நிலமும் வாழ்வும்

மருத நிலமும் வாழ்வும்

ஆறுகள்

காவிரி

வையை

குமரி ஆறு

பொருதை ஆறு

பொருதை பற்றிய அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்

ஆறுகளும் நாகரிகமும்

நெய்தல் நிலமும் வாழ்வும்

பாலைநிலம்

பாலை பற்றிய பல்வேறு கருத்துக்கள்

பாலை நிலமும் வாழ்வும்

தொகுப்புரை

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் என்பது எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு இவற்றின் தொகுப்பாகும். இப்பாடல்கள் அகம், புறம் என்னும் இருபெரும் பிரிவுகளாக இருக்கின்றன. அவற்றுள் அகப்பாடல்கள் முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்திணைகளின் பின்னணியில் பாடப்பட்டுள்ளன. ஐந்தாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ள நிலங்கள், அவற்றுக்கான நிலம், பொழுது, உள்ளிட்ட முதற்பொருள்; மக்கள் தெய்வம் உள்ளிட்டது கருப்பொருள்; திணை ஒழுக்கம் எனப்படும் உரிப்பொருள் என்னும் முப்பொருள் முறையில் கோட்பாடாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. திணைக்கோட்பாடு என்று பொது நிலையில் அடையாளப்படுத்தப்படும். இவற்றின் நிலவியல் பின்புலத்தை ஆய்வு செய்கிறது இவ்வியல்.

அகத்திணைக் கோட்பாடு

சங்க கால மக்களின் வாழ்வில் முக்கிய இடம்பெறுவது திணைக் கோட்பாடு ஆகும். அகப்பாடல்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பாகுபடுத்தப்பட்டிருப்பதைப் போல் புறப்பாடல்கள் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை எனப் பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர் இப்புறத்திணைகளை முறையே குறிஞ்சி முதலாகிய அகத்திணைகளுக்குப் புறனானவையாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் இவற்றிற்கு இடையே உள்ள இயைபு நிலைகளையும் வாழ்வியல் ஒற்றுமைகளையும் அவர் விளக்கவில்லை. அகத்திணையியலில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனும் திணைகளுக்கு உரியனவாக காட்டப்பட்ட முதல், கருப் பொருட்கள் வேறுபட்ட சமுதாய வாழ்வு

நெறிகளுக்கான அடிப்படைகளாய் அமைந்துள்ளன. இதுவே கோட்பாடாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன.

அகத்திணைக் கோட்பாடு என்பது சங்கால மக்களின் வாழ்க்கை முறை, ஒழுக்கம் முதலியவை பற்றியது. இவ் அகத்திணைக்குப் பல்வேறு அறிஞர்கள் பல்வேறு விளக்கங்கள் தந்துள்ளனர். அவற்றைப் பின்வருமாறு காண்போம்.

அ) நச்சினார்க்கினியர் கருத்து

திணை அடிப்படையில் தமிழ் நிலத்தை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற முறையில் தொல்காப்பியர் கூறியதற்கு உரையாசிரியரான நச்சினார்க்கினியர், “ஐந்திணை ஒழுக்கமெல்லாம் இல்லறம் பற்றி நிகழ்வது கணவன் சொல்படி நடந்து, கற்போடு வீட்டிலிருந்து கொண்டு இல்லறமாகிய நல்லறத்தில் ஒழுகுவது மகளிரின் இயல்பாதலால் முல்லை முதலில் கூறப்பட்டது. முல்லை என்ற சொல்லுக்கு இருத்தல் என்ற ஒழுக்க நெறி கூறப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சி நிலத்தின் ஒழுக்கம் புணர்தல் எனப்படும். ஆகவே முல்லைக்குப் பின் குறிஞ்சியைக் கூறியுள்ளார். புணர்ச்சிக்குப் பின் ஊடல் நிகழ்வதால் அவ்வொழுக்கத்திற்குரிய மருதத்திணையை அடுத்து வைத்துள்ளார். மருதம் என்ற சொல்லே ஊடியும் கூடியும் போகம் என்பதைக் குறிக்கும். பரத்தையிற் பிரிவு போலப் பிரிவு ஒப்புமை நோக்கி நெய்தலை இறுதியில் வைத்துள்ளார். நெய்தற் பறை இரங்கற்பறை ஆதலால் இரக்கத்தைக் குறிக்கின்றது.”¹ இவ்வாறு அகத்திணைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

1. மாதையன், பெ., ‘அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும்’, ப.9.

ஆ) சிவலிங்கனார் கருத்து

“புறப்பொருள் செய்யுள்கள் உரிப்பொருள் அடிப்படையிலேயே திணையும், துறையும் வகுக்கப்படுவன. காலம் முதற்பொருளாலும், கருப்பொருளாலும் திணை மயங்குவதாலும் நிகழ்வது. இவை அனைத்தும் அகப்பொருளுக்கே உரியது ஆகும். அதனால் புறத்திணைச் செய்யுளுக்குத் திணை மயக்கம் கூறுவது இல்லை. குறிஞ்சி முல்லை என்ற நிலப்பாகுபாடு பெயர் சுட்டிக் கூறப்படும் தலைமக்களுக்கு உரியது இல்லை. அவர்கள் அவர் ஆளும் பெருநாடே நிலமாகும் அதில் எல்லாம் கருப்பொருள்களாகும். அதனால் திணை துறை வகுக்க உரிப்பொருள் ஒன்றே சிறந்ததாகும். எனவே இவை அகப்பாடல்களுக்கே உரியது”² என்று ஆ. சிவலிங்கனார் கூறியுள்ளார்.

இ) ப. அருணாசலம் கருத்து

“குறிஞ்சி புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் எனக் கூறினாலும் திருமணத்திற்கு முந்தைய நிலையைக் கூறுவது. எனவே திருமணத்திற்கு முன் நடக்கும் களவு ஒழுக்கத்திற்குக் குறிஞ்சி என்றும், அதன் பின் நடக்கும் பிரிவு, இருத்தல், இரங்கல், ஊடல், ஆகிய இவற்றைக் கற்பு என்றும் கொள்ளப்பட்டது. சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்களிலும் நெய்தல்திணைப் பாடல்களிலும் களவு ஒழுக்கம் பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் கற்பு பற்றியே பேசப்படுகின்றது. எனவே குறிஞ்சித்திணை களவு

2. மாதையன், பெ., ‘அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும்’, ப.21.

ஒழுக்கத்திற்குரியது என்று கூற இயலாது. ஏனையவற்றைக் கற்பு எனக் கூறும் போது முன்னர் கூறிய உரிப்பொருள்களையே கூற வேண்டும்”³ என்று அருணாசலம் அவர்கள் நால்வகைத் திணைப் பகுப்பு பற்றிக் கூறுகிறார்.

ஈ) வ.சு.ப. மாணிக்கம் கருத்து

அகத்திணையைப் பாடும் போது மரபுவழி நின்று சில விதிகளைக் கூறியுள்ளார்.

- “1. அகப்பாடல்கள் பாத்திரம் கூற்றாகவே அமையும்.
2. அகப்பாடல்களில் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்றுமோ அல்லது இவற்றில் இரண்டும் அல்லது உரிப்பொருள் மட்டும் அமையும்.
3. கருப்பொருள் என்ற இயற்கைப் பொருளில் வருணனை மட்டும் தனியே அமைவது இல்லை. பாத்திரத்தின் கருத்து உள்ளுறை, இறைச்சி வாயிலாக அமையும்.
4. காதல் நிகழ்ச்சிக்குரிய பாத்திரங்களின் இயற்பெயர்கள் சுட்டிக் கூறப்படுவது இல்லை. பெயர் கூறுவதாக அமைந்தால் அது அகப்பாடல்கள் ஆகாது. புறப்பாடல் என்று கருதப்படும்.
5. அகப்பாடல்கள் நாடகப்பாங்கில் அமைந்திருக்கும். பாத்திரங்கள் நெஞ்சுக்குக் கூறியனவாகவோ அல்லது பிறரிடம் பேசுவதாகவோ இருக்கும்.

3. மாதையன், பெ., ‘அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும்’, ப.86.

6. அகப்பாடல்களில் உவமை வழியாக வேந்தர்கள், குறுநில

மன்னர்கள், புலவர்கள், பேரூர், சிற்றூர்ப் பெயர்கள் இடம் பெறும்.

இவற்றின் அடிப்படையில் அகப்பாடல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளது. முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்றும் அகத்திணைக்கே உரியது.”⁴

இவ்வாறு ஆறு கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார்.

திணை மயக்கம்

“ஒழுக்கம் எனப் பொருள்படும் திணை ஒரு குறிப்பிட்ட நிலம் மட்டுமே சார்ந்தது எனக் கருதுவதில் பல இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன”⁵ என்கிறார் பெ. மாதையன். அவர் கூறும் கருத்து ஏற்கத்தக்கதே ஆகும். காரணம் சமச்சீரற்ற நிலவியலும் சூழலும் பொருந்தியதாக அமைந்த தமிழ் மரபில் திணை மயக்குறுதல் இயல்பானதே ஆகும். எனவே தொல்காப்பியத்திலும் திணை மயக்கம் எனும் முறைமை இடம்பெற்றுள்ளது.

மயக்கம் என்பது திணைக் கோட்பாட்டில் முக்கியமானதாக இடம் பெற்றுள்ளது. மயக்கம் எனும் சொல் தொல்காப்பியத்தில் ஒன்றுடன் ஒன்று கலத்தல், மயங்குதல், கலவை என்றெல்லாம் கூறப்பட்டுள்ளன. மயக்குறுதல் கலத்தல் என்ற பொருளிலும் மயக்கு ஒன்றுடன் ஒன்று கலத்தல் அறிய இயலாத நிலை எனும் பொருள்களிலும் ஆளப் பெற்றுள்ளது. மயங்கல் எனும் சொல் மாறுபடுதல், கலத்தல், கலங்குதல் எனும் பொருள்களிலும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

4. மாதையன், பெ., ‘அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும்’, ப.83.

5. மாதையன், பெ., ‘தமிழ் செவ்வியல் படைப்புகள்’, ப.1.

எனவே திணைமயக்கம் எனும் கூட்டுச் சொல்லில் உள்ள மயக்கமும் திணைக்கலப்பு பற்றியதே ஆகும்.

திணைக் கூறுகளாகக் கூறும் முப்பொருட்களாகிய முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றும் எவ்வாறு எல்லாம் கலந்து வரலாம் என்பது பற்றிப் பேசியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

“திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை இலவே

நிலன் ஒருங்கு மயங்குதல் இன்றென மொழிப

புலன் நன்கு உணர்ந்த புலமை யோரே”⁶

என்பது திணைமயக்கம் பற்றிய நூற்பா ஆகும். இந்நூற்பாவில் வரும் திணை என்பதற்கு வெவ்வேறு நிலையில் உரை ஆசிரியர்களால் உரை எழுதப்பட்டுள்ளது. இளம்பூரணர் அவர்கள் ஒரு திணைக்கு உரிய முதற்பொருள் மற்றோர் திணைக்குரிய முதற்பொருளோடு சேர நின்றலும் கடியப்படாது. ஆண்டு நிலம் சேரநின்றல் இல்லை என்று கூறுவார். எனவே காலம் மயங்கும்”⁷ என்று கூறியுள்ளார்.

“திணை மயக்கத்தில் இரண்டு திணைக் கூறுகள் தம்முள் கலந்து நிற்கும். உரிப்பொருளைப் பாடற்பொருளாக விளங்கும் போது இரண்டு திணைகளுக்குரிய உரிப்பொருள்கள் கலந்து ஒரு பாட்டில் வரமுடியாது. எனவே இரண்டு உரிப்பொருள்கள் தம்முள் மயங்கிவரும் என்றால் பொருந்தாது.

6. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள். நூற்.958.

7. மாதையன், பெ., ‘அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும்’, ப.38.

ஆனாலும் முதலும் கருவும் ஒரு திணைக்குரியனவாகவும் உரிபொருள் பிறிதொரு திணைக்குரியதாகவும் அமையலாம்”⁸ என்று திணைமயக்கத்திற்கு ப.அருணாசலம் அவர்கள் விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

ஐந்திணைகளில் நிலப்பெயரும் திணைப்பெயரும்

நிலத்தின் பெயரும் திணையின் பெயரும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையதாக இருப்பதனால் திணைகளின் அடிப்படையில் நிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டனவா; அன்றி நிலங்களின் அடிப்படையில் திணைகள் பகுக்கப்பட்டனவா; என்ற ஐயம் வருகின்றது. நிலங்களின் அடிப்படையில் ஒழுக்கம் பகுக்கப்பட்டது என்று கூறினால் ஒரு நிலத்தில் நடக்கின்ற ஒழுக்கம் இன்னொரு நிலத்தில் நடத்தல் பொருந்தாது. எனவே நிலத்தின் அடிப்படையில் திணைப் பகுக்கப்படவில்லை என்று கூறலாம். திணையின் அடிப்படையில் நிலம் பகுக்கப்படவில்லை. அவ்வாறு பகுக்கப்பட்டால் கூடல் நடக்கின்ற இடமெல்லாம் குறிஞ்சி என்றும், ஊடல் நடக்கின்ற இடமெல்லாம் நெய்தல் என்றும் கொள்ளப்படும். இவ்வொழுக்கம் எந்நிலத்திலும் நடக்கும். எனவே திணை அடிப்படையில் நிலமோ, நில அடிப்படையில் திணையோ என்று கூறுவது பொருந்தாது.

மலையும் காடும் வயலும் கடலும் என்று இயற்கை நிலத்தைப் பிரித்தார்கள். பின்னர் அவற்றிற்குக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று பெயரிட்டார்கள். ஆனால் இப்பெயரின் காரணம் ஆராய்வதற்குரியதாக

8. மாதையன், பெ., ‘அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும்’, ப.38.

உள்ளது. மேலும் இதை விளக்கும் போது, ஐந்து நிலங்களுக்கும் ஐவகைப் பூக்களால் பெயரிட்டமை புலனாகிறது. எனவே நிலத்திற்கே உரிய மலர்களின் பெயர்களால் ஐவகை நிலங்கள் அழைக்கப்பட்டது தெரிகிறது.

நிலம் இவ்வாறு பெயர் பெற்றது எனில் திணை அப்பெயர்களை எவ்வாறு பெற்றது என்பது கருதத்தக்கது.

“வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே”⁹

“வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே”¹⁰

“உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே”¹¹

“தும்பை தானே நெய்தலது புறனே”¹²

“வாகை தானே பாலையது புறனே”¹³

என்ற நூற்பாக்கள் போருக்குச் செல்லும் வீரர்கள் சூடும், பூக்களைக் குறிப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை முதலிய மலர்கள் போர் நிலையினை அறிவதற்கு ஏற்ப மலர்களைச் சூடுவார்களாம் அவர்கள் அணியும் பூக்களைக் கொண்டு அவன் செய்யும் போரின் தன்மையும், நிலையையும், அறிந்து கொள்வது போலவே அகத்திணையிலும் தலைவியர் தங்கள் அகவொழுக்க நிலையினை உணர்த்தும் விதமாக அடையாளப் பூக்களைச் சூடினார்கள் என்று தெரிகிறது.

9. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள். நூற்.1002.

10. மேலது, நூற்.1007.

11. மேலது, நூற்.1010.

12. மேலது, நூற்.1015.

13. மேலது, நூற்.1019.

ஒத்த அன்புடைய காதலுக்கு அடையாளமாகக் குறிஞ்சிப் பூவும், ஒழுக்கத்துடன் கூடிய இல்லற வாழ்வுக்கு முல்லைப் பூவும், ஊடலின் குறிப்பைத் தலைவனுக்கு உணர்த்த மருதப் பூவும், தலைவன் வராமல் இருப்பதை உணர்த்த நெய்தற் பூவும், கணவனைப் பிரிந்த நிலையினை உணர்த்த பாலைப் பூவை சூடுவதைப் பண்டைய தமிழ்ப் பெண்கள் வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

நிலமும் வாழ்வும்

நிலத்தின் தன்மையும் காலச் சூழ்நிலையும் வாழ்வின் அடிப்படை ஆகும். இந்நிலமும் காலமும் பொருந்தி அமையாவிட்டால் வாழ்வே இல்லை எனலாம். ஒரு நிலத்து வாழும் மக்களுக்கு அந்நிலத்து நீரும் காற்றும் விளை பொருளும் உடல் வளர்த்து, உயிர் காக்கப் பெரிதும் பயன்படுவது போலவே, அங்குள்ள மரஞ்செடி கொடிகளும், விலங்குகளும், பறவைகளும் அம்மக்களுக்கு இயற்கையில் பல செய்திகளை உணர்த்தும் விதமாக அமைந்துள்ளன. சங்கத் தமிழரின் இயற்கையோடு இயைந்த இனிய வாழ்வையே சங்கப் புலவர்கள் தம் நூல்களில் விளக்கமாகக் காட்டியுள்ளனர். தமிழர்கள் இயற்கையை விரும்பிக் காதலித்தார்கள். அதன் பூப்பிலும், பொலிவிலும், வனப்பிலும் அவற்றைக் கண்டு அகம் மகிழ்ந்தனர். தமிழர்கள் இயற்கை பாவையாக இல்லாமல், இயற்கைத் தமிழரின் எண்ணப் பாவையாக இருந்தது.

குறிஞ்சி நில மக்களுக்கும், முல்லை நில மக்களுக்கும் நெய்தல் நில மக்களுக்கும் பழக்கவழக்க நாகரிக வேறுபாடுகள் அமைந்திருப்பதை இன்றும்

காண முடிகிறது. சங்க இலக்கியமும் இவ்வேறுபட்ட வாழ்வு நிலைகளை மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளது. நிலவியலின் ஆற்றல் மனித வாழ்வினையும் வளர்ச்சியையும் தன்னகப்படுத்த வல்லது என்ற உண்மையை இக்காலத்து அறிவியல் துறை நமக்கு விளக்குகிறது.

குறிஞ்சி நிலமும் வாழ்வும்

குறிஞ்சி நிலத்து மக்கள் குறவர் எனப்படுவர். மலையுறக் குறவர் என்று இவர்களை நற்றிணை கூறுகிறது. இந்நிலத்தின் முக்கிய விளைபொருள் தினை. இத்தினைப் புனத்தைக் குறவர்கள் பரண் அமைத்து அதன் மேலேறி நின்று பறவைகளும், விலங்குகளும் எடுத்துச் செல்லாமல் இருக்க காவல் காப்பார்கள் அவ்வாறு காத்து நிற்பவர்கள் தினையை மேய வந்த யானையைக் கவண் கொண்டு விரட்ட அக்கவண் கல்லானது மூங்கிலின் பசங்கோலைக் கடந்து அங்கு வாழும் கருவிரல் குரங்கும் பார்ப்பும் அலமந்து ஓடுமாறு விரைந்து செல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்ததாக இருக்கும். குறிஞ்சியின் விளைபொருட்களாக அகில், சந்தனம் முதலிய மரங்களும், அழித்துத் திருத்திய மேட்டு நிலத்தே விதைத்த குறிய கதிர்களையுடைய தோரை நெல்லும், வெண்சிறு கடுகும், ஐவனமென்னும் வெண்ணேல்லோடு பிணைந்து வளர்ந்துள்ள இஞ்சியும் மஞ்சளும் பசிய மிளகுக் கொடி போன்ற பல பொருட்களும் குறிப்பிடத்தக்கன. மலைவாழையும் பலாவும், மாவும் குறிஞ்சி வழங்கும் இனிய கனிகள் ஆகும்.

நிலத்தின் அமைப்புக்கேற்ப அங்கு வாழும் மக்களின் குடியிருப்புகள் அமைந்திருந்தன. வேங்கை மரமும் காந்தள் செடிகளும் சூழ்ந்த இடங்களில் குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொள்வது குறிஞ்சி நில மக்களின்

இயல்பு. அவர்கள் வாழும் இடத்தைச் 'சிறுகுடி' என்றனர். இதனை வரகுவிளையும் நிலமாகப் புறநானூறு (21,322) குறிப்பிடுவது சுட்டத்தக்கது.

மலைகள்

நாட்டின் பல்வேறு வளத்திற்கு அடிப்படையாக உள்ளது மலைகள் ஆகும். எந்த நாட்டில் மலைவளம் சிறப்பாக இருக்கிறதோ அந்த நாட்டில் மழைவளம் சிறப்பாக இருக்கும். மலைகளில் மனிதனின் வாழ்வுக்குத் தேவையான எல்லா வளங்களும், பொருள்களும் கிடைக்கும். தேனும் கிழங்கும், கனியும், காயும், பொன்னும், அகிலும், ஆரமும் எனப் பல்வேறு பொருள்களைத் தயங்காமல் வழங்குகிறது மலை. பெருமிதத்தோடு நிமிர்ந்து உயர்ந்து நிற்கும் காட்சி அந்நாட்டின் வளத்தைக் காட்டுகிறது. தண்மை மிக்க சுனை நீரும், அலைபோல் வரும் அருவி நீரும், கருங்குயிலின் பாட்டும், தோகை மயிலின் ஆட்டமும், புள்ளி மானின் துள்ளலும், பறவைகளின் ஓசையும், விலங்கின் கூட்டமும் நிறைந்தது தான் எழில் மிகுந்த மலை. இத்தகைய மலைகள் மக்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களைத் தந்து தாய் போன்று விளங்கியது. முதன் முதலாக மக்கள் குடியேறி வாழ்ந்த இடம் மலை ஆகும். எனவே குறிஞ்சி நிலத்தில் முதலில் மனித வாழ்க்கை தொடங்கியது என்று கூறுவர். அங்கு கொடிய விலங்குகளிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ள குகைகள் இருந்தன.

முல்லையில் மொட்டவிழ்ந்து மருதத்தில் மலர்ந்து விரிந்து நெய்தலில் முழுதும் மணம் பரப்பிய தமிழரின் நாகரிக மலர் முகிழ்த்த இடம்

குறிஞ்சியாகிய மலையே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே குறிஞ்சியை முதல் நிலமாகவும், குறிஞ்சித் திணையை முதல் திணையாகவும் கொண்டு பாடியுள்ளனர் தமிழ்ப்புலவர்கள். இமயம் முதல் குமரி வரை பல்வேறு மலைகளைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது. தமிழ் இலக்கிய மரபில் மலை எனும் சொல் ஓங்கி வளர்ந்த பர்வதத்தைக் குறிக்கும். மலையில் குறைந்தது குன்று, அறை, பாறை, கல் என்றும் பல பெயர்களைப் பெறுகின்றன. மலைகள் இமயமலை, வேங்கட மலை, பொதிய மலை, அயிரை மலை, கொல்லி மலை, நவிர மலை, முதிர மலை, குதிரை மலை, பறம்பு மலை, கவிர மலை, நாஞ்சில் மலை, குடமலை, சைய மலை, ஏழில் மலை, தோட்டி மலை மேலும் பிற மலைகளும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

இமய மலை

உலகில் மிக உயர்ந்த மலையாக விளங்குவது இமய மலை ஆகும். இன்று இந்திய நாட்டின் வடஎல்லையாய் இருந்து பாதுகாப்பு அரணாக விளங்குவது இமயமலை. சங்க காலத்தில் இச்சமயமலை தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சி எல்லையாகத் திகழ்ந்தது.

“தென்குமரி வடபெருங்கல்

குணகுட கடவா எல்லைத்”¹⁴

என்று மதுரைக்காஞ்சியில் மாங்குடி மருதனாரும் குறுங்கோழியூர்க் கிழாரும் குறிப்பிடுவர். மேலும் பல நூல்களிலும் இமய மலையின் சிறப்பு அதன் வளம் போன்ற பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளையும் கூறுவர்.

14. மதுரை. 70:71.

வேங்கட மலை

வேங்கட மலை தமிழகத்தின் இன, மொழி அடிப்படையில் அமைந்த வட எல்லை ஆகும். இதனை 'வடவேங்கடம்' என்று தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரம் கூறுகிறது. இவ்வேங்கடத்தைப் புல்லி என்பவன் ஆண்டு வந்தான். இவன் தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்தவன். கள்ளர் மரபினன் அதீகன், பாரி, ஓரி, பேகன் முதலானவர்கள் போன்று குறுநில மன்னனாக விளங்கியவன். தமிழகத்தின் வடக்கு எல்லையில் ஆட்சி புரிந்து வந்தான் என்று கூறப்படுவதே இவனது வீரத்தைப் பறைசாற்றும். இதனை,

“மழபுலம் வணங்கிய மாவண் புல்லி”¹⁵

என்றும்,

“கல்லா இளையர் பெருமகன் புல்லி”¹⁶

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் புல்லி மன்னனைப் பற்றிப் பாடுகிறது. மழவரது நிலத்தை வணங்கச் செய்த வன்மையும், வேட்டுவத் தொழிலன்றி வேறு தொழில் தெரியாத வேட்டுவர்களுக்குத் தலைவனாய் அமைந்த தன்மையும் இவற்றால் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவ்வாறு வேங்கட மலை பற்றிய குறிப்புகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

கொல்லி மலை

சங்க காலத்தில் சிறந்து விளங்கிய மலைகளுள் கொல்லி மலையும் ஒன்று. பரணர் பொறையனுக்கு உரியது கொல்லி மலையென்றும், கபிலர் வல்வில் ஓரிக்கு உரியதென்றும் பாடியுள்ளனர். தெய்வத்தால் எழுதப்பெற்ற

15. அகம். 61:12.

16. அகம். 83:1.

கொல்லிப் பாவை பற்றிய செய்திகள் இவர்களால் சொல்லப்படுகின்றன. இமய மலையைக் காட்டிலும் சங்க காலத்தில் புகழோடு திகழ்ந்தது கொல்லி மலை ஆகும்.

“பெரும் பூட் பொறையன் பேளமுதிர் சொல்லி”¹⁷

என்று குறுந்தொகையிலும்,

“வெவ்வோர் வானவன் கொல்லி மீமிசை”¹⁸

“களிறுகெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி”¹⁹

“வெல்போர் வானவன் கொல்லிக் குடவரை”²⁰

என்று அகப்பாடல்களும் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதனால் இக் கொல்லிமலை சேரர்க்குரிய மலையே என்பது தெளிவாக விளக்கப்படுகிறது.

இன்னும் பல்வேறு நிலைகளிலும் இக்கொல்லி மலை சங்க இலக்கியத்தில் போற்றப்படுவதைக் காணலாம். கொல்லிக் குடவன், கொல்லிக் குடவரை, பலவின் பயன் கெழு கொல்லி, பெருந்தன் கொல்லி, கொல்லிக் கூற்றத்து நீர் கூர் மீமிசை, பெரும் பெயர் கொல்லி, மாயிருங் கொல்லி யுச்சி, அகலிருங் கானத்துக் கொல்லி என்று பலவகையில் கொல்லி மலையின் வளத்தைச் சங்கப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

17. குறுந். 89:4.

18. அகம். 33:14.

19. மேலது, 62:13.

20. மேலது, 213:5.

பொதிய மலை

பொதிய மலை பாண்டிய வேந்தருக்குரியது. இது சேர நாட்டிற்கும் பாண்டிய நாட்டிற்கும் எல்லையாக அமைந்து விளங்குகிறது. அதன் ஒரு புறம் பாண்டியருக்கும் மற்றொரு புறம் சேரருக்கும் உரியதாயினும் அதனுரிமை பாண்டியர்க்கு வழங்கப்பட்டதனால் சேரர்க்குக் கூறப்படவில்லை. படுமரத்து மோசி கொற்றன் என்னும் சங்கப் புலவர்,

“மண்ணுயி ரறியா துன்னரும் பொதியில்”²¹

என்று குறிப்பிடுகின்றார். உ.வே. சாமிநாதையர் தமது முன்னுரையில் ‘பொதிய மலையின் வளங்கள் முழுவதும் அறிந்தவர்கள் யாரும் இல்லை. இதனை மண்ணுயிர்களும் அறியாத்துன்னரும் பொதியில் என்று புலவர் கூறுகின்றார். ஆய் என்பவனுக்கு உரியதாக இது கொள்ளப்படுகின்றது. இம்மலையில் உண்டாகும் காந்தளும் வேங்கையும், சந்தனமும் புலவர்களின் பாராட்டைப் பெற்ற மலைவளங்கள் ஆகும் என்று பொதிய மலையின் சிறப்பினைக் குறிப்பிடுகிறார்.

மேற்கு மலைத் தொடரின் சிகரங்களில் ஒன்றான பொதியில் அதன் தெற்குப் பகுதிக்கு ஓர் உயர்ந்த அரணாக நிமிர்ந்து நிற்கிறது பொதிகை மலை. இம்மலை சிலகாலம் ஆய் மரபினரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. பொதியில் தோன்றிய சந்தனம், வேங்கை, காந்தள் போன்றவை பாட்டுடைத் தலைவியின் இனிமையைக் காட்ட ஒப்புமைப்படுத்திச் சொல்லப்படுகின்றன என்று பண்டைத் தமிழ்க் கவிதையில் இயற்கை பற்றி ஆராய்ந்த தனிநாயக அடிகள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

21. குறுந். 376:1.

பொதிய மலை ஆய் என்பவனால் காவல் செய்யப்பட்டு வந்தது.

“கழறொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியில்”²²

என்று உறையூர் எணிச்சேரி முடமோசியார் என்ற புலவரும், மோசிக்கீரனார் என்ற புலவரும் ஒரே தன்மையில் குறிப்பிட்டிருப்பதனால் பொதியம் ஆய் என்பவனின் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

மேலும், பொதிய மலை தென்னகத்தின் மிகச் சிறந்து விளங்கிய பெருமலை என்பதும், அது பல்வகையாலும் பண்டைப் புலவர்களால் போற்றப்பட்டது என்பதும், பாண்டிய மன்னர் அம்மலைக்குரியவராய் விளங்கியவர் என்பதும் ஆய், திதியன் முதலானோரால் பாதுகாக்கப்பட்டது என்பதும் தெளிவாகின்றது.

மலை வளம்

மலைகள் நிறைந்த நாடு தான் நல்ல வளம் நிறைந்த நாடாகத் திகழும். வானளவு உயர்ந்தோங்கிய மலைகள் மழை மேகத்தைத் தடுத்து நிறுத்திப் பருவமழை பொய்க்காமல் பொழியச் செய்கின்றன. மலைகளின் மீது மழை பொழிவதால் அங்கிருந்து ஆறுகளும் பெருக்கெடுத்து ஓடிவருகின்றன. இதனால் வற்றாத அருவிகள் வழிந்தோடி அழகும் பயனும் தருகின்றது. குடகுமலையிலும் பொதிகை மலையிலும் தோன்றி வரும் காவிரியும் வையையும் தமிழகத்தின் நீர்வளத்தைப் பெருக்கி, நிலவளத்தை மிகுதிப்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தனவாய்த் திகழ்கின்றன. இன்னும் பல்வேறு வகையான மலைப்

22. புறம். 128:5.

பொருள்களாகிய செல்வத்தையும் அவை தருகின்றன. காய், கனி, கிழங்கு, தேன் முதலானவற்றைத் தருவதோடு, ஆரம், அகில், தேக்கு முதலானவற்றையும் மலைகள் தருகின்றன.

பொன், மணி, இரும்பு ஆகியனவும் கிடைக்கின்றன. தமிழகத்தின் மிகப் பழைய மலைகளில் கனிமவளம் மிகுதியாக நிரம்பியுள்ளது. குறிப்பாகச் சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள கஞ்ச மலை இதற்குச் சான்றாகும். “சேலம் மாவட்டத்துக் கஞ்சமலைப் பகுதிப் பாறைகள் உலகிலேயே மிகப் பழமையான பாறை வகைகளைச் சார்ந்தவை. இன்று இதன் வயது ஏறத்தாழ 450 கோடி ஆண்டுகள் எனலாம்”²³ என்று பேராசிரியர் சரவணன் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் தமிழகத்தின் மிகச் சாதாரண குன்று கூட இமயத்திலும் மிகப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டு மூத்தது எனலாம்.

இத்தகைய சிறப்புமிக்க மலைகளைச் சங்கச் சான்றோர்கள் பெரிதும் விரிவாகப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இது அவர்தம் இயற்கை வாழ்வையும் சிந்தனைஆற்றலையும் நிலவியல் அறிவையும் நன்கு உணர்த்துவதாகும்.

முல்லை நிலமும் வாழ்வும்

முல்லை நிலத்தைத் தொல்காப்பியர் ‘மாயோன் மேய காடுறை உலகம்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கு மக்களை ஆயர், இடையர், கோவலர் என்று அழைப்பார்கள். இவர்கள் ஆடு, மாடுகளை மேய்ப்பதற்காகக் காட்டில்

23. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப.4.

தங்குவார்கள். கார் கால மாலைப் பொழுதில் தவறாமல் பருவ மழை பொழிவதால் இவர்கள் ஆநிறைகளை வீட்டிற்கு அழைத்து வருவர். கார்காலம் என்பது ஆவணியும், புரட்டாசியும் ஆகும். இக்காலத்தின் மாலைப்பொழுதில் காதலர்கள் உள்ளம் ஒன்றி உணர்வைத் தூண்டும் விதமாக இருக்கும். முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் பலவும், ஆயர்களின் வாழ்க்கையினை விளக்கும் விதமாக அமைந்துள்ளன. இடையன் முல்லை மலரை இரவில் பறித்துப் பனம் பூவோடு சேர்த்து மாலையாகக் கட்டி அணிவான். மகளிர் தயிர் பானையின் நாற்றம் நீங்க விளாம்பழத்தை அப்பானையினுள் போடுவர். முல்லைக்குரிய தெய்வம் மாயோன் ஆதலால் திருமாலின் ஐந்து படைகளின் உருவங்களைப் பொறித்த ஐம்படைத்தாலியைச் சிறுவர்களுக்கு அணிவது அந்நிலத்தின் வழக்கமாகும். முல்லைநில மக்களின் வாழ்வில் ஏறு தழுவுதல் என்னும் வீர விளையாட்டு மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இது பொழுது போக்கிற்காகவும் வீரத்தை வெளிக்காட்டவும் நிகழ்த்தப்பட்டது.

காளையை அடக்கும் வீரனைத் தலைவி திருமணம் செய்துகொள்ளும் வழக்கம் இங்கு இருந்தது. ஏறு தழுவும் களத்தைத் 'தொழு' என்பர். வலிமைமிக்க காளைகளை வளர்த்து அதன் கொம்புகளை மழுவாயுதம் எனக் கூறும் சிவபெருமானின் ஆயுதத்தைப் போன்று கூர்மையாகச் சீவுவர். பல நிறங்களைக் கொண்ட காளைகளைத் தொழுவினுள் அடைத்து வைப்பர். இளைஞர்கள் அவர்களின் குலதெய்வங்களான நீர்த்துறையிலும், ஆலமரத்தின் அடியிலும் மாமரத்தின் கீழும் உறையும் தெய்வங்களை வழிபட்ட பின்னர் ஏறுதழுவச் செல்வார்கள். இவ்விளையாட்டை மகளிர் பரண்களின் மேல் நின்று

பார்பார்கள். வீரர்கள் காளையின் மேல் பாய்ந்து அடக்க முயல்வர். காளைகள் வீரர்களின் வயிற்றில் கொம்புகளைக் கொண்டு குத்தி குடல்களை வெளியே இழுத்துக் கொம்புகளில் சுற்றி இழுக்கும். மற்ற வீரர்கள் அக்கொம்புகளைப் பற்றி அசைத்துக் காளையை அடக்க முயல்வர். உயிரைப் பறிக்கும் விளையாட்டு என்றாலும் ஆடவரும் மகளிரும் இதனைக் கொண்டாடிப் போற்றினர்.

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும்

புல்லாளே ஆய மகள்”²⁴

என்று கலித்தொகை இதனைக் கூறக் காணலாம். ஆயர்களில் ஆட்டுக் கிடாய்களை மேய்ப்பவர்கள் புல்லினத்து ஆயர் எனவும், குறும்பர் எனவும் கூறப்பட்டனர். பசுக்களை மேய்ப்பவர்களைக் ‘கோ’ இனத்தவர் என்றும் அழைத்தனர். இவர்கள் பெண் எருமையின் கொம்பை நிலத்தில் நட்டு தெய்வமாக அதனை வழிப்பட்டனர். அக்கொம்பை முன்னிறுத்தித் திருமணவிழா நடத்துவர். இத்திருமணத்தைப் ‘பெருமணம்’ என்றும் கூறுவது மரபாகும். இவர்கள் உடம்பில் ஓராடை உடுப்பதும் பலவகை மலர்களால் ஆன மாலையைக் கழுத்தில் சூடிக் கொள்வதும் இவர்களின் வழக்கமாகும். இவர்களின் உணவு வரகரிசிச் சோறும் வேளை என்னும் பூ வை இட்ட வெண்தயிர்ப் புளிங்கூழும் ஆயர்கள் விரும்பி உண்ணும் உணவாகும்.

24. கலி. 103:63-4.

முல்லைத் திணைக் காதல் வாழ்கையை அக இலக்கியங்கள் சுவைப்படக் கூறுகின்றன. தலைவன் ஒருவன் தலைவியைத் தனியே சந்திக்கும் போது ஒரு முல்லைச் சரத்தை அவளிடம் கொடுக்கிறான். அன்பு கொண்டு அப்பூச்சரத்தை அவளால் மறுக்க முடியாமல் வாங்கிக் கொள்கிறாள். அதனைத் தலையில் வைக்க இயலாது. ஏனெனில் எல்லோரும் பார்க்கும்படி தலையில் சூடினால் 'இப்பூ உனக்கு யாது' என்று தாயும் பிறரும் கேட்பார்கள். எனவே அப்பூவினைக் கூந்தலின் உள்ளே வைத்து வெளியே தெரியாதவாறு பொதிந்து கூந்தலை முடித்துக் கொள்வாள். மறுநாள் கூந்தலில் முல்லைச் சரம் இருப்பதை மறந்து செவிலித் தாயிடம் தலைவார அமர்ந்தாள். செவிலி கூந்தலை அவிழ்க்கும் போது முல்லைச் சரம் கீழே விழுந்தது. அதனைக் கண்ட செவிலி நெருப்பைக் கையால் தொட்டவளைப் போல சடார் என்று எழுந்தாள். இதனை அறிந்து தலைவியின் பெற்றோர், தலைவனின் பெற்றோரைக் கண்டு மணம் பேசி முடித்ததை முல்லைக்கலிப் பாடல் விளக்குகிறது.

மேலும் தலைவி தலைவனின் வருகையைக் கவலையோடு காத்திருக்கும் நிலையில் முது பெண்டிர் நெல்லும் முல்லை மலரையும் தூவி நற்சொல் கேட்கின்றனர். அப்போது இளங்கன்றுகள் தன் தாய்ப்பசுவைத் தேடி அதன் வரவை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கும். அதனிடம் ஆயமகளிர் அக்கன்றுகளைத் தேற்றும் விதமாக அதனை நோக்கி 'உம்தாயார் இப்போதே வருகுவர்' என்று கூறுவர். இதனைத் தலைவியின் பொருட்டு நற்சொல் கேட்டு நிற்கும் முதுபெண்டிர் தமக்குரிய நற்சொல்லாகக் கொள்கின்றனர்.

அந்நிலையிலும் அவள் துயரம் தாங்காமல், மயில் நடுங்குவது போல நடுங்கி இளைத்த அவளின் உடலிலிருந்து அணிகலன்கள் கழர படுக்கையில் கிடந்த போது, தலைவனின் படைகளின் வெற்றி ஆரவாரம் அவள் செவிகளில் விழுந்ததும்,

“..... காயா அஞ்சனம் மலர
முறிஇணர்க் கொன்றை நன்பொன் கால,
கோடல் குவிமுகை அங்கை அவிழ.
தோடு ஆர் தோன்றி குருதி பூப்ப,
கானம் நந்திய செந்நிலப் பெருவழி”²⁵

என்று காயாம் பூக்கள் கரிய மைபோலக் கட்ட விழ்ந்தன. கோடற் பூக்கள் உள்ளங்கை விரிவதுபோல மொட்டவிழ்ந்தன. தோன்றிப் பூக்கள் குருதியைப் போல இதழ் நெகிழ்ந்தன. கொன்றைப் பூக்கள் பொன்னைப் போல ஒளி உமிழ்ந்தன, காடு தழைத்த பெருவழியில் மான்கள் துள்ளியாடின என்று கார்காலம் பருவம் மாறிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் தலைவனும் வந்து சேர்ந்தான் என்று முல்லைப்பாட்டு கூறுகின்றது. இவ்வாறு முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் முல்லை நில மக்களின் வாழ்க்கை முறை, மற்றும் அவர்களின் ஒழுக்கத்தையும் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மருத நிலமும் வாழ்வும்

நானிலத்திலும் வளம் நிறைந்த நிலம் மருதநிலம் ஆகும்.
ஆற்றுநீரும், பொய்கை நீரும் இந்நிலத்தை வளமுடையதாக்குகின்றன.

25. முல்லை.94-98.

நெல்லும், கரும்பும் முக்கிய விளைபொருள்களாகும். மருதநிலம் என்பது வயலும் வயல் சார்ந்த இடமாகும். இதனை 'வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகம்' எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். மருத திணைக்குரிய பருவம் இன்னதென்று குறிக்கவில்லை. எனவே ஆறுவகைப் பருவமும் இத்திணைக்கும் உரியது என்று கூறுவர். இதன் பொழுதைக் கூறும் போது இளம்பூரணர் வைகறை விடியல் என்பதைக் கூறியுள்ளார். வைகறை என்பது இரவுக்குப் பின்வரும் விடியற் காலையைக் கூறுவர். இந் நேரம் வயல் வேலைக்கு உகந்ததாகும்.

தலைவனுடைய ஊர் நீர்வளமும் நிலவளமும் உடையது. எனவே அங்கு கரும்பு நடுவதற்காக நிலத்தை உழுது செம்மைப்படுத்தி வைத்திருந்தனர். அந்த நிலத்தில் நீரார்ப்பல் தானே முளைத்துத் தழைத்து வளர்ந்திருந்தது. அதனை அங்குள்ள வண்டுகள் வந்து அதனுள் இருந்த தேனை உண்டு பசியை நீக்கின. அவ்வளவு வளமிக்கது தலைவனின் ஊர்.

“கரும்பு நடு பாத்தியில் கலித்த ஆம்பல்

சுரும்பு பசி களையும் பெரும் புனல் ஊர்!

புதல்வனை ஈன்ற எம்மேனி

முயங்கன்மோ தெய்ய: நின் மார்பு சிதைப்பதுவே”²⁶

கரும்பு நடுவதற்காகச் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட வயல் என்றது. பரத்தையர் வாழ்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட வீட்டில் தலைவி தங்கி வருகின்றவர்களுக்கு

26. ஐங். 65.

விருந்தோம்பி அறம் செய்தலைக் குறிக்கின்றது. என்னைத் தழுவாதே என்பது தலைவனோடு ஊடல் கொண்டாள் என்பதை விளக்குகின்றது. இப்பாட்டில் முப்பொருள்களும் பயின்று வருகின்றது.

நெல் அறுவடை முடிந்த வயலில் மேலும் நாற்று பாவுவதற்கு விதைக்கத்தக்க விதைகள் உள்ள கடகப் பெட்டியோடு உழவர் வயலுக்குச் செல்வர். விதைகளை வயலில் விதைத்து திரும்பும் போது கடகப் பெட்டியில் பல மீன்களைக் கொண்டு வருவர். அம்மீன்களை வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து உண்ணும் வழக்கம் பண்டைய காலத்தில் இருந்தது. மேலும், எருமை கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு கொட்டிலை விட்டுப் புறத்தே சென்று நீர் நிலைகளில் பூத்த மலர்களை உண்ணுவதற்கு வேலியை அகற்றிவிட்டு வயலில் மீன்கள் அஞ்சி ஓட வள்ளைக் கொடியைக் கலக்கிச் சிதைத்து வண்டுகள் ஊதும் தாமரை மலரை வயிறார உண்டது என்று நூல்கள் விளக்குகின்றன.

அகநானூற்றுப் பாடலில் ஊடல் தீர்த்தலை மிக அழகாகச் சுவைப்பட கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவனும் தலைவியும் ஊடல் கொண்டு, பின்பு அதனை விலக்கும் காட்சி ஒரு நாடகப்பாங்கில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவன் பரத்தையைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்குத் தேரில் ஏறித் தலைவியும் மகனும் இருக்கும் வீடு உள்ள தெரு வழியாக வருகிறான். அப்போது அத்தெருவின் குறுக்கே தலைவனின் மகன் தளர்நடையுடன் தவழ்ந்து வருவதைத் தேரில் வரும் தலைவன் பார்க்கிறான். உடனே தேர்ப்பாகனிடம் தேரை நிறுத்தச் சொல்லி மகனைத் தூக்கித் தழுவி வீட்டிற்குப் போ என்று கூறி தலைவியிடம் கொடுக்க மகன் தலைவனை விட்டுவிடாமல் கட்டிப் பிடித்து அழுகிறான். தலைவி இவ்வாறு நடந்ததற்கு ஊரார் பழி சொல்வார்கள் என்று மகனைக்

கம்பால் அடிக்க முயல தலைவன் அதனைத் தடுத்து மகனை அணைத்துக் கொள்கிறான். அப்போது மணவீட்டிலிருந்து முழுவின் இனிய ஓசை தலைவனை அழைப்பது போன்று ஒலித்தது. ஆனால் தலைவியை விட்டுச் செல்லாமல் அங்கே இருந்தான். பிள்ளைகளைப் பெற்றால் இம்மையும், மறுமையும் எய்தலாம் என்பது உண்மை என்று கூறித் தலைவனும் தலைவியும் ஊடல் தீர்த்தக் காட்சியை மிகவும் அழகாக சங்க இலக்கியம் காட்டியுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் தமிழர் திருமணச் சடங்கு பற்றி அகநானூற்றில் மருதத் திணை இரண்டு பாடல்களில் அமைந்துள்ளது முதல் பாடலில் தோழியிடம் தலைவன் தனக்கும் தலைவிக்கும் முன்பு நிகழ்ந்த திருமண நிகழ்ச்சியினைச் சொல்லுமாறு அமைகிறது.

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங் களி மிதவை

பெருஞ் சோற்று அமலை நிற்ப நிரைகால்

தண் பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி

மனை விளங்குறுத்து, மாலை தொடரி

கனை இருள் அகன்ற கவின் பெறுகாலை

கோள் கால் நீங்கிய கொடு வெண் திங்கள்

கேடு இல் விழுப் புகழ் நாள் தலைவந்தென,

உச்சி குடத்தர், புத்தகல் மண்டையர்

பொது செய் கம்பலை முது செம் பெண்டிர்”²⁷

27. அகம். 86:1-9.

வரிசையான கால்களையுடைய பந்தலில் மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. பந்தலைச் சுற்றிலும் மலர் மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. மனை விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. உளுத்தம் பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த பொங்கலோடு விருந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சந்திரனை உரோகிணி கூடிய நல்லோரையில் முதிய மங்கல மகளிர் நால்வர் கூடி நின்று கற்பினின்றும் வழுவாது நன்றாய் பல பேறுகளையும் தந்து நின்னை எய்திய கணவனை விரும்பிப் பேணும் விருப்பத்தைக் கொண்டவளாக இருப்பாள் என்று வாழ்த்தி அந்நீரில் நெல்லையும் மஞ்சளையும் கலந்து மணமக்களை நீராட்டினர்.

மற்றொரு செய்யுளில் தலைவன் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கப் பெரிதும் முயன்று இயலாத நிலையில் அவன் நெஞ்சிற்குத் தன் திருமணம் நடந்ததைக் கூறும் விதமாக அமைந்தது. அவை,

“மைப்பு அறப் புழுக்கின் நெய்க்கன் வெண்சோறு

வரையா வெண்மையொடு புரையோர்ப் பேணி

புள்ளுப்புணர்ந்து இனிய ஆக தெள் ஒளி

அம்கண் இருவிசம்பு விளங்க திங்கட்

சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து

கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணி

படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ,

வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்று,

பூக்கணும் இமையார் நோக்குபு மறைய”²⁸

28. அகம். 136:1-9.

பண்டைய காலத்தில் திருமண நிகழ்விற்கு வந்தவர்களுக்கு இறைச்சியுடன் கூட்டிச் சமைத்த நெய் மிகுந்த வெண்சோற்றை உண்பதற்குக் கொடுப்பர். திங்கள் உரோகினியுடன் கூடிய நல்லோரையில் மணவிழா மனை அழகு செய்யப்பெற்றது. தெய்வத்தை வழிபட்டுத் திருமண விழா தொடங்கப்பெற்று மணமுழா ஒலித்தது. அக்காலத்தில் திருமணம் நடப்பதற்கு முன் முழா எனும் கருவியை ஒலித்து திருமணம் நிகழ்த்துவர் என்ற பதிவு மருத்திணைப் பாடல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லா செல்வங்களிலும் சிறந்த செல்வம் குழந்தைச் செல்வம் ஆகும். இதனைப் பெற்று நீடு வாழ பல வளங்களைப் பெற்ற வாழ்வரசியர் மணமகளை வாழ்த்துவர். பின்பு வகை இலையையும் அருகம்புல்லின் கழங்கிலுள்ள அரும்பையும் சேரக்கட்டிய வெண்மையான நூலை மணமகளுக்குச் சூட்டிப் புத்தாடை அணியச் செய்தனர். பற்பல அணிகலன்களையும் மணமகளுக்கு அணிவித்தனர் மணமுழவு முழங்கிட உற்றாரெல்லாம் சேர்ந்து மணமகளை மணமகனுக்கு உரிமையாக்கினர் என்று தலைவன் கூறுவதாக அமைந்தது.

இவ்விரு திருமணங்களிலும் தீவளர்த்து வலம் வருதல் மங்கலநாண் பூட்டுதல் மந்திரவினை நிகழ்த்தல் ஆகியன இல்லை. இவ்விரு பாடல்களிலும் இதனைப் பற்றிக் கூறவில்லை. மருத்திணைப் பாடல்களில் மிகுதியாகப் பயிலும் சொற்களும் ஒன்று 'பரத்தை' என்பது. இதற்குப் பரந்துபட்ட ஒழுக்கமுடையவள் என்பது பொருள். ஆண்பாற் சொல்லாகிய 'பரத்தன்' என்பதையும் கூற சங்க இலக்கியம் தவறவில்லை. மருத நிலம் சூழ்ந்த ஆமூரை அடைந்தால் அங்கு வெள்ளிய அரியலாகிய சோற்றினை நண்டினது குழம் பூற்றி

உண்ணக் கொடுப்பர் என்றும் மற்றொரு மருத நிலத்தில் கோழிப்பொரியலோடு உணவுத் தருவார்கள் மேலும் கரும்பினது தீஞ்சுவைமிக்க சாற்றைக் குடிக்க கொடுப்பார்கள் என்றும் சான்றுகள் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகிறது.

மாடுகளினால் நிலத்தை உழுதலும் உழுத நிலத்தைக் காலால் மட்டப்படுத்துவதும் நாற்று நடுதலும், களை பறித்தலும், அறுவடை செய்தலும் ஆகிய வேலைகளை உழவர்கள் முறையாகச் செய்துள்ளனர். மருதநில மக்களின் இருப்பிடம் 'ஊர்' எனப்பட்டது. தலைவனுக்கு 'ஊரன்' என்று திணைப் பெயரை வைத்தே அழைத்தனர். ஆற்றங்கரை ஊர்களைக் கொண்டதால் மருதநிலம் நாகரிகம் உயர்ந்த நிலம் என்ற மதிப்பைப் பெற்றுள்ளது. இங்குப் பூத்து பயன்படாத கரும்புக்கு பரத்தையையும், காய்த்துப் பயன்தரும் நெல்லுக்குத் தலைமகளையும் உவமையாகப் பாடல்கள் விளக்கம் தருகின்றன. தலைவன் மார்பு இவ்விரண்டில் காய்த்துப் பயன்தரும் நெல்லினையுடைய தலைவிக்கு உரியது என்றும், மேலும் இரண்டுக்கும் பொதுவானது பழனம் இருப்பது போன்று தலைவனின் மார்பை இருவருக்கும் பொதுவாக்கி வாழ்தல் கூடாது என்றும் கருதப்படுகின்றது.

ஆறுகள்

மனிதனின் உயிர் இயக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவது உடலின்கண், பல் போன்ற வேறு பகுதியிலும் சீராக ஓடும் இரத்த ஓட்டமே ஆகும். அதுபோல பூமியின் வளங்காத்து நலம் பேணும் பணி நல்ல ஆறுகளின் ஓட்டத்தால் அமைகிறது. இப்பூமியில் ஓடும் ஆறுகள் வற்றினால் வெறும் மணல்

திட்டுகள் காணப்படும். அந்நாள் மனிதனின் இரத்த ஓட்டம் நின்று விட்ட உடல் போன்று உலகம் செயலற்றுப் போய்விடும். ஆறுகள் வளமுடன் ஓட மலைகளே பெரிதும் பயன்படுகின்றன. மலைகளில் தோன்றும் அருவிகள், நீரோடைகள், ஊற்றுகள் ஆகிய பலவும் பல்வேறு இடங்களில் ஓடும், இறுதியில் நில மட்டத்திற்கு வந்து ஒன்று சேர்கின்ற போது ஆறு என்னும் பெயர் உண்டாகிறது. ஒரு வருணனையில் மலைகள் பருவ மேகங்களைத் தடுத்து நிறுத்தி அம்மேகங்கள் தன்னுள் கொண்டிருக்கும் பெருமழைநீரை வழிப்பறி செய்கின்றன. அப்போது ஆற்றில் பெருவெள்ளம் தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. பருவ மழையால் ஆறுகளில் பெருவெள்ளம் பெருகியோடும் காட்சிகளைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவாகக் கூறியுள்ளது.

கங்கை, காவிரி, பேரியாறு, சேயாறு, அயிரி, பெண்ணை, பொருநை, பஃறுளி, குமரி, சோணையாறு என்று இலக்கியங்களில் பல ஆறுகளைப் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன. கங்கை பேரியாறு இமயத்தில் உற்பத்தியாகின்ற செய்தியினை நற்றிணையில் நல்வெள்ளையார் விளக்குகிறார்.

“ஞெமை ஓங்கு உயர் வரை இமயத்து உச்சி

வாஅன் இழிதரும் வயங்கு வெள் அருவிக்

கங்கைஅம் பேர் யாற்றுக் கரை இறந்து இழிதரும்

சிறை அடுகடும் புனல் அன்ன, என்

நிறை அடு காமம் நீந்துமாநே”²⁹

29. நற். 369:7-11.

இமயமலையின் உச்சியில் வானம் மழையைப் பெய்தலால் வெள்ளி அருவி
பாயும் கங்கையாகிய பேரி ஆற்றின் கரையைக் கடந்து பரந்த அணையினைப்
பெருவெள்ளம் சூழ்ந்தது என்று கங்கையைப் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும்
பல சங்க நூல்களிலும் கங்கையைப் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

காவிரி

தென்னிந்தியாவில் ஓடும் ஆறுகளில் காவிரி தலைசிறந்ததாகும்.
குடகு நாட்டில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உற்பத்தியாகி மைசூர், சேலம்,
கோயம்பத்தூர், திருச்சி, தஞ்சாவூர் ஆகிய மாவட்டங்களின் வழியாக ஏறக்குறைய
480 மைலில் தொலைவு ஓடி வங்காளவிரிகுடாவில் வந்து கலக்கின்றது.

குடமலையில் பிறந்த காவிரி குணக்கு நோக்கி விரைந்து, பல்வேறு
இடங்களில் வளைந்து, நெளிந்து, விரிந்து பல கிளைகளாகப் பிரிந்து, குறைந்து
இறுதியாகக் கடலில் சேர்கின்றது. இக்காவிரி கிழக்கு நோக்கி பாயும்
தன்மையை அகநானூறு,

“சிறை பறைந்து உரைஇச் செங்குணக்கு ஒழுக்கு,

அம் தண் காவிரி போல”³⁰

என்றும்,

“செங்குணக் கொழுகும் துலுழி மலர்நிறைக்

காவிரி”³¹

என்று பதிற்றுப்பத்தும் விளக்குகின்றன.

30. அகம். 76.

31. பதிற். 50:5-6.

‘செங்குணக் ஒழுதும்’ என்பதற்கு நேர்கிழக்கே ஓடும் என்பது பொருளாகும். மேற்கு மலையில் பிறந்து கிழக்குக் கடல் நோக்கிப் பாயும் ஆறு காவிரியாறு என்று சங்கப் புலவர்கள் காவிரியின் போக்கைப் பற்றி அழகாகக் கூறியுள்ளார். மேலும் பல சங்கப் பாடல்களிலும் காவிரி பற்றி விரிவாக விவரித்துள்ளது.

வையை

சோழ நாட்டிற்குக் காவிரி ஆறு பயன்தருவது போன்று பாண்டிய நாட்டிற்குப் பயன்தருவது வையை ஆறாகும். காவிரி ஆறுக்கு அடுத்தப்படியாகப் புலவர்கள் பெரிதும் போற்றப்படும் ஆறு வையை ஆகும். வையையாறு வற்றாத நீர்வளமும், வளம் நிறைந்த அதன் கரைகளில் ஓங்கியுயர்ந்த மருதமரங்கள் சூழ்ந்த சோலைகள் அழகுடனும் காண்பதற்குக் காட்சியாய் அமைந்திருப்பதை,

“வருபுனல் வையை வார்மணல் அகன்துறைத்

திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவின்”³²

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் அடிகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. வையை ஆறு இடைவிடாது ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. முகில் உலாவும் மலை போன்று உயர்ந்த மாளிகைகளின் வாயில்களில் எப்போது பார்த்தாலும் மக்களும் குரங்குகளும் உலாவிக் கொண்டே இருக்கின்றது. அது பார்ப்பதற்கு இடைவிடாது ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வையை ஆற்றினைப் போல காணப்படுகிறது என்கிறார் மாங்குடி மருதனார்.

32. அகம். 36:9-10.

“வையை யன்ன வழுக்குடை வாயில்”³³

மேலும் பூந்தாதுக்கள் நிறைந்த கோங்கம் பூவும் பிறபூக்களும் பரந்து விழும் பெருநீர் நன்றாக ஓடி வருதலையும் விளங்கும் வையை, பேரியாற்றின் துறைகள் தோறும், பலவாய் வேறுபட்ட பூக்களையுடைய பூந்தோட்டங்கள் சூழ்ந்திருப்பதையும் அப்பூந்தோட்டங்களின் சூழலிலே பெரும்பாணர் குடியிருப்பு அமைந்திருத்தலையும் விளக்குகின்றது.

கலித்தொகையில் பல இடங்களில் அறல் வாடும் வையை, தார்முற்றியது போல தகை பூத்த வையை, பூமலி வையை, வையை வார் உயரெக்கர், வையைப் புதுப்புனல் என்று பலவகையாக வையை ஆறு பாராட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பல பாடல்களில் சான்றாக வையையின் தோற்றம் முதல் அது பரவிப் பாயும் பெருநிலப் பரப்பு உள்ளிட்ட கடலில் கலக்கும் வரை வையை ஆற்றின் வேகம் எவ்வாறு இருந்தது என்பது ஓரளவு தெரிந்துகொள்ள முடிந்ததோடு, அதன் வளமும், அது வளப்படுத்திய நிலமும் பாண்டிய நாட்டின் சிறப்புக்கு அடிப்படையாய் இருந்தன என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. மேலும் பல நூல்களிலும் வையை ஆறு பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

குமரி ஆறு

குமரி மலை அமைந்திருந்த பெருநிலம் குமரி நாடு என்றழைக்கப்பட்டது. பனிமலை மற்றும் கங்கை ஆற்றிலிருந்தும் பழமையானது (தென்மை) குமரி ஆறும், குமரி மலையும் ஆகும். வடஎல்லை, இமய எல்லை,

33. மதுரை. 36.

தென் எல்லை, குமரியும் என்று குறிக்கப் பெறுவதால் 'குமரிக்கோடு' என்று வருவதால் குமரி மலையைக் குறித்தார்கள் என்பர்.

“குமரிஅம் பெருந்துறை அயிரை மாந்தி

வடமலைப் பெயர்குவை ஆயின்”³⁴

என்ற புறப்பாடல் குமரிமலை மட்டுமின்றி, குமரி ஆறும் இருந்தது என்றும், அக்குமரித் துறையில் அயிரை மீன்களை அன்னப்பறவைகள் உண்டு களித்தன என்றும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு சங்கப் பாடல்களில் குமரி ஆறு பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

பொருநை ஆறு

இந்த ஆறு திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் முக்கியமான ஆறு. இந்த ஆற்றுக்குத் தாமிரபரணி என்ற பெயரும் உண்டு. தாமிரச் சத்து நிறைந்தது என்றும் புராணங்களில் இதைப்பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதாகவும் கூறுவர். இதற்கு மாறாகத் 'தண்பொருநை' என்பதே 'தாமிரப்பரணி' என மருவி வழங்குகிறது என்ற கருத்தும் கூறப்படுகிறது. இது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் அகஸ்திய மலை என்ற இடத்தில் உற்பத்தியாகிறது. இங்கு விழும் நீர்வீழ்ச்சி பாபநாசம் நீர்வீழ்ச்சி ஆகும். பொதிய மலையில் தோன்றிக் கிழக்கு முகமாகப் பாயும் தாமிரபரணியே பொருநை என்று சங்கப் பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தமிழ்நாட்டு வரலாறு என்ற நூல் கூறுகின்றது.

“இது தமிழ்நாட்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஓடும் ஆறு, தமிழ் நூல்களில் 'தண்பொருநை' எனப் பிற்காலத்தில் இந்த ஆற்றின் பெயர்

34. புறம். 67:6-7.

காணப்படுகிறது. ஆனால் சிலப்பதிகாரத்தில் இப்பெயர் சேரநாட்டின் தலைநகரான வஞ்சியைக் கரையிலே கொண்டதும், காவிரியுடன் கலப்பதுமான ஆண்பொருநையையே குறிக்கிறது. எனினும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள தாமிரபரணியைத் தமிழ் நூல்கள் ‘தண்பொருநை’ என்ற பெயரால் வழங்குகின்றன என்பது உறுதி ஆகும். பொருந்தம் என்பதே ‘பொருநை’ என மருவியது. பொருந்தம் என்பது பொருந்துதல் என்னும் பொருளாக இருக்கலாம்”³⁵ என்று கலைக்களஞ்சியத்தில் சொல்லப்படுகிறது. மேலும் “தாமிரபரணி மேற்கு தொடர்ச்சி மலையைச் சார்ந்த பொதிகை என்னும் அகத்திய மலையில் தோன்றி மன்னார்குடாக் கடலில் கல்குகிறது. இந்த ஆற்றின் நீளம் 75 மைல்”³⁶ என்கிறது கலைக்களஞ்சியம்.

பொருநை பற்றிய அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்

1. வித்தியானந்தம் அவர்கள் கொற்கை தாமிரபரணியின் வாயிலில் இருந்தது. கூடல் கொள்வதற்கு முன் பாண்டியர் ஆட்சி கொற்கையில் இருந்தது என்று கூறுகிறார்.

2. அ. இராகவன் அவர்கள் “தமிழ் பிறந்த பொதிகையில் உதித்து நாட்டை நலப்படுத்திய நல்லாறு பொருநை, கடலுடன் கலக்கும் இடத்தில், கலமும் நலமும், வங்கமும் துங்கமும் துலங்க வெற்றிக்கொடி பட்டொளி வீசிப் பறந்த பட்டினமாகும்”³⁷ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

35. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி- 5, ப. 575.

36. மேலது, ப. 575

37. இராகவன், அ., ‘கோநகர் கொற்கை’, பக்.7-8.

3. மேலும் “தண் பொருதை வடமொழியில் தாமிரபரணி என்றாயிற்று. இது கிழக்கு நோக்கி வெகுதூரம் சென்றது. இலங்கையை வளப்படுத்தியது. இதனால் இலங்கைக்குத் ‘தம்பிரபோன்’ என்ற பெயர் எழுந்தது. மெக்சுதனீசு இலங்கையைத் ‘தம்பிரபனே’ என்று குறிப்பிடுகின்றனர். மேலும் இலங்கை இந்தியாவிலுள்ள ஒரு ஆற்றினால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது, என்றும் மெக்சுதனீசு கூறியுள்ளார்”³⁸ என்று விளக்கம் கூறி தாமிரபரணியும் பொருதையும் ஒன்று என நிறுவுகிறார் இராவகன் அவர்கள்.

4. திரு. பூரணலிங்கம் பிள்ளை அவர்களும் முன்னொரு காலத்தில் இலங்கை தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது என்று கூறியுள்ளார்.

மேலே குறிப்பிட்ட அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் பொருதை ஆற்றின் மற்றொரு பெயர் தாமிரபரணி என்பதையும் அது பாண்டிய நாட்டில் ஓடிய ஒரு ஆறு என்பதையும் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளதை அறியலாம். இவர்கள் கருத்துக்களுக்கு ஒத்தும் அதே நேரத்தில் சிறிது திருத்தம் செய்தும் கோ.வே.பெருமாள் என்பவர் தமது கட்டுரை ஒன்றில் சில குறிப்புகளைத் தந்துள்ளார். “பெரியமலையில் இரண்டு ஆறுகள் தோன்றுகின்றன. ஒன்று பொதிகையின் மேற்கே சிறிய ஆறாகப் பாய்கிறது. கிழக்கே பேராறாய்த் திகழ்கின்றது. பொதிகையின் வழி ஓடுவது கேரளத்தில் ஓடி அரபிக்கடலில் கலக்கிறது. மற்றொன்று திருநெல்வேலி வழியே மன்னார்குடாவில் கலக்கின்றது. மேலையாறு ஆன்பொருதை, கீழையாறு தண்பொருதை. இது தாமிரபரணி என அழைக்கப்படுகிறது”³⁹ என்பதை அவர் விளக்குகிறார்.

38. இராவகன், அ., ‘கோநகர் கொற்கை’, ப.14.

39. பெருமாள், கோ.வே., ‘தமிழகண்ட பொருதை’, ப.165.

சங்க இலக்கியத்துள் பொருதை அகநானூற்றிலும் புறநானூற்றிலும் குறிக்கப்படுகிறது. புறநானூற்றில் இதனை.

“தண்பொருதைப் புனல்பாயும்

விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சி”⁴⁰

என்பது பொருதை ஆற்றங்கரையில் வஞ்சி மாநகர் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வேறொரு பாடலில்,

“புல்லிலை வஞ்சிப் புறமதி லலைக்கும்

கல்லென் பொருதை மணலினும்”⁴¹

பொருதை ஆற்றங்கரையில் வஞ்சியே சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது கருவூர் என்ற

பெயரும் வஞ்சிக்கு உண்டு என்பதை அகநானூற்று பாடலில்,

“திருமா வியனகர்க் கருவூர் முன்றுறைத்

தெண்ணீர் பொருதைக் கவைஇய

தண்ணன் பொருதை மணலினும் பலவே”⁴²

என்ற பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. இப்பாடல்களிலிருந்து பொருதை

ஆற்றங்கரையில் தான் வஞ்சி உள்ளதாக அறியப்படுகிறது. சங்க இலக்கியம்

காட்டும் பொருதைக்குச் சரியாக விளக்கம் தருகிறார் அறிஞர் மயிலை சீனி

வேங்கடசாமி, கருவூர் பற்றி எழுதுகிறபோது அது சேரரின் தலைநகரம் வஞ்சி

எனப்படும். அவ்வஞ்சி நகரம் பொருதை ஆற்றங்கரையில் அமைந்திருந்தது

எனவும், அது தற்போது திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள சேரர்க்குரிய எனப்படும்.

40. புறம். 11:5-6.

41. புறம். 387:33-34.

42. அகம். 93:21-23.

கருன் அன்று என்றுக் கூறிச் சேரர் கருர் மேற்குக் கடற்கரையில் பொருநையாற்றங்கரையில் உள்ளதே என முடிவு கூறியுள்ளது. தற்போது உள்ள கருவூர் என்றும் வஞ்சி என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது என ஒப்புக் கொள்கிறார். எனவே இவர் கூற்று சங்க இலக்கியத்துடன் ஒத்துக் காணப் பெறும் கூற்றாக அமைகிறது எனலாம்.

இவ்வாறு பொருநை ஆறு பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் சான்றுடன் ஒப்பு கொள்ளப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆறுகளும் நாகரிகமும்

தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பேராறுகளும் சிற்றாறுகளும் பாய்ந்து நாடுகளில் பல வளங்களைச் சிறக்கச் செய்தன. ஆறுகளின் ஓட்டத்தால் நிலங்கள் வளம் பெறுகின்றன. வளமான நிலப் பகுதியில் வாழும் மக்கள் பஞ்சத்தை அறியாதவர்கள். வளமான உணவை உண்டு வாழும் மக்கள் அறிவுக் கூர்மை மிகுந்தவர்களாக இருப்பார்கள் என்பர். நாடு வளமாக இருக்கின்றது அதனால் நாட்டு மக்களிடம் ஓய்வு மிகுதியாக இருக்கும் காரணத்தால் மனிதன் நிறைய சிந்திக்க ஆரம்பித்து புதுப்புது வாழ்வியல் முறைகளையும், வழிகளையும் கண்டுபிடிக்கின்றான். கல்வியிலும் கலையிலும் அவன் அறிவுப் பூர்வமாக சிந்தித்துத் தேர்ச்சிப் பெறுகிறான். அறிவு வளர்ந்த நிலையில் எதிலும் எங்கும் புதுமையையும், புரட்சியையும் காணத் துடிக்கிறான். அவ்வாறு துடித்தமையால் உருவாகியதே உயர்ந்தோங்கிய மாளிகைகள் நிறைந்த நகரமும் அங்கு வாழும் மக்களின் நாகரிகமும் ஆகும்.

காவிரியின் கரையில் வாழ்ந்தவன் உறையூரையும் புகாரையும் படைத்தான், வையையின் வரவுக்கருகில் வாழ்ந்தவன் மதுரை நகரை அமைத்தான். இவ்வாறே வஞ்சியும் பிற நகரங்களும் அழகோடு எழுந்து சிறப்புடன் காணப்படுகின்றது.

நெய்தல் நிலமும் வாழ்வும்

நெய்தல் நிலத்து மக்கள் நுளையர், பரதவர், வலைஞர் என்று அழைக்கப்படுவர். இவர்களது முக்கியத் தொழில் மீன்பிடித்தலும், உப்பு விளைவித்தலும் ஆகும். நிலாப் போன்ற மணலையுடைய கரையில் தாழையை வேலியாக அமைத்தும், மீன் படகிலே மீனைப் பிடித்து வந்த பின்னர் கரையைச் சேரும் போது ஆரவாரமும் பெரிய கழியிடத்தே உப்புப் பாத்தியில் வெள்ளிய உப்பை விற்கும் உமணர்களைப் பற்றி இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. மீன்பிடித்துக் கொண்டு வந்து அந்த மீனை வெயிலில் காய வைத்து விட்டு அருகிலிருக்கும் புன்னை மரத்தின் நிழலில் இளம் பெண்கள் அம்மீனைப் பறவைகள் எடுத்துச் செல்லாதபடி காவல் காப்பார்கள்.

கடலில் கிடைக்கும் முத்து விலையுயர்ந்த பொருளாக அமைந்து அந்நிலத்திற்கு வளம் சேர்க்கின்றது. கடற்கரை ஓரங்களில் வாழும் பரதவர் குடியிருப்புகளைப் பட்டினம் என்பார்கள். சிறு குடியிருப்புகள் 'பாக்கம்' என்று அழைக்கப்பட்டது. கடற்கரையில் வளநகர் தோன்றி வளர்வதற்கும் கடலின்கண் கலங்களைச் செலுத்துவதற்கும் அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தவர்கள் நெய்தல் நில மக்களே ஆவர். வணிகச் செல்வர் மிகுதியாக வாழும் நாகரிக மேம்பாடுடைய பட்டினங்கள் நெய்தல் நிலத்தின் பெருமையை விளக்குகின்றன.

கடற்கரை வழங்கும் இயற்கையின் ஒவ்வொரு இயக்கமும் மனித உணர்வோடு தொடர்புடையதுபோல் காட்சியளிப்பதாகச் சங்கப் புலவர்கள் உணர்ந்து பாடியுள்ளனர். மேலும் தலைவன் மீன் பிடிப்பதற்காக ஆழ்கடலினுள் சென்றிருக்கிறான். அதனை நினைத்து தலைவி இரங்கத்தக்கவளாக வருத்தத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறாள். அவள் வருத்தத்தில் பங்கு கொள்வது போல கடல் அலைகள் முழங்குகின்றனவா! அல்லது இத்தலைவி போன்று அக்கடலும் தன் காதலனை இழந்து அவள் ஆற்றாமையால் சத்தம் எழுப்புகிறதா! என்று தலைவி கருதுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு நெய்தல் நில மக்கள் கடற்கரை நிலத்தில் வாழ்ந்ததாகச் சங்க நூல்கள் மூலம் நாம் அறிய முடிகின்றது.

பாலைநிலம்

சங்க காலச் சமுதாயத்தில் பல்வேறுபட்ட பொருளாதார அடித்தளத்தில் அமைந்த நானில மக்களின் வாழ்க்கை என்பது நிலத்தின் அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனவே இயற்கைச் சூழலின் தகவமைப்பிற்கேற்ப மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இயற்கையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருவாய் ஆதாரங்கள் குறைகின்றபோது வருமானத்தைப் பெருக்குவதற்கான வழிமுறைகளில் திணைமக்கள் ஈடுபட்டனர். இவ்வழிமுறைகளில் ஒன்றே இடப்பெயர்வு. இதில் ஆண்களே முதலில் ஈடுபட்டனர். இதனடிப்படையில் இருந்து தோன்றியதே 'பிரிதல்' எனும் உரிப்பொருள் மரபாகும். இவ்வாறு பிரிவினை வெளிப்படுத்தும் திணையாக உருவானதே பாலைத் திணையாகும்.

நிலம் நான்கு என்னும் கருத்தும், அவற்றுள் குறிஞ்சி முதல் நிலமாக விளங்குவதும் வாழ்வியல் அடிப்படையில் முல்லையை முதலில் வைத்துக் கூறுகிறார். தொல்காப்பியருக்கு என்றும் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை நிலம் நான்கு மட்டுமா! அன்றிப் பாலை என்ற ஒரு தனி நிலம் அமைந்து ஐந்தாகுமா! என்பதைப் பற்றி ஆராய்வது இன்றியமையாததாகும்.

தொல்காப்பியர் பாலை என்ற தனிநிலத்தை வரையறுத்துக் கூறவில்லை. ஆனால்,

“வாகை தானே பாலையது புறனே”⁴³

என்றும்,

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே”⁴⁴

என்று கூறியிருப்பதனால் தமிழ்நாட்டில் பாலை நிலம் இருந்திருக்குமா என்ற ஐயம் எழுகிறது. அப்படி என்றால் உயிரினம் நிலைத்து வாழ முடியாது அந்நிலம் தமிழகத்தில் எந்தப் பகுதியில் இருந்தது என்பதை அறிய வேண்டும். பாலை எந்த நிலங்களுக்கு இலக்கணம் வகுத்து முறைப்படுத்தியது போல் பாலைக்குத் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுக்கவில்லை. பாலையின் பொழுதாக நண்பகலும், வேனிலும் மட்டும் அமைத்துள்ளார். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஐயம் உண்டாயிற்று என்பதை இளங்கோவடிகள்,

43. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள்.புறத். நூற்.1019.

44. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள்.அகத். நூற்.955.

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்து

நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”⁴⁵

என்று விளக்கம் தருகிறார். முல்லையும், குறிஞ்சியும் நீரின்றி வறண்டிருக்கும் போது வேனிற் காலம் தோன்றும் அது மிகுதியும் துன்பம் தரும். இது பாலை என்று பெறுகிறது. ஆகவே தான் தொல்காப்பியர் பாலைக்கு நிலம் வகுக்காமல் பாலைத் தன்மையை உண்டாக்கும் காலம் மட்டும் வகுத்துக் கூறியிருக்கிறார் என்று இளங்கோவடிகள் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

பாலை பற்றிய பல்வேறு கருத்துக்கள்

பாலை நிலத்தைப் பற்றி அறிஞர்கள் பலர் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கூறுகிறார்கள்.

1. சோமலெ அவர்கள் “இளங்கோவடிகள் கூறியது போன்று பாலைவனம் உண்டு என்றும், அதற்கு இன்னும் எடுத்துக்காட்டாக இருப்பது இராமேசுவரம்”⁴⁶ என்று கூறுகிறார்.

2. அரசுப் பதிப்பேடு இராமநாதபுரம் மாவட்டம் பற்றிய பதிப்பேடுகளில் “இலக்கியத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ள பாலை நிலத்திற்கொப்ப இன்றும் இராமநாதபுரத்துப் பகுதிகள் அமைந்துள்ளன”⁴⁷ என்று கூறுகிறது.

45. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு. 11:64-66.

46. சோமலெ, ‘இராமநாதபுர மாவட்டம்’, ப.14.

47. Gazetteer of India, Tamil Nadu State, P.64.

3. செல்வநாயகம் என்பவர் பழந்தமிழக நிலவியல் குறித்து ஆராய்ந்த செல்வநாயகம் என்னும் ஆய்வாளர் அவர் பழங்காலத் தமிழகத்தில் நிலம் ஐந்திணை நிலமாகப் பகுக்கப்பட்டது. அவை ஒவ்வொன்றும் தனிப்பட்ட நில அமைப்பும் அதற்குப் பொருத்தமான மக்கள் வாழ்வியலும் பெற்று அமைந்திருந்தது. இப்பகுதி நிலவியல் அடிப்படையில் சிறப்பாக அமைந்ததாகும் என்று கூறுகிறார். மேலும் அவர் அந்தக் கட்டுரையின் மற்றொரு பகுதியில் பாலை நிலம் என்பது கிடையாது பருவமாறுபாட்டால் உண்டாகின்ற நிலத்தையே பாலை என்று விளக்குகிறார்.

4. திரு. தனிநாயகம் அவர்கள் கோபி, சகாரா, போன்ற பாலைநிலங்களின் தன்மைகள் கொண்ட பாலைவனம் தமிழகத்தில் இல்லை என்று கூறுவர்.

5. பேராசிரியர் டாக்டர் ந. சஞ்சீவி அவர்கள் ஐந்திணைகளில் மலையும் காடும் வறட்சி அடையும் காலங்களில் பாலை உருவாகும். பழந்தமிழர்கள் பாலை என்பதைத் நிலமாகக் கொள்ளவில்லை என்று கூறுவர்.

6. டாக்டர் மு.வ. அவர்கள் “நிலத்தை நான்கு வகையாகப் பகுத்து நானிலம் என்று வழங்குவது மரபு நால்வகை நிலங்களில் மழையில்லாமல் குறிஞ்சியும் முல்லையும் வறட்சியுற்று காணப்படுவதே பாலை”⁴⁸ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

7. புலவர் குழந்தை இவர் “பாலைக்குத் தனிநிலம் இல்லை. முதுவேனிற் காலத்தில் மலையும் காடும் வளமில்லாமல் வறண்ட நிலையே

48. வரதராசன், மு., ‘இலக்கிய வரலாறு’, பக்.11-12.

பாலை எனப்படும். பாலை - பிரிவு வளம் பிரிந்ததால் அப்பெயர் பெற்றது. இதனால் தமிழகம் நானிலம் எனப்பட்டது”⁴⁹ என்று தெளிவுபடுத்துகிறார்.

8. கார்லோஸ் தம் ஆராய்ச்சியில் பாலை வறண்ட நிலப்பகுதியில் மிகுதியாக உள்ள பூவின் பெயரால் குறிக்கப்பட்டது. தொல்காப்பியம் இப்பகுதியின் நிலவியல் அமைப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை என்றாலும் முதல் காவியமான சிலப்பதிகாரத்தில் குறிஞ்சியும் முல்லையும் படிப்படியாகப் பாலையாகத் திரிந்தது என குறிப்பிடுகிறது. இந்நிலப்பகுதி மக்களை மறவர், எயினர் என்று அழைப்பர். காதலர் பிரிவு இத்திணையின் ஒழுக்கமாகும் என்று கூறுவார்.

9. டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையரும் பாலைக்குத் தனியே நிலமில்லை. ஆனால் “யானைகள் குறிஞ்சி நிலத்தில் வலிமையோடும், பாலை நிலத்தில் வலிமையிழந்தும் (உரனழிந்தும்) காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சி வறண்டு பாலையாகும் போது யானைகளுக்குப் போதிய உணவு இல்லாததால் அவை வலிமையிழந்து காணப்படுகிறது. எனவே பாலை நிலமென்பது வறண்ட நிலம்”⁵⁰ என்கிறார்.

10. பேராசிரியர் டாக்டர் சி. இலக்குவனார் அவர்கள் தம் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி என்னும் நூலில் ‘பாலை நிலம்’ குறித்து எழுதியுள்ளார். “நிலம் நான்கு வகைப்படும் காடுறையுலகம், மைவரை (மலை) யுலகம், தீம்புனல் உலகம், பெருமணல் உலகம், என்பனவாக முறையே முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம்,

49. குழந்தை, ‘தொல்காப்பிய காலத்தமிழ்’, ப.55.

50. சாமிநாதையர், உ.வே., ‘குறுந்தொகை’, ப.52.

நெய்தல் எனச் சொல்லப்பட்டது. பாலையின் தோற்றம் இயற்கையானது சோலை நிலம் பாலையாவது, பாலை நிலம் சோலையாவதும் இயற்கையாகும். எனவே பாலை நிலத்தைப் பாகுபாட்டினுள் சேர்க்கவில்லை. இப்பிரிவு தமிழகத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் உலகத்திற்கே பொருந்தும்”⁵¹ என்று விளக்கியுள்ளார்.

நாம் இதுவரை கண்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் பாலை என்பது நிலம் இல்லாத காலம் என்ற முதற்பொருள் பற்றி வருவதே ஆகும். குறிஞ்சியும் முல்லையும் வேனிற்காலத்தில் வறண்டு வளங்குன்றி வளர்ந்திரிந்து போகும் நானிலமே பாலை நிலம். குறிஞ்சி முல்லை ஆகியவற்றை அடுத்தமைந்த கால வேறுபாட்டால் மாற்றம் பெற்ற நிலமே பாலை என்ற கருத்துக்கள் பெறக் கிடைக்கின்றன.

பாலை நிலமும் வாழ்வும்

பாலை என்றொரு தனியான நிலவமைப்பு இல்லை என்று நாம் முன்னரே கண்டோம். பிற நிலம் தன் வளம் குன்றி வறட்சி மிகுந்து காட்சி தருவதனால் அது பாலை எனப்பட்டது. சங்க இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை பெரும்பாலும் குறிஞ்சிநிலம் திரிந்த பாலை நிலத்தையே அதிகமும் சுட்டுகின்றது. காய்ந்த பாலை நிலத்து வாழும் மக்கள் எயினர், மறவர் எனப்பட்டனர்.

“முளமா வல்சி யெயினர்”⁵²

என்றும் எயினர் பற்றிய செய்திகள் சங்க பாடல்களில் வருகின்றன.

51. இலக்குவனார், சி., ‘தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி’, ப.133.

52. ஐங். 364.

மறவர்கள் வழிப்பறி எனும் தொழிலைச் செய்வதால் அவர்களைக் கடுங்கண் மறவர், கொடுஞ்சிலை மறவர், கொலைவேல் மறவர், எறுழ்த் தோள் மறவர் என்னும் தொடர்கள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. இவர்கள் முள்ளம் பன்றியைக் கொன்று அதன் தசையினை உணவாக உண்டனர் என்பதையும் இவர்கள் அந்நிலத்தில் வாழும் பல விலங்குகளையும் வேட்டையாடி அதன் கொழுப்புகளை (நிணத்தினை) உணவோடு சேர்த்து உண்ணும் வழக்கம் கொண்டிருந்ததையும் சங்க இலக்கிய பாலைத் திணைப் பாடல்கள் மூலம் அறிகிறோம்.

பாலை நிலத்தின் வறட்சியான தன்மைக்கேற்ப இந்நிலத்து வாழும் மக்களின் உள்ளமும் இரக்கமும் ஈரமும் இல்லாமல் காணப்பட்டது. இவர்களைப் பற்றி,

“வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கை புலிநோக்கின்

சுற்றமை வில்லர், சுரிவளர் பித்தையர்

அற்றம் பார்த்து அல்கும் கடுங்கண் மறவர் தாம்

கொள்ளும் பொருள் இலர் ஆயினும் வம்பலர்

துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்து உயர்வெளவலின்

புள்ளும் வழங்காப் புலம்பு கொள் ஆர் இடை”⁵³

என்று கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது.

பிரிவினால் வருந்தும் தலைவியை நோக்கி தோழி, அங்குள்ள சூழ்நிலைகளை எடுத்துக் கூறும் பொருட்டு தலைவன் உள் எண்ணத்தை மீறாமல்

53. கலி. 4:1-6.

விரைந்து வந்து உன்னிடம் சேருவான். தலைவன் செல்லும் வழியில் வெயிலின் வெப்பத்தைப் போக்கும் வண்ணமாக ஆண்பறவை ஒன்று தன் பெடைக்கு நிழலாகத் தன்னுடைய சிறகினை விரித்து நிழலைத் தரும், கலைமான் பிணைக்குத் தன் நிழலை அளித்து இளைப்பாறச் செய்யும். எனவே இவற்றைப் பார்க்கும் தலைவன் உள்ளம் நெகிழ்ந்து தலைவியின் எண்ணம் வந்து விரைந்து வந்து சேருவான் என்று பாலை நிலத்தின் விலங்குகள் வெயிலிலும் தன் துணைகளைப் பத்திரமாகப் பார்க்கும் தன்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பாலைக்குரிய பருவம் இளவேனிலும் முதுவேனிலும் பின்பனியுமாகும் சிறுபொழுது நண்பகலாகிய உச்சிப் பொழுதாகும். பெரும்பாணாற்றுப்படை எயினர் குடியிருப்பைப் பற்றிக் கூறும் போது மலையில் தொடுக்கப்பட்ட தேனடை போன்ற அம்புக்கட்டுகளும், அவை தொங்கவிடப்பட்ட திரண்ட காலை உடைய பந்தலையும் சங்கிலியால் கட்டப்பட்ட நாய்களைக் காவலாகக் கொண்ட வீட்டினையும், முள்வேலினையும், காவற்காட்டையும் கணையமரம் பிணைத்த வாயிற் கதவினையும் கழு மரங்கள் வரிசையாக நடப்பட்ட ஊரெல்லையினையும் கொண்ட எயினர் குடியிருப்பு என்று பாலை நிலக் குடியமைப்பு வருணிக்கப்படுகின்றது. இந்நில தெய்வமாகத் தொல்காப்பியர் கொற்றவையைக் குறிப்பிடுகிறார்.

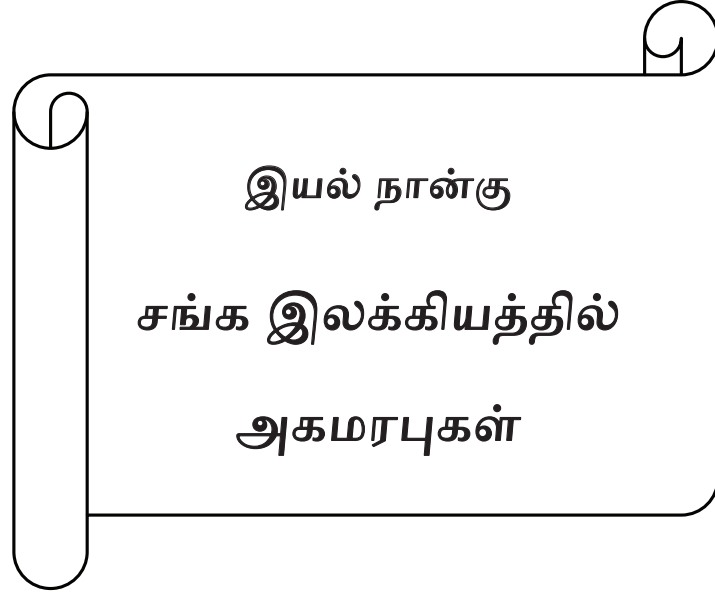
இவ்வாறு ஒவ்வொரு நிலத்தின் தன்மையினையும் அந்தந்த நிலத்தின் வாழ்வியல் சூழலுக்குத் தக்கவாறு மாந்தரின் மனநிலை அமைந்திருப்பதையும், அவர்கள் தொழிலும் அவர்களின் வாழ்க்கை நிலையும் பிறவும் பொருந்தியிருப்பதையும், ஒவ்வொரு நிலத்தின் உயிரினங்களின்

தன்மையினையும் மிகத் தெளிவாகச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தொகுப்புரை

பூமியில் முதன் முதலின் மலைகள் தோன்றியது என்று கூறப்படுவதைப் பல இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் ஆராயப்பட்டுள்ளது. பாலை நிலம் என்பது ஒரு தனி நிலமா அல்லது குறிஞ்சி முல்லை என்ற இரு நிலமும் கோடை காலத்தில் பாலை போன்று காட்சியளிக்கும் நிலமா என்பதை விளக்கமாகத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. தமிழ் நாட்டில் பாலை நிலம் என்பது கிடையாது என்றும் பல அறிஞர்கள் இன்றைய இராமநாதபுரமே தமிழ்நாட்டின் பாலைநிலம் என்று கூறுவதையும் காண முடிகிறது.

மேலும் நிலமும் வாழ்வும் என்ற தலைப்பினுள் ஐந்து நிலத்தின் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்த்துள்ளனர் என்றும், அவர்களின் தொழில் பழக்க வழக்கம், பொழுதுபோக்கு போன்ற பல நிகழ்வுகளையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் மூலம் அறியப்பட்ட செய்திகளை ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் பல தலைப்புகளில் ஐந்திணைகளையும் ஆராய்ந்து தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இயல் நான்கு

சங்க இலக்கியத்தில்

அகமரபுகள்

முன்னுரை

அக மரபுகள்

பாடல் அமைப்பும் நிலப் பின்னணி மரபும்

பொருள் பற்றிய மரபுகள்

அக இலக்கிய மாந்தர்கள்

தலைவனின் பண்புகள்

இயற்கைப் புணர்ச்சி

காட்சி

ஐயம்

தெளிதல்

தேறல்

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் இயல்பு

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு நிலம் மையமாதல்

இடந்தலைப்பாடு

இடந்தலைப்பாடு வகைகள்

உடன்போக்கு

தெய்வத்திடம் வேண்டுதல்

சுரவழியின் வருத்தம்

தலைவி விளையாடிய இடம் கண்டு கூறியவை

தொகுப்புரை

முன்னுரை

நமது முன்னோர்கள் எந்த சொல்லால் ஒரு பொருளைக் கூறினார்களோ அதையே வழக்காகக் கொள்வது 'மரபு' என்பர். உலகிலுள்ள பொருட்களை இப்படித் தான் சொல்ல வேண்டும் என்று தொடர்ந்து கூறுவதை மரபு எனலாம். "மரபு" என்ற சொல்லைத் தமிழ் பேரகராதியில் முறைமை, சான்றோர் சொல்வழக்கு முறை, பழைய முறைமை, பாரம்பரிய இயல்பு, இலக்கணம், நல்லொழுக்கம், பெருமை, மேம்பாடு, நியாயம், வழிபாடு பருவம் என்னும் பேச்சு வழக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது. அகமரபுகள் என்னும் தலைப்பில் இயற்கைப்புணர்ச்சியில் ஏற்படும் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்பது போன்ற பல நிகழ்வுகளைப் பற்றிய இயற்கை அடிப்படைகளை விளக்கப்பட உள்ளன.

அக மரபுகள்

காலம் எவ்வளவு மாறினாலும் காதல், வீரம், தியாகம் போன்ற அடிப்படை வாழ்க்கை முறைகள் மாறவில்லை. ஆனால் அவற்றின் காரணமும் விளைவும் போன்ற புற வாழ்க்கைப் பகுதிகளே மாறி வருகின்றது. அதனால் காதல் வீரம் முதலானவை பற்றிய பாட்டுக்களின் உணர்ச்சியில் வேறுபாடு இல்லை. காதலுக்கு உரிய சூழ்நிலையும், வீரத்துக்கு உரிய காரணமும் தானாகவே மாறியுள்ளது. பழங்காலத்துக் காதல் வீரம் பற்றிய பாடல்களைப் படிக்கும் போது இந்த மாறுதல்கள் நன்கு புலப்படுகிறது. மாறாத அடிப்படை உணர்ச்சிகளுக்குப் புது வடிவம் தந்து படைத்தளித்தலே புலவர்களின் திறமையாகும்.

இந்த மாறுதல்களைப் புறக்கணித்துப் பழங்காலத்துப் பாட்டுக்களைப் போலவே இக்காலத்திலும் கையுறையாகத் தழை கொய்துவரல் முதலியவற்றையும் யானைப்போர், களவேள்வி முதலியவற்றையும் அமைத்துப்பாடுதல் கண்முடித்தனமான தன்மையாகும். இவ்வகையில் இலக்கிய மரபுகள் துணை செய்வதில்லை உள்ளதை உள்ளவாறு பாடமுயல வேண்டும்.

கையுறையாகத் தழை கொடுத்தல் மடலேறு வேன் எனக் கூறுதல் முதலியவை மாறிய போதிலும் அடிப்படையான காதல் உணர்ச்சி மாறவில்லை. பழைய பாடல்களில் மிகுதியாகப் பாடப்பட்டது போலவே இக்காலத்து இலக்கியங்களிலும் மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளது. அந்தந்த காலத்துச் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப காதல் பாட்டுக்களில் மாறுதல்கள் சில ஏற்பட்டு வருவதால் எக்காலத்து இலக்கியத்திலும் அதுவே சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குகிறது. இடைக்காலத்தில் பக்தியியக்கம் சிறப்புற்றிருந்த போது மனித உள்ளத்தின் காதல் உணர்ச்சியைப் பாடுவோர் குறைந்தனர். ஆண்-பெண் காதலைப் பாடாமல் கடவுள் - அடியார்கள் காதல் பாடல்களைப் பாடினர். பழைய காதல் பாடல்களின் வாய்ப்பாடுகளும் கற்பனைகளும் புதிய கடவுள் காதல் பற்றிய பாடல்களுக்கு பயன்படுத்தினர். சமயத் துறையில் வழிபாட்டு உணர்ச்சிக்குப் பழைய காதல் கற்பனைகள் முழுதும் பயன்பட்டு இலக்கியம் புதிய வடிவம் பெற்று வருகின்றது.

பாடல் அமைப்பும் நிலப் பின்னணி மரபும்

சங்க அகப்பாடல்கள் அகவயப் பாடல்களாக அமையவில்லை. அவைகள் புலவர்களின் கூற்றாகவும் அமையவில்லை. புலவர்கள் தாம் பாட

விரும்பிய உணர்ச்சிகளை நிலப் பின்னணியில் அகமாந்தர்களின் கூற்றாக அமைத்துள்ளனர். இலக்கியத்தின் உயிரோட்டமான உணர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டுப் பாடப்பட்டுள்ளதால் தனித்தனிப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொன்றும் நில அடிப்படையில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் கூற்றாய் அமைந்துள்ளது. ஒரு பாடலுக்கும் அடுத்த பாடலுக்கும் பெரும்பாலும் தொடர்பில்லாமல் அமைந்துள்ளது. எட்டுத்தொகையிலுள்ள ஐங்குறுநூற்றிலும் கலித்தொகையிலும் ஒரு புலவரால் பலபாடல்கள் பாடப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றிடையே பொருள் தொடர்பு அமையவில்லை. ஒரு துறையைச் சார்ந்த அல்லது ஒரு கூற்றின் கீழ் அமைந்த பலபாடல்கள் தனிப்பாடல்களாகவே அமைந்துள்ளன. பத்துப்பாட்டு நெடும்பாட்டுக்களால் அமைந்து ஒரு திணைக்குரிய உரிப்பொருளைப் பாடுகின்றது. குறிஞ்சிப்பாட்டு குறிஞ்சியின் உரிப்பொருளான களவொழுக்கம் பற்றிச் சொல்கிறது.

உலகில் எந்தப் பொருளும் தனித்து நின்று உலகத்தை விட்டு ஒதுங்கி நின்று இயங்க முடியாது. ஒரு மலர் பூத்தது என்றால் ஒரு செடி அல்லது கொடி அதை அடுத்த மரம் அல்லது கிணறு அடுத்துத் திரியும் விலங்குகள் அல்லது பறவை, கீழே பசும்புல்வெளி அல்லது கட்டாந்தரை, மேலே நீல வானம் அல்லது முகில் கூட்டம் ஆகியவை இருந்தே ஆக வேண்டும். தலைவனும் தலைவியும் காதல் கொள்கின்றனர் என்றால் இடமும் சூழலும் முதலில் அதன் பின்னணியாக அமையும். காதல் பற்றிய அகப்பாடல்களில் இதனையே முதற்பொருள் என்றும் கருப்பொருள் என்றும் இருவகையாகப் பகுத்து

விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர். ஒரு ஓவியம் வரைபவர் பின்னணியின் தேவையை உணர்ந்து ஓவியத்தை வரைகின்றார். காக்கை கரைவது போல் படம் நீட்டுவதாகயிருந்தால் படத்தில் காக்கை தனியாக வாய் திறந்து நிற்பது போல் வரையமாட்டார்கள். ஒரு மரத்தின் கிளையிலோ, வீட்டின் முகப்பிலோ, சுவரின் மேலோ அல்லது கற்பாறையின் மீதோ காக்கை இருந்து கரைவதாகப் படத்தை அமைப்பார். இவ்வாறு உள்ள ஓவியங்கள் கலைஞனின் மனம் எந்த செய்தியைக் கூற விழைகின்றதோ அதற்கு ஏற்றவாறு பின்னணி அமைப்பார்கள்.

நிலம் சார்ந்த ஓவியம் வரையும் போது எந்த நிலத்தைப் பற்றிக் கூற விழைகிறானோ அதற்கு ஏற்றவாறு அந்நிலத்தின் கருப்பொருளை மனதில் கொண்டு ஓவியம் வரைதல் அவசியமாகும். குறிப்பாக மலை போன்ற கருப்பொருளைக் கொண்டு ஓவியம் வரைந்தான் என்றால் அது குறிஞ்சிநிலம் ஆகும். தாமரை மலர் குளங்களிலும் அதன் பக்கத்தில் வயல் வெளியும் அமைத்து வரைந்தால் அது மருத நிலம். மான் மற்றும் மரங்கள் இருப்பதாக வரைந்தால் அது முல்லை நிலமாகும். மீன், மணல், உப்பு, போன்றவை குறிப்பது நெய்தல் நிலம், நீரில்லா வறண்ட நிலம் இலைகள் உதிர்ந்த மரம் போன்றவை பாலை நிலம் இவ்வாறு கலைஞரின் உள்ளமானது சங்கப் பாடல்களைப் பற்றிய கருத்துக்களைக் குறிக்கும் போது நிலத்தையே பின்னணியாகக் கொண்டுள்ளது.

பொருள் பற்றிய மரபுகள்

அகத்திணை என்பது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் , நெய்தல், பாலை என ஐந்து வகைப்படும் என்றும், ஒருதலைக்காதலும் பொருந்தாக் காதலுமாகிய கைக்கிளையும், பெருந்திணையும் சேர்ந்து அகப்பொருள் ஏழு திணையாகப்

பாடப்படும் என்றும் கூறியுள்ளனர் தமிழ்ப்புலவர்கள். அவற்றைப் பாடும்பொழுது முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்று பாகுபடுத்தப்படுகிறது.

1. முதற்பொருள் - நிலம், பொழுது.
2. கருப்பொருள் - தெய்வம், மக்கள், உணவு, விலங்கு, பூ, மரம், பறவை, விலங்கு, ஊர், நீர், பறை, யாழ், பண், தொழில்.
3. உரிப்பொருள் - காதல் ஒழுக்கமாகிய புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல் பிரிதல்.

நிலம் முதலானவற்றைப் பாடலின் முதற்பொருள் என்றும், கருப்பொருள் என்றும் குறித்து காதலுணர்ச்சிகளையே அகப்பாட்டின் உரிப்பொருள் என முன்னோர்கள் வகுத்தது போற்றுதற்கு உரியதாகும். இதில் முதற்பொருளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பது சிறப்பாகக் கருதப்படுகின்றது.

சங்கப் பாடல்களில் வரும் வருணனைகள் நிலத்தை வருணிக்க வருவது இல்லை. கருப்பொருள்களைப் பாடல்களின் பின்புலமாகக் கொண்டு விளக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. ஐந்து நிலத்தின் அழகு பற்றியோ, வளம் பற்றியோ சங்கப் பாடல்களில் இடம் பெறவில்லை. மாறாக நிலத்தின் அடிப்படையில் வாழ்க்கை மரபுகளை விளக்குவதையே சங்கப்பாடல்களின் இயல்பாக உள்ளன.

அக இலக்கிய மாந்தர்கள்

இந்த அகஇலக்கிய உலகில் சிறப்பாக ஐந்து திணை நெறியில் தாம் காணும் மாந்தர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வது மிகவும் இன்றியமையாதது.

இல்லது, இனியது, நல்லது என்று புலவர்களால் அறியப்பட்ட இந்த அகனைந்திணை ஒழுக்கத்தில் இருப்பவர்கள் தலைமகனும் தலைமகளும் ஆவார்கள். இவர்கள் ஒழுக்கம் நன்றாக நடைபெறுவதற்குத் துணையாக நிற்பவர்கள். பல சந்தர்ப்பங்களில் இவ்விருவரும் சந்திக்க வாயில்களாக நின்று உதவும் பல பாத்திரங்கள் அகமரபில் உள்ளன. அவை

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்

பாணன் பாட்டி இளையர் விருந்தினர்

கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”¹

தோழி, நற்றாய், செவிலி, பாங்கன், பார்ப்பார், பாணன், விறலியர், அறிவர், பரத்தையர், கண்டோர், கூத்தர், இளையர், விருந்தினர், தேர்ப்பாகன் ஆகியோர் ஆவர். தலைவன் தலைவி இலட்சிய வாழ்வு வாழ்வதற்கு இவர்கள் துணை புரிகின்றார்கள். இவர்களுள் களவுக் காலத்தில் வாயில்களாக இருப்பவர் அனைவரும் கற்புக் காலத்திலும் வாயில்களாக இருப்பார்கள் என்று தொல்காப்பியர் வரையறைப்படுத்தியுள்ளார்.

தலைவனின் பண்புகள்

தலைமகன் என்பவன் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் போன்ற பண்புகளில் சிறந்தவனாக இருக்க வேண்டும். வழி வழியே வரும் உயர்குடியில்

1. இளம்பூரணர் உரை, தொல். பொருள். நூற்.191.

பிறந்தவனாக இருத்தல் மற்றும் பெரும் செல்வந்தனாக இருப்பது போன்றே இலக்கியங்களில் காட்சிப்படுத்துவது மரபு. தலைவனும் தலைவியும் ஒருயிரும் ஈருடலும் போன்று நட்பினையுடையவர்கள். இவர்கள் தொடர்பு பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வருவதாகக் கூறப்படுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர்.

“ஒன்றே வேறே என்று இரு பால்வயின்

ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்”²

என்று சிறப்பித்துள்ளார். ‘மகன்’ என்ற சொல் வெறும் ஆண்மகனை மட்டும் குறிக்கும் சொல் இல்லை. நற்செயல்களைச் செய்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் உயர்வுகள் எல்லாம் சேர்ந்து வாய்க்கப்பெற்றவர்களைக் குறிப்பிடும் சொல் ஆகும். இத்தனைச் சிறப்பு வாய்ந்த பெயருடன் ‘தலை’ என்ற அடைமொழியும் சேர்ந்தால் இத் ‘தலைமகன்’ என்ற பெயர் பெறப்படும். இத்தகைய தலைமகனுடைய இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியம்,

“பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன”³

என்று கூறியுள்ளது. பெருமை என்பதற்கு அறிவு, ஆற்றல், புகழ், கொடை, ஆராய்ச்சி பழிபாவங்கட்கு அஞ்சுதல் ஆகிய பெருமைக்குரிய குணங்கள் என்றும், உரன் என்பதற்குக் கடைப்பிடியும் நிறையும் கலங்காது துணிதலும் முதலிய வலிமையின் பகுதி என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவார். இடையூறு வந்த காலத்தில் நெஞ்சம் வருந்துதலும், இன்பம் வந்த உடன் மகிழ்தலும் போன்று

2. இளம்பூரணர் உரை, தொல். பொருள். நூற்:90:1-2.

3. மேலது, நூற்:95.

எளியோரிடம் காணப்படும் குணங்கள் இன்றி எப்போதும் ஒரே மாதிரி இருக்கும் பெருமையினை உடையது தலைவனது குணமாகும். களவொழுக்கத்தின் போது தலைவனிடம் இப்பெருமையும் உரனுமாகிய குணங்கள் ஒளிவிட்டுத் திகழ்வதைக் காணலாம். அகமரபில் தலைவனின் தனிப்பெருங்குணங்கள் தத்தம் நிலத்தின் அடையாளங்களை வெளிப்படுத்துவதாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அகப்பொருள் நூல்களில் தலைவன் பதினாறு வயது உடையவனாக இருக்க வேண்டும். இறையனார் களவியலுரையாசிரியர் அறிவு, நிறை, ஒர்ப்பு, கடைப்பிடி, என்பவற்றைத் தலைமகனது குணங்களாகக் கூறுவர். ‘அறிவு’ என்பது எப்பொருளாயினும் அப்பொருளில் நின்று அம்மெய்ம்மையை அறிவது. ‘நிறை’ என்பது காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம் ஆகும். ‘ஒர்ப்பு’ என்பது ஒரு பொருளை ஆராய்ந்து உணர்தல். ‘கடைப்பிடி’ என்பது கொண்ட பொருள் மறவாமை என்ற பொருள் ஆகும். இவ்வாறு தலைவனின் பண்புகளை இறையனார் களவியல் உரையில் விளக்கியுள்ளார் நக்கீரர்.

தலைவனின் இச்செயல்கள் யாவும் புறச்சூழலை அதன் இயல்பான கட்டமைப்பில் சமுதாயப் பின்னணியில் விளக்கிக் கொள்ளவும் அக்கால வாழ்க்கையின் நிலப்பின்னணியை உணர்த்துவதாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.

இயற்கைப் புணர்ச்சி

அன்பின் ஐந்திணைக்குரிய காதல் உணர்ச்சி தான் இன்பத்திற்கு அடிப்படையாக இருப்பது இந்த இன்ப வாழ்வின் இருவேறு நிலைகளைக் ‘களவு’

என்றும் 'கற்பு' என்றும் பண்டைய புலவர்கள் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். இத்தகைய உணர்ச்சிகளைச் சிறந்த முறையில் படைத்துக்காட்டும் இன்ப வாழ்வில் முதன் முதலாக நடைபெறுவது இயற்கைப் புணர்ச்சியாகும். இதனை இலக்கண நூல்கள் 'எதிர்ப்பாடு' என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்த நிலம் தினைப்புனமாகும். தினைக்கதிர்களைப் பறவைகள் தின்றுவிடாதபடி தடுத்துக் காவல்காக்கும் வேலையைப் பெண்களே செய்தனர். அவ்வாறு தலைவி தினைப்புனத்திற்குச் செல்லும் வேளையில் தலைவனைச் சந்தித்து காதல்கொள்கிறாள். பின்னர் இருவருக்கும் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்கிறது. அது நிலத்தின் அடிப்படையில் நிகழ்கிறது. இந்த இயற்கைப் புணர்ச்சியை இலக்கண ஆசிரியர்கள் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்று நான்கு வகையாகப் பகுத்துக் கூறுவர். இவ்வாறு இயற்கைப் புணர்ச்சியைக் கூறி மேலும் மூன்று விதமான விளக்கத்தையும் கூறியுள்ளார்கள்.

முதலாவது: காமக்குறிப்பிற்குப் பொருந்தாத பேதைப்பருவத்துப் பெண் ஒருத்தியிடம் தலைவன் தன் காதலைக் கூறுவது.

இரண்டாவது: ஒத்த அன்பினராகிய தலைவனும், தலைவியும் ஊழ்வசத்தால் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கூடும் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு முன் தலைவனிடம் பெரும்பான்மையாக நிகழும் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என நான்கு நிலைகளும் நிகழுகின்றன.

மூன்றாவது: வேதத்தில் கூறப்பெற்ற எண்வகை மணங்களுள் கொல்லேறு கோடல், வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்து கொள்ளும் ஆசுரமும்,

தலை மகளாலும் அவன் தமராலும் பெறாது வலிதற் கொள்ளும் இராக்கதமும், மூத்தோர் களித்தோர் முதலியோரிடம் கூடுதலாகிய பைசாசமும் ஆகும்.

காட்சி

செய்யுள் வழக்கிற்குப் பெரிதும் பேசப்படுவது இரண்டாவது வகையாகும். களவொழுக்கத்தில் தலைவன் தலைவியிடையே தோன்றும் அன்பின் பெருக்கினால்தான் அவள் என்றும் வேற்றுமையின்றி இருவரும் ஒருவராய் ஒழுகும் உள்ளப்புணர்ச்சியே சிறப்புடையது. இதில் இராமாயணத்தில் இராமபிரானும், சீதாப்பிராட்டியும் வில் முறிப்பதற்கு முன்னரே ஒருவரையொருவர் கண்டு உள்ளப்புணர்ச்சி (காட்சி) புணர்ந்தனர் என்று கம்பர் தமிழ் முறைக்கேற்ப அவ்விருவருக்கும் உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாகக் கூறியுள்ளார்.

சீவக சிந்தாமணியின் ஆசிரியரான திருதக்கதேவரும் இதனைச் சிறப்பாக தன் காவியத்தில் விளங்குகிறார். விடந்தீண்டப்பெற்ற பதுமையின் மயக்கத்தைச் சீவகன் தெளிவித்ததும் ஒருவர் மேல் ஒரு காதல் கொள்கின்றனர். இதில் இயற்கைப் புணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. இருவரும் வேட்கை நோயால் வருந்துகின்றனர். தமிழ் முறைக்கேற்ப மீண்டும் இவர்களைச் சோலையில் சந்திக்க வைக்கிறார் ஆசிரியர். இருவர் வரவும் ஒருவரை ஒருவர் தெரியாமலே நிகழ்வதாகக் காட்டுகின்றார். மாதவிப் பந்தர் அருகே தனியே நின்றுக் கொண்டிருந்த பதுமையைச் சீவகன் காண்கின்றான். இது 'காட்சி' ஆகும்.

இவ்வாறு ஒத்த அன்புடைய தலைவன் தலைவியர் ஒருவரை ஒருவர் காண்பது ஊழ்வலியினால் என்பது பண்டைய புலவர்களின் கருத்து. அன்பு முதலியவற்றால் தலைவன் மிக்கவனாக இருந்தால் அது குற்றமில்லை என்று இளம்பூரணர் உரையில் கூறியுள்ளார்.

ஐயம்

காட்சிக்குப் பின்னர் நிகழ்வதே ஐயம் ஆகும். தலைவன் தலைவியின் பேரழகைப் பார்த்து வியந்து பின்பு இவள் திருமகளோ! தெய்வ மகளோ! அல்லது மானுட பெண்தானா என்று மயங்கி ஐயம் கொண்டு நின்றான். இதனை,

“சிறந்துழி ஐயம் சிறந்தது என்ப

இழிந்துழி இழிவே சுட்டலான”⁴

என்று சிறந்துழி, இழிந்துழி என்று இரண்டு நிலைகளில் ஐயத்தை விளக்கியுள்ளார்.

சிறந்துழி: தலைவியைச் சந்திக்கச் சிறந்து நிற்கும் இடத்தில் ஐயம் நிகழும். தலைவியைக் கண்ட தலைவன் வியப்பிலாழ்ந்து இவள் தெய்வ மகளோ, மானுடப் பெண்தானோ என ஐயுறுதல், முதற்காட்சியில் மனம் தடுமாறி வியப்பிலாழ்வதைக் கூறுவதாகும்.

இழிந்துழி: முன் கூறியவை இழிவுடையன எதுவும் நிகழாது. இழிவுணர்வே மேலோங்கும். களவுலகில் மிதப்பது போன்ற இனிய உரிய

4. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள். நூற்.1040.

சூழலிலேயே முதற்சுட்டியவை நிகழும் என்பது கருத்து. இவைகள் ஒருசார் மனவுணர்வுகள் ஆகும்.

மேலும் தலைவி தன்னை விட உயர்ந்த தலைவனைக் கண்டு இவன் தெய்வ மகனோ என்று ஐயுற்றால் அவள் உள்ளத்தில் அச்சம் தான் முதலில் தோன்றுமே அன்றிக் காதலுணர்வு தோன்றாது என்ற கருத்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தெளிதல்

தெளிதல் என்பது விண்ணவர்க்கு இல்லாத மண்ணவர்கே உரிய சில குறிப்புகள் தலைவியிடம் நிகழ்வதைக் கண்டு ஐயம் நீங்கி தெளிவு கொள்வதாகும். தெளிதல் என்பது உண்மையை உணர்தல் என்பது பொருள். இதனைத் 'துணிவு' என்றும் வழங்குவர். இதனைத் தொல்காப்பிய நூற்பா,

“வண்டே இழையே வள்ளி பூவே

கண்ணே அலமரல் இமைப்பே அச்சமென்று

அன்னவை பிறவும் ஆங்கு அவண் நிகழ

நின்றவை களையும் கருவி என்ப”⁵

என்று ஐயம் நீங்கி தெளிவதற்குச் சில காரணிகளைக் கருவியாகப் பயன்படுத்துகிறார் தொல்காப்பியர்.

வண்டு என்பது மலரின் வாசம் அறிந்து இயற்கை மலரிலேயே வட்டமிட்டு சுழலும். தலைவி தலையில் சூடியிருந்த மலரானது இயற்கையானது.

5. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள். நூற்.1041.

எனவே அவன் சூடியிருந்த மலரில் வண்டு சூழ அவள் தெய்வம் இல்லை
மானிடப் பெண் என்று உணர்ந்து கொண்டான்.

இழைத்துச் செய்த அணிகலன்களை அணிந்திருப்பதால்
தெளிதலுக்கு அது ஒரு கருவியாகும்.

வள்ளி என்பது தலைவியின் மார்பு மற்றும் உடலில் எழுதப்படும்
ஓவியம் ஆகும்.

தலைவி சூடிய பூ வாடியிருக்கும் அதுவும் அவள் மானுட பிறவி
என்பதைத் தெளிவுபடுத்தும்.

கண் இமைப்பதும் ஒரு கருவியாகும்.

அலமரல் என்பது தடுமாறுதல், தெய்வமாக இருந்தால் நின்ற
இடத்தில் நிற்கும். அவ்வாறு இல்லாமல் தலைவி நின்ற இடத்தில் நிற்காமல்
தடுமாறினாள்.

இமைப்பது என்பது கண்ணிமைத்தல், தெய்வத்திற்கு கண்
இமையாது, ஆனால் தலைவி கண் இமைக்கின்றாள்.

அச்சம் என்பது ஆண்மகனைக் கண்டவுடன் அச்சம் கொள்ளுதல்.
அது தெய்வத்திற்குப் பொருந்தாது.

அன்னவை என்பது மேலும் சில கருவிகள் ஆகும். அவை கால்
நிலந்தேய்த்தல், வியர்த்தல், நிழலாடுதல் என்பது போன்ற அனைத்தும்
நிலவுலகில் பிறந்தவர்களின் செயல்கள் அன்றி தெய்வத்திற்கு இது பொருந்தாது
என்று இதனையும் கருவியாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

வண்டு, இழை, வள்ளி, பூ, கண், அலமரல், இமை, அச்சம் அன்ன போன்ற பல வகைகளைக் கொண்டு இவள் தெய்வமகள் இல்லை இவள் மானுட இனத்தைச் சார்ந்தவள் என்று தெளிவுபட்டதை விளக்கியுள்ளது. இவையனைத்தும் குறிப்பிட்ட இடத்தில் நிகழ்வதால் ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதி இம்மரபின் உள்ளே பொருந்துவதைக் காண முடிகிறது. எனவே இதற்கான நிலவியலமைப்பை மலையும் மலைசார்ந்த இடத்தையும் பின்னணியாகச் சங்கப்பாடல்கள் அமைத்துள்ளன.

தேறல்

காட்சி, ஐயம், தெளிதல் இவை மூன்றும் நிகழ்ந்த பின்னர் புணர்ச்சி வேட்கை தூண்டத் தலைவன் தலைவியைக் கூடுவதற்கு ஆயத்தம் செய்வதைத் 'தேறல்' என்று கூறுவர். இதுவும் மலையின்கண் நிகழும் ஒரு அகமரபாகும்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் இயல்பு

தலைவன் தலைவியைக் கண்ட பொழுதிலேயே எந்த ஒரு சிறு நினைப்பும் இல்லாமல் தன்னிலையை இழந்து அவளோடு இசைவுப்-பட்டமையும், தலைமகளும் தலைமகனைக் கண்டவுடன் எந்த ஒரு சிறு நினைப்பும் இல்லாமல் தன்னிலை இழந்து அவளோடு இசைவுப்பட்டமையையும் 'இயற்கைப் புணர்ச்சி' என்பர். தலைவன் இவள் மேல் அன்பு வைப்பது முறையாகுமா அல்லது முறையாகாதொழியுமா என்றும், அதற்கு அழகு, அறிவு, கல்வி, செல்வம் முதலியவற்றால் அவள் தகுதியுடையவள் ஆவாளா அல்லது அவள் தகுதியில்லாதவளா என்றவாறு ஆராய்ந்துப் பார்க்கும் ஆராய்ச்சி அறிவும்

ஆற்றலும் தலைமகளைப் பார்த்த தலைவனுக்கும் தலைவனைப் பார்த்த தலைவிக்கும் அவ்வெண்ணம் இருக்குமானால் அவரது கூட்டம் 'இயற்கைப் புணர்ச்சி' ஆகாது. மற்றும் இங்ஙனம் இருவரும் தமக்குத் தாமே தம்மறிவால் ஆராய்ந்த செயற்கையாய்ச் சேராது அல்லது தமக்குள்ள சுற்றத்தார் அறிவால் ஆராய்ந்து அவர் சேர்க்கச் செயற்கையாய்ச் சேராது ஒருவரை ஒருவர் கண்ட போது அவர்களிடையே ஆராய்ச்சியும் எண்ணமும் செயலும் நிகழாமலே அவை நிகழுவதற்கு முன்பே முன்பிறப்புகளில் தொன்று தொட்டாய் வரும் ஊழ்வினை இருந்தவாறு கடவுளருளால் அவர்தம் உள்ளம் இசைவுபடுதலே 'இயற்கைப் புணர்ச்சி' என்பதாகும்.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு நிலம் மையமாதல்

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு நிலமே அடிப்படையாக அமையும். காரணம் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர்த் தலைவனது சொல்லின் எல்லையைக் கடத்தல் தலைவிக்கு இல்லை. இனி இவர்கள் சந்திக்கும் இடத்தைத் (நிலம்) தலைவியே சுட்டிக் கூறுதல் வேண்டும். அவள் சொல்லும் இடங்களை (நிலம்) அவள்தான் அறிவாள் என்று கூறுவர். தோழியால் அறிவிக்கப்பட்ட இடங்களிலும் சந்திப்பார்கள். களவுப் புணர்ச்சி தோழியின் துணையில்லாமல் மூன்று நாட்களுக்கு மேல் நடப்பது இல்லை. அம்மூன்று நாட்களுக்குள்ளும் தோழியின் துணை இல்லாமல் நடப்பது இல்லை. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“முந்நாள் அல்லது துணையின்றி கழியாது

அந்நாள் அகத்தும் அதுவரை வின்றே”⁶

என்று கூறுவர். எனவே இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம் என்னும் மூன்று நாள் எல்லையளவும் தலைவன் தோழியின் துணையின்றி அவள் அறியாமல் தலைவியைக் கண்டு அளவளாவுதல் ஆகும். இதில் அவர்கள் சந்திக்கும் நிலமே மையமாக விளங்குகிறது. இம்மூன்று நாள்களுக்கு மேலானால் தோழியின் துணை இல்லாமல் தலைவியைச் சந்தித்தல் அரிது. அதற்குள்ளேயே தோழியின் உடன்பாட்டைப் பெறுதல் வேண்டும். தன்னிடம் அடிக்கடி வர விரும்பும் தலைவன் தன் சூழநிலையை நன்கு அறியாது வேண்டுமாதலானும் களவொழுக்கம், புறத்தார் அறியாது நிலை பெற்று நிகழ்தல் வேண்டும். ஆதலால் தன் தோழியை இன்னாளெனத் தலைவனுக்கு அறிவித்தல் தலைவியின் செயல் என்று பல கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளது. இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் தலைவன் கூற்றாக எட்டு பாடல்களைக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவையனைத்தும் இவர்கள் சந்திக்கும் இடத்தையே மையமாகக் கொண்டு அமைகின்றன.

இடந்தலைப்பாடு

இடந்தலைப்பாடு என்பது ‘இடம் தலைப்பாடு’ அதாவது முதல்நாள் கண்ட இடத்தில் மறுநாளும் இருவரும் எதிர்ப்படுதல் இடமே இங்கு மையமாகும். தலைவனும் தலைவியும் வினையினால் தலைப்படுதலால், இவ்வாறு கூடுவது

6. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள். நூற்.1068.

இடந்தலைப்பாடு எனப்படும். இது இரண்டொரு நாள் கழித்து நடைபெறாமல் மறுநாளே நடப்பதாகக் கூறுதல் புலனெறி வழக்கமாகும். இதனை எட்டு கிளவிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறுவர். இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்து இருவரும் பிரிந்த பின்னர் அப்பிரிவாற்றாது வருந்தி நின்ற தலைமகன் தலைவியை மறுநாளுங் கூட எண்ணுவதை,

1. “யான் இவனை எய்தியது விதியானே இன்னும் அவ்விதி தைதருமே காண்பல்” என்று தன் தோழனுக்குக் கூறாது முன்னை நாளில் அவனைக் கண்ட இடத்தில் மறுநாளும் சந்திப்பான்.

2. தலைவியும் பிறறை ஞான்று தன் ஆய வெள்ளத்தோடும் வந்து தான் நெருநல் விளையாடின இடத்தைக் குறுகி “நேற்று நின்னிற் பிரியேன்; பிரியின் ஆற்றேன் என்று சொல்லிச் சென்றவன் அறியாது இவ்வாயத்துள்ளே வருவான் கொல்லோ” என்றும் கூறுவர்.

3. பெருநாணினாலும் “நம் பிரிவு ஆற்றாமையால் இறந்துபட்டான் கொல்லோ” என்ற அச்சத்தினாலும் மீதூரப்பட்டுத் தன் தன்மையளன்றி நிற்பான்.

4. ஆயங்களும் முன்னை நாளில் பிரிந்தாற் போன்ற “தழை விழை தக்கன கொடுத்தும் என்றும், கண்ணி தண்ணறு நாற்றத்தன செய்தும் என்றும், போது மேதக்கன கொய்தும் என்றும், இவ்வாறு விளையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும்” இந்நிலையில் தலைமகன் தலைமகள் தனிமையாக நிற்கும் இடத்தை நோக்கிச் சென்று தலைமகனை எதிர்படுவான்.

5. தலைவியும் “இவன் நம்பால் அன்பிலனோ? என்று முன்பு நிகழ்ந்த ஐயம் நீங்கிப் பெரியதொரு மகிழ்ச்சி பெறுவான்” ஆயினும், தன்

இயற்கைக் குணங்களாகிய நாண் முதலிய அம்மகிழ்ச்சிக் குறிப்பை வெளிப்படுத்தா வகையில் தடுத்து நிற்கும்.

6. உடனே தலைவன் “இக் களவொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாக அதனால் இங்ஙனம் வேறுபட்டாளோ” என்று உரைப்பர்.

7. “களவு வெளிப்படுதலால் இனி மணம் செய்து கொள் அல்லது இக்கூட்டத்திற்கு உடம்படாள் கொல்லோ” என்று கருதுவின், உடனே ‘மெய் தொட்டுப் பயிறல்’ என்ற செயலால் அவளை மெய்யுறத் தீண்டிக் குறிப்பறியத் தொடங்குவான்.

8. அதன் பின்னர் “இயற்கைப் புணர்ச்சியில் கூறியவாறே தலைமகன் தலைமகளைப் புணர்வான்” கூட்டம் நிகழ்ந்த பின் பெரிதும் மகிழ்ந்தவனாய்த் தலைவியைப் பிரிதற்கு எண்ணி அவளைத் தேற்றுதற் பொருட்டு ‘எஞ்ஞான்றும் இனிப் பிரியேன்’ எனக் தெய்வத்தோடு சார்த்திச் சூளுரைப்பான்; பின்னர் இனி இவளைக் கூடுவது அரிதாகுமோ என்று இரங்கி அச்சோலையை விட்டு நீங்குவான். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“மெய்தொட்டுப் பயிறல் , பொய்பாராட்டல்,

இடம்பெற்றுத் தழாஅல், இடையூறு கிளைத்தல்

நீடுநினைந்து இரங்கல், கூடுதல் உறுதல்

சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்

தீராத் தேற்றம் உளப்படத் தொகைஇப்

பேராச் சிறப்பின் இருநான்கு கிளவியும்”⁷

7. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள். நூற்.1048:1-6.

என்று தலைவன் கூற்றாகக் கூறும் எட்டு கிளவிகளையும் நச்சினார்க்கினியர் இடந்தலைப்பாட்டில் கூறுவார்.

1. 'மெய்தொட்டுப் பயிறல்' என்பது தலைவியின் உடலைத் தொட்டுப் பழகிக் கூச்சத்தைப் போக்குதல்.
2. 'பொய் பாராட்டல்' பொய்யாகப் புனைந்து அவள் நெற்றி, கூந்தலைப் போல பலவற்றைப் பாராட்டல்.
3. 'இடம் பெற்றுத் தழா அல்' அவளை நெருங்கித் தழுவுதல்.
4. 'இடையூறு கிளைத்தல்' அவள் நாணம் மிகுதியால் விலகுவதால் தான் துன்புறுவதைச் சொல்லுதல்.
5. 'நீடுநினைந்து இரங்கல்' அவள் புணர்ச்சிக்கு இணங்காதவள் போலக் காணப்படுதலால், 'எப்போது இசைவாளோ' என்று நீண்ட நேரம் நினைத்து இரங்குதல்.
6. 'கூடுதல் உறுதல்' என்பது கூடி மகிழ்தல்.
7. 'சொல்லிய நுகர்ச்சி' என்பது தான் கூடிய 'நுகர்ச்சியை' விரைந்து பெற்றதனால் அவ்வின்பத்தில் திளைத்தல்.
8. தீராத் தேற்றம் என்பது அவளது தீராத அச்சத்தைத் தீர்த்து உறுதி கூறித் தேற்றுதல்.

இவை எட்டும் இயற்கைப் புணர்ச்சியாம் முதற் கூட்டத்தில் நிகழ்வது ஆகும்.

இறுதி இரண்டு கிளவிகளையும் இடந்தலைப்பாட்டிற்குரியவை என்று கூறுவர்.

மேலும்,

“பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் பிரிந்தவழிக் கலங்கலும்”⁸

என இரண்டையும் இடந்தலைப்பாட்டில் சேர்த்துக் கூறுவர். மேலே கூறப்பட்டுள்ள எட்டு கருத்துக்களில் சொற்களாகிய கடைசி இரண்டு சொல்லிய நுகர்ச்சியும், தீராத் தேற்றமும் மேலும் ‘பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும்’ என்பது இயற்கைப் புணர்ச்சியில் பெற்ற மகிழ்ச்சியை எண்ணிப் பார்த்து மகிழ்வது; பிரிந்தவழிக் கலங்கலும் என்பது தலைவன் பிரிந்தவழியைப் பார்த்து தலைவி கலங்கி இருப்பாள். எனவே இளம்பூரணர் கருத்துப்படி இவை நான்கும் இடந்தலைப்பாட்டிற்குரிய கிளவிகளாயின. நாற்கவிராச நம்பி முதலியோர் ‘மெய் தொட்டுப் பயிறல்’ முதலியவற்றை இயற்கைப் புணர்ச்சியின் வகைகளாகக் கொண்டு வழங்குவர்.

இடந்தலைப்பாடு வகைகள்

இடந்தலைப்பாடு இருவகைப்படும். தலைவன் தானே சென்று கூடுவது. பாங்கனாற் கூடுவது என்று இருவகைப்பட்டது என்று கூறுவார் நச்சினார்க்கினியர்.

தலைவன் தலைவியை இடந்தலைபடும் போது பெரும்பாலும் பாங்கன் இல்லாமல் நிகழும். பாங்கன் தலைவனை இடித்துரைப்பான் என்று அஞ்சி அவனை முந்துறத் தலைவன் மறைந்தொழுகுவான். தன்னால் கூடும் இடந்தலைப்பாடு நிகழ்ந்த பின்பே பாங்கனைத் துணையாக வேண்டுவான். பாங்கனிடத்தில் கூறினால் அவன் மறுத்துக் கூறுவானோ என்றெண்ணி அச்சம் கொள்வான்.

8. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள். நூற்.1028:7.

தலைவி விளையாடிய இடம் கண்டு கூறியவை

நற்றாய் தலைவிக்குத் தொடர்புடைய இடத்தைக் கண்டு வருந்தி கூறுவதாக இரண்டு பாடல்கள் உள்ளன. நடப்பதற்குக் கடினமான சுரவழியைக் கடந்து சென்ற பெரிய தோளினையுடைய என் மகள் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட மாட்சிமைப்பட்ட மதில் போன்ற புறச்சுவரில் செம்மண் பூசி, முற்றத்தே மணலைப் பரப்பி விளையாடுவாள் என்பதை,

“புனைமாண் இஞ்சி பூவல் ஊட்டி

மனைமணல் அடுத்து மாலை நாற்றி”⁹

மேலும், திருமணப் பருவம் அடைந்த தலைவி சிறுபிள்ளைத் தனமாகப் புறத்தே பந்து எறிந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அதனை நற்றாய் பெண்மை அழிவதாக என்று அவளைக் கோபப்பட்ட பொழுதும் அழகிய நெற்றியை உடைய தலைவி பதிலுக்கு வன்சொல் கூறாமல் அவள் மழலை மொழியால் இன்சொல் கூறி மகிழ்விப்பதை நினைத்தும், சோலையிலும், நீர்நிலைகளிலும், திண்ணை, மதில் சுவர்கள் போன்ற இடங்களில் எல்லாம் தலைவி விளையாடியதை நினைத்து நற்றாயின் மனம் கலங்குகிறது.

உடன்போக்கு

தலைவனும் தலைவியும் களவொழுக்கத்தைப் பகற்குறியிலும் இரவுக் குறியிலும் பலகாலம் நிகழ்த்தி வந்தனர். இதனால் மறைவொழுக்கம் வெளிப்பட்டு ஊரார் அலர்தூற்றினர். இதனையறிந்த தலைவன் தோழியின்

9. அகம்.195:3-4.

விருப்பத்திற்கு இணங்கி சில காலம் அவ்வலர் நீங்கும் வரை வேறிடத்தில் சந்திப்பர். இவ்வாறு நீங்கி நின்றலை அகப்பொருள் நூல்கள் ‘ஒருவழித் தணத்தல்’ என்று குறிப்பிடும். அலரறிந்த தலைமகன் தலைவியைத் தோழியின் துணையுடன் யாருக்கும் தெரியாமல் நள்ளிரவில் தன் மனைக்கு உடன்கூட்டிக் கொண்டு செல்வான். இவ்வாறு செல்வதை ‘உடன்போக்கு’ என்று கூறுவர்.

சங்க இலக்கிய நூல்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு போன்ற நூல்களில் உடன்போக்குப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவியின் களவொழுக்கத்தை ஊரிலுள்ள பெண்டிர்கள் பலரும் தெருக்களிலும் கடைகளிலும் சுட்டி விரலை மூக்கில் வைத்துப் பழிச்சொற்கள் கூறியதைக் கேட்ட தலைவியின் தாய் உண்மை என நம்பி கோபத்தில் சிறிய கோவினை ஏந்தி அது சுழலும்படியாக வீசி அடித்தாள். இதனைக் கண்டு வருந்திய தோழி இனி நீ இங்கு இருந்தால் தாய் உன்னை மேலும் துன்பப்படுத்துவாள் என்று கூறி விரைந்து செலுத்தியபடி நம் துன்பம் நீங்குமாறு நள்ளிரவில் நம் தலைவனாகிய கொண்கன் வருவான். அங்ஙனம் வரும் தலைவனோடு நீ செல்ல நான் விரும்புகிறேன் என்று உடன்போக்கு மேற்கொள்ள தோழி தூண்டுவதாக அமைந்துள்ள நற்றிணைப் பாடல்,

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி,

மூக்கின் உச்சிச் சுட்டு விரல் சேர்த்தி

மறுகில் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற

சிறுகோல் வலந்தனள் அன்னை அலைப்ப

அலந்தனென் வாழி - தோழி! கானல்

புது மலர் தீண்டிய பூ நாறு குருஉச் சுவல்

கடு மான் பரிய கதழ் பரி கடைஇ

நடு நாள் உருஉம் இயல் தேர்க் கொள்கனொடு

செலவு அயர்ந்திசினால், யானே

அலர் சுமந்து ஒழிக, இவ் அழுங்கல் ஊரே”¹⁰

என்ற பாடல் உடன்போக்குப் பற்றி விளக்கியது. மேலும் ஒரு பாடலில் தலைவனிடம் தோழி உன்னுடன் வருவதற்காகத் தலைவி தன் காலிலுள்ள பருக்கைக் கல்போட்டு நிரப்பப் பெற்ற சிலம்பைக் கழற்றினாள். அச்சிலம்பைப் பல மாட்சிமைப்பட்ட வரிந்து புனைந்து பந்தோடு ஒரு சேர வைக்கச் சென்றாள். அப்போது அவள் தன் உள்ளத்தில் என் தோழிமார் இதனைக் காணும் போதெல்லாம் வருந்துவார்கள் என்று நினைத்து உம்மோடு உடன்போக்கு வருதலை அவள் கைவிட்டு விட்டாள். எனவே நீ விரைவில் தலைவியை மணம் செய்து கொள்வாய் என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது.

குறுந்தொகையில் பாலை நிலத்தில் வாகை மரங்கள் உள்ளன.

அவற்றின் நெற்றுக்களில் உள்ள விதைகள் கோடைக் காற்றில் தலைவி அணிந்த சிலம்பின் பரல் ஒலிப்பது போல் ஓசையை எழுப்பும். வாகை நெற்றுக்களின் ஒலியால், பாலை நிலத்தில் செல்லும் காதலியின் சிலம்பு ஓசையும் அவளைத் தேடி வரும் தந்தை தமையன்மார் காதுகளில் கேட்கப்படாமை உணர்த்துவதை,

10. நற்.149.

“அத்தவாகை அமலை வால் நெற்று

அரிஆர் சிலம்பின் அரிசி ஆர்ப்பக்

கோடை தூக்கும் கானம்

செல்வாம் - தோழி - நல்கினர் நமரே”¹¹

என்னும் பாடல் உடன்போக்கில் தோழி தலைவிக்காக வருந்துவதை விளக்கியுள்ளது. நிலத்தின் கொடுமையைப் பேசும் பாடலாக இது உள்ளது.

உடன்போக்கு நிகழ்வதற்கு காரணம் தலைவியின் களவொழுக்கம் ஆகும். இதனை அறிந்த, தாய் அவளைத் துன்புறுத்துவாள். வேறொருவனுக்கு மணம் பேசினாலும் தலைவனைக் காணாமல் அவளை வீட்டினுள் இச்செறிப்புச் செய்தலும் போன்ற நிலையில் தலைவியின் நிலைகண்டு தோழி மிகுந்த வருத்தம் கொண்டு தலைவனிடம் நிகழ்ந்ததைக் கூறியும் தலைவியிடம் கூறியும் இருவரையும் உடன்போக்கிற்கு வற்புறுத்துவாள் என்று சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு உடன்போக்கு செல்லும் நிலம் பாலையாகும். பாலையின் நில அமைப்பு நமக்குத் தெரிந்ததே. எனவே உடன்போக்குப் பாடல்கள் அனைத்தும் நிலத்தின் இயல்பினையே பறைசாற்றுவதாக உள்ளன.

தெய்வத்திடம் வேண்டுகல்

தலைவன் தலைவியை அவள் சுற்றத்தார் அறியா வண்ணம் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று விட்டான். அப்போது நற்றாய் அவளை அறியாத

11. குறுந்.369.

இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் தலைவன் கடத்தற்கரிய கொடிய காட்டின் வழியில் அவள் வருந்தாதவாறு பாதுகாத்து அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் எனத் தம் மனதில் தெய்வத்தை வணங்கிய செய்தியை அகநானூற்று 35-வது பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. தன் மகளுக்குத் தெய்வம் துணையாக இருக்க வேண்டும் என்று நற்றாய் வேண்டுகின்றாள். அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செறுவின் என்ற பாடலில் தெய்வத்தைப் பற்றி நற்றாய் கூறி இருப்பதாகக் காண முடிகின்றது. இங்கு நிலத்தின் கொடுமையை எண்ணி வருந்தியதே, அதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது.

சுரவழியின் வருத்தம்

மகள் உடன்போக்கில் சென்ற பின் நற்றாய் ஒரு பாடலில் தோழிகளும் நானும் புலம்ப தலைவியானவள் தலைவனோடு அரிய பாலை நிலத்தில் பெரிய கையினையுடைய கரடிகள் கூட்டம் அங்குள்ள இலும்பை மரத்தின் புதிய பூக்களை நுகர்ந்து வாயுடன் நிலத்திலே துகள் பரக்கச் சென்று கொன்றை மரத்தின் கிளைகளில் உள்ள அழகிய கழல் போன்ற பழங்களைக் கோதி அச்சுர வழியில் பரந்து பட்டுச் சென்றன. இதனை அகநானூற்றுப் பாடல்,

“ அவனோடு போகி

அத்த இருப்பை ஆர் கழல் புதுப் பூத்

துய்த்த வாய் துகள் நிலம் பரக்க,

கொன்றை அம் சினைக் குழற்பழம் கொழுதி

வன்கை எண்கின் வய நிரை பரக்கும்

இன்துணைப் படர்ந்த கொள்கையொடு ஓராங்கு

குன்ற வேயின் திரண்ட என்

மென் தோள் அஞ்ஞை சென்ற - ஆறே"¹²

அப்படிப்பட்ட வழியில் சென்ற தன் மகளை நினைத்த தோழிமாரும் நானும் புலம்பச் சென்று விட்டாள் என வருந்தினாள். மேலும், செல்வச் செழிப்புடன் வளர்ந்த தன் மகள் வீட்டை மறந்து தம்மையும் மறந்து காதலனுடன் உடன்போக்கிலே சென்றுவிட்ட செய்தியை அறிந்த நற்றாய் அவர்கள் செல்லும் பாலை வழியின் அருமையையும் தலைவியின் மென்மையினையும் கருதி வருந்திக் கூறுகின்றாள்.

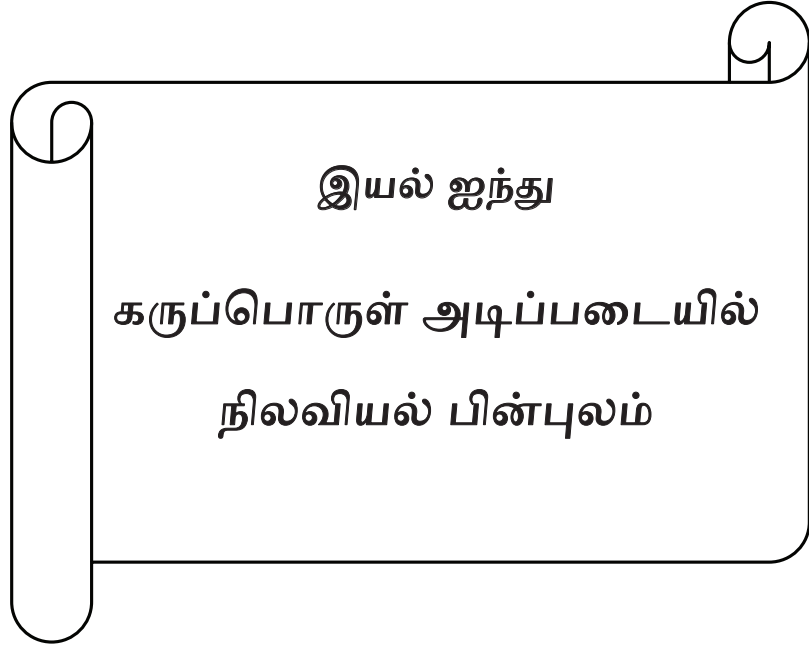
ஏனைய பருவம் ஒன்றும் எய்தாமல் வேணிற் பரும் ஒன்றையே எய்துகின்ற காய்ந்து வாடிய காந்தளையுடைய அழல் வீசுகின்ற நீண்ட சுரம் ஆகும். அங்கு நிற்கவும் நிழல் இல்லாத இடத்தில் பெண்புலி குட்டிகளை ஈன்று கொடிய பசியுடன் இருந்தது. இப்பசியை அறிந்த ஆண்புலி அதன் பசியைப் போக்க மாலைப் பொழுதில் அங்கு வழியில் செல்பவர்களைக் கொல்லுவதற்காக நிற்குமாம். இதனை நற்றிணையில் 29-வது பாடல் விளக்குகின்றது. தலைவனுடன் சென்ற தலைவி பெரும்பாலும் பாலை வழியில் செல்வது வழக்கம் எனவே அவளை நினைத்து வருந்தி நற்றாய் நிற்பதாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. நில பின்னணியில் இது பாடப்பட்டதை உணரலாம்.

12. அகம்.15:12-19.

தொகுப்புரை

‘சங்க இலக்கியத்தில் அகமரபுகள்’ என்னும் தலைப்பில் மரபு என்பது என்ன என்று ஆராயப்பட்டுள்ளது. நம் முன்னோர்கள் கூறிய ஒன்றை வழக்கமாகக் கொண்டு அதனைப் பின்பற்றி வந்தால் தான் அது மரபு என்று விளக்கப்பட்டதைத் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளது. தலைவனின் களவு வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சில நிகழ்வுகள் காலம் காலமாகத் தொடர்ந்து இன்று வரை நடைபெற்று வருகின்றது. இயற்கைப் புணர்ச்சியில் ஏற்படும் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்பதை விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் இவர்கள் சந்திக்கும் நிலத்தை தலைவியே கூறுவாள் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயற்கைப் புணர்ச்சி முடிந்த பின்னர் இரண்டுநாள் கழித்து மறுபடியும் அதே இடத்தில் பார்ப்பது இடந்தலைப் பாடு ஆகும். இடந்தலைப்பாடு இரண்டு வகையில் நடைபெறும் ஒன்றுதானே நிகழ்வது மற்றொன்று பாங்கர்கள் மூலம் கூடுவது ஆகும். மேலும் தலைவன் தலைவியின் காதலில் பெற்றோர்கள் சம்மதிக்கவில்லை என்றால் தலைவனுடன் தலைவி சென்றுவிடுவாள். அதனை உடன்போக்கு என்றுக் கூறுவர். தலைவி தலைவனுடன் சென்றதை அறிந்த தாய் அவள் செல்லும்வழி கொடியது என்று தெய்வத்திடம் வேண்டி நிற்பதை விளக்கப்பட்டுள்ளது. பின்னர் சுரவழி, தலைவி விளையாடிய இடம் போன்றவற்றை எண்ணி வருந்துவதை நிலத்தின் அடிப்படையில் தெளிவுப்பட்டுள்ளது.

இயல் ஐந்து

கருப்பொருள் அடிப்படையில்

நிலவியல் பின்புலம்

முன்னுரை

உள்ளுறை உவமம்

உள்ளுறை உவமையின் இலக்கணம்

இலக்கியத்தில் கற்பனையும் வருணனையும்

கருப்பொருள் விளக்கம்

கருப்பொருளும் நிலவியலும்

அன்பின் ஐந்திணை

குறிஞ்சித் திணை

சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சிப் பாடல்கள்

குறிஞ்சி நில கருப்பொருள்கள்

மக்கள்

புள் (பறவை)

மயில்

கிளி

விலங்குகள்

கரடி

சிங்கம்

சிங்கத்தை 'அரிமா' என்று குறிக்கும் சங்கப் பாடல்கள்

புலி

யானை

யானையின் உணவு

ஊர் - சிறுகுடி

நீர்

அருவி நீர்

சுனை நீர்

பூக்கள்

காந்தள்

பி.எல்.சாமி அவர்களின் கருத்துகள்

குறிஞ்சிப் பூ

சுவளைப் பூ

வேங்கைப் பூ

மரங்கள்

சந்தன மரம்

சந்தன மரத்தின் வேறு பெயர்கள்

அகில் மரம்

பலா மரம் (சக்கைமரம்)

சுரபுன்னை மரம் (நாகம்)

வேங்கை மரம்

மூங்கில் மரம்

உணவு

திணை

மலை நெல்

மூங்கில் அரிசி

பறை

யாழ்

பண்

தொழில்கள்

திணை காத்தல்

தேனெடுத்தல்

முல்லைத்திணை

சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள்

முல்லை நில கருப்பொருள்கள்

மக்கள் மற்றும் தொழில்

புள் (பறவை)

விலங்குகள்

பூ

உணவு

மருதத்திணை

சங்க இலக்கியத்தில் மருதப் பாடல்கள்

மருத நில கருப்பொருள்கள்

புள் (பறவை)

நாரைகள்

அன்னம்

விலங்குகள்

எருமை

நீர்நாய்

நீர்

பூ (மலர்)

கழுநீர்ப் பூ

மரங்கள்

மருத மரம்

காஞ்சி மரம்

நெய்தல் திணை

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் பாடல்கள்

நெய்தல் நில கருப்பொருள்கள்

மக்கள் மற்றும் தொழில்கள்

புள் (பறவை)

விலங்குகள்

சுறா மீன்

கயல் மீன்

ஊர்

பூ

தாழம் பூ

நெய்தல் பூ

மரங்கள்

ஞாழல் மரம்

புன்னை மரம்

உணவு

பறை

யாழ்

பாலைத் திணை

சங்க இலக்கியத்தில் பாலைப் பாடல்கள்

பாலை நில கருப்பொருள்கள்

மக்கள் மற்றும் உணவு

பறவைகள்

பருந்து (எருவை)

மயில்

விலங்குகள்

செந்நாய்

யானை

நீர்

பூ

மரங்கள்

ஓமை மரம்

மரா மரம் (வெண்கடம்ப மரம்)

இலவ மரம்

தொகுப்புரை

முன்னுரை

‘கரு’ என்று சொன்னால் ‘மூலம்’ என்று பொருள். கருப்பொருள் என்பது வாழும் நிலத்திலேயே கருவிலிருந்து உயிர்பெற்று வளர்கின்ற தன்மையினைக் குறிக்கும். நிலத்தினை மூலமாகக் கொண்டு பயிர்களும், உயிர்களும் வாழுகின்றன. அந்நிலத்திற்கு அடிப்படை உற்பத்திப் பொருள்களாகக் கருப்பொருள் அமைகின்றன. குறிஞ்சி மலரும், புலியும் என்ற இரண்டு கருப்பொருள்களும் மலைப்பகுதிகளிலேயே வளர்ந்து வாழும் தன்மையைப் பெற்றுள்ளன. இவைகளை இயற்கைக்கு மாறுபட்ட தன்மையிலேயே நகரத்தில் வைத்து வளர்க்க முடியும். ஆனால் அவைகளின் இயல்பு முற்றிலும் மாறுபட்டிருக்கும். கருப்பொருள் என்பது அந்நிலத்துக்கருவாக வளரும் பொழுதுதான் இயற்கையான குணமும் தோற்றமும் பெற்று இயங்க முடிகின்றது.

இதனை இளம்பூரணர் ‘கருப்பொருளாவது இடத்திலும் காலத்திலும் தோற்றம் பொருள்’ என்று விளக்கம் கூறுகின்றார். இயற்கையில் அமைகின்ற இக்கருப்பொருள்களின் தன்மைகளையும், வாழ்வு முறைகளையும் சங்கப் புலவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். அவர்கள் தம் பாடல்கள் அனைத்திலும் குறிப்பாக அகப்பாடல்களில் கருப்பொருளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு பாடல்கள் பாடியுள்ளனர்.

உள்ளுறை உவமம்

அகப்பாடல் என்றாலே தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையினைக் கூறுவதாகும். இதில் காதல் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும்போது

பெரும்பாலும் உவமையாகப் பேசுவதாக அமைவது பாடல்களின் மரபு. அகப்பாடல்களில் பெரும்பாலும் பயின்று வருவது உள்ளுறை உவமம் ஆகும். இதில் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படும் கருத்துக்கள், உள்ளே அடிப்படையாக உறைந்து கொண்டிருக்கும் கருத்துகளுக்கு உவமையாக வரும்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“உள்ளுறுத்து இதனொடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென

உள்ளுறுத்து இறுவதை உள்ளுறை உவமம்”¹

என்று கூறியுள்ளார்.

(எ.கா)

“கோழிலை வாழைக் கோள் முதிர் பெருங்குலை

ஊழுறு தீம்கனி உண்ணுநர்த் தடுத்த

சாரற் பலவின் களையொடு, ஊழ்படு

பாறை நெடுஞ் சுனை, விளைந்த தேறல்

அறியாது உண்ட கடுவன் அயலது

கறிவளர் சாந்தம் ஏறல் சொல்லாது

நறு வீ அடுக்கத்து மகிழ்ந்து கண்படுக்கும்

குறியா இன்பம், எளிதின் நின் மலைப்

பல்வேறு விலங்கும் எய்தும் நாட!”²

1. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள். நூற்.994.

2. அகம்.2.

தலைவியைப் பகல் பொழுதில் சந்திக்க வந்த தலைவனைத் தோழி கடிந்து கூறியதும், தலைவனுடைய நாட்டு வளத்தைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்தது. உன்னுடைய நாட்டில் வாழை மரங்கள் மிகுதியாய் இருக்கும். அதில் குலைகள் பழுத்து தொங்கும். பலாப்பழங்கள் வெடித்துத் தேனைக் கொட்டிக்கொண்டிருக்கும். இவ்வகைத் தேன்கள் கற்பாறைகளில் உள்ள குழிகளில் வடிந்து அங்கு தேங்கியிருக்கும். இதனைச் சில சமயங்களில் ஆண் குரங்குகள் தாகமிகுதியால் நீர் என்று நினைத்து தேனை அளவுக்கு அதிகமாகக் குடித்துவிடும். இதனால் மதுவை அருந்திய போதையில் இருப்பது போன்று குரங்குகள் மிளகுக்கொடி படர்ந்துள்ள சந்தன மரத்தில் ஏற முடியாமல் மயங்கி அம்மரத்தின் கீழே உதிர்ந்து கிடக்கும் பூக்களைப் படுக்கையாக நினைத்து நன்கு உறங்கும். இதனைப்போன்று பல விலங்குகளும் இவ்வாறான இன்பத்தை அனுபவிக்கும் வகையாக அமைந்துள்ளது.

தலைவன் நீண்ட நாட்களாகக் களவு ஒழுக்கத்தில் இரவு வருகின்றான். இதனால், தலைவனை எப்படியாவது கற்பொழுக்கத்தில் நடக்க வேண்டித் தோழி கூறுகிறாள். இதனைத் தோழி தலைவனிடம் நேரில் வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் குறிப்பால் சொல்கிறாள். தாகத்திற்கு நீரை எதிர்பார்த்து வந்த குரங்கு எதிர்பாராமல் தேனை உண்டது போலவே விலங்கு வேட்டைக்கு வந்த தலைவன் தலைவியை அடைந்தான். மான் வேட்டைக்கு வந்தவன் மான் போன்றக் கண்களை உடைய தலைவியை அடைந்தான். தேனை உண்ட குரங்கு போதையில் தன் குலத்தொழிலாகிய மரம் ஏறுவதையும்

மறந்து மலர்ப்படுக்கையில் தூங்குவது போலவே, தலைவனும் களவு ஒழுக்கமாகிய எல்லையற்ற இன்ப வெள்ளத்திலிருந்து மீண்டு ஊரறிய தலைவியை விரைந்து மணம் செய்து வாழ வேண்டும் என்ற அறநெறியையும் மறந்து இருக்கின்றான். இவ்வாறு உள்ளுறை உவமத்தால் தோழி தலைவனை விரைவாகத் தலைவியைத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறுகிறாள்.

தலைவனிடம் பேசிய தோழியின் பேச்சில் வாழை, பலா, தேன், சந்தன மரம் போன்ற குறிஞ்சி நிலத்தில் உள்ள பொருள்களும், குரங்கு போன்ற விலங்குகளும் மலைநாடாகிய குறிஞ்சி நிலத்தில் காணப்பட்டன. எனவே, தோழியின் கூற்றில் குறிஞ்சி நிலத்தின் கருப்பொருள்களே வந்துள்ளன என்பதை கவிஞன் உள்ளுறை உவமையாகக் கொண்டு விளக்குகிறார். இதனை படிப்பவருக்கு அகப்பொருள்களின் தன்மைகளை வெளிப்படையாக எடுத்து நிலவியல் தன்மையுடன் வருணித்துக் கூறுவதாக இருக்கும். ஆனால் அப்படி கூறும்போது வருணனையின் உள்ளே அடிப்படையில் வேறொரு கருத்து இருக்கும். இவ்வாறு உள்ளுறை உவமத்தில் வரும் கருப்பொருள்களைக் கொண்டு எந்நிலத்திற்குரியது என்றும் அறியமுடிகின்றது.

உள்ளுறை உவமையின் இலக்கணம்

புலவன் உட்கருத்து ஒன்றை உள்ளே வைத்து வெளிப்படச் சொன்ன உவமை, அவ் உட்பொருளுடன் ஒத்து முடியும்படி, தான் சொல்வது அமைய வேண்டுமென அதற்கேற்ற அனைத்தையும் உள்ளுறுத்தி முற்றமுடியப் பாடுவதே உள்ளுறை உவமை ஆகும்.

ஏனைய பொதுவான உவமை என்பது அதனைப் படித்ததும் தானே விளங்கிவிடும் வகையில் அமைந்திருக்கும். பொதுவான உவமை தவிர உள்ளுறை உவமம் எனவும் ஒன்று உண்டு. இவை ஒவ்வொரு திணைக்குரிய முதற்பொருளுடன் சேர்ந்த கருப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடல்களில் அமைந்து வரும். அதனால் ஓர் அகப்பாடலை இன்ன திணை என உணர்வதற்கு இவை உறுதுணையாக நிற்கும்.

உள்ளுறை கருப்பொருள் அடிப்படையில் கூறப்படும் பொழுது, ஐவகை நிலத்திற்குரிய தெய்வத்தைத் தவிர பிற கருப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே கூறப்படும் என்று தொல்காப்பியர் வரையறை வகுத்துள்ளார்.

இலக்கியத்தில் கற்பனையும் வருணனையும்

மனிதன் தான் நேரில் பார்ப்பதைவிட பலவற்றைக் கற்பனை மூலம் உணர்கின்றான். மனிதனின் எண்ணங்களுக்கு எல்லைபோட முடியாது. ஒன்றைப் பற்றி அதிகமாக கற்பனை செய்வதும், இல்லாத ஒன்றைக் கற்பனை செய்து மகிழ்வதும் மனிதனின் இயல்புகள். படைப்பில் கற்பனை கலக்கும் பொழுது கவிதை அழகு பெறுகின்றது. இவ்வாறு இலக்கியத்தை அழகுபடுத்த கற்பனை பயன்படுகிறது என்பதை,

“பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்கு உடல் போற்பல

சொல்லாற் பொருட்கிடனாக உணர்வினின்

வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யும்”³

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் நன்னூலார் விளக்குகின்றார்.

3. இளவரசு, சோம., ‘நன்னூல் சொல்லதிகாரம்’, நூற்.268.

உள்ளதை மிகைப்படுத்தியோ, இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகவோ கற்பனை செய்து உருவாக்கப்படும் இலக்கியப்படைப்பில் ஆற்றல்சார் சொற்களால் வருணிக்கும்போதே கற்பனையை உண்மை என்று உணரவைக்க முடியும். இவ்வாறு வருணனைகள் மூலம் இலக்கியப்படைப்பில் விளக்கப்படும் கற்பனைக்குரிய பொருளை, ரிச்சர்ட்ஸ் என்ற அறிஞர் கற்பனையை உணர்த்தும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு ஆறுவகைப் பொருள் தருகிறார்.

1. மனக்கண்ணில் பொருளைக் காணுதல்.
2. உவமை, உருவகம் முதலியவற்றால் பொருள்களை உருவாக்கிக் காணுதல்.
3. பிறருடைய மனநிலையை அதாவது இன்ப, துன்பங்களாக உணர்தல்.
4. வெவ்வேறாக உள்ள பொருள்களை இணைத்துக்காணுதல்.
5. வாழ்க்கையின் அனுபவத்தை வேறுவேறு வகையில் அமைத்துக் காணுதல்.
6. பொருள்களை உள்ளவாறே உணரும் போது, மாறுபட்ட பொருள்களை நிறுத்திக் காணுதல் என்று கூறுவதாக மு.வரதராசனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கருப்பொருள் விளக்கம்

கருப்பொருள்கள் எவை என்பதைத் தொல்காப்பியர் மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அவை,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”⁴

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்குகின்றது. அந்தந்த நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள் வேறு நிலத்தில் உயிர்பெற்று வளர்ந்தால் அது வளரும் நிலத்திற்குரிய பொருளாகவே கொள்ள வேண்டும் என்னும் கருத்தில் மற்றொரு நூற்பாவை அமைத்துள்ளார்.

“எந்நில மருங்கினும் பூவும் புள்ளும்

அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்

வந்த நிலத்தில் பயந்த வாகும்”⁵

இக் கருப்பொருள் சில சமயம் திரிந்து காணப்படுவதும், பாலை நிலம் தனியாக அமையாது அவ்வப்போது ஏற்படும் பருவ மாற்றத்தால் உருவாகும் என்பதே தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். எனவே எந்த நிலம் திரிந்து வெம்மையான பாலையாக மாறினாலும் அந்நிலத்தில் தோன்றும் பயிரினமும், உயிரினமும் பாலைக்குக் கருப்பொருளாய் அமைவது இயல்பாகும்.

உதாரணமாக, யானை குறிஞ்சி நிலத்தின் செழிப்பால் வலுவோடு உலாவும், பாலையில் வெம்மையின் காரணத்தால் துன்புற்று காணப்படும்.

இதுபோன்றே பிற உயிரினங்களும் நிழலும் நீருமின்றி

வாடும்போது அவை பாலையின் கருப்பொருள்களாய் மாறுகின்றன.

4. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள். நூற்.964.

5. மேலது, நூற்.965.

தொல்காப்பியர் கருப்பொருள்கள் எவை என்று கூறினாரே தவிர இந்த நிலத்திற்கு இது உரியது என்று எவற்றையும் வரையறுத்துக் கூறவில்லை. அவருக்கு பின்னர் வந்த உரையாசிரியர்களே அவற்றை வரையறை செய்தனர். அவர்கள் கருப்பொருள்களை வரையறை செய்ததற்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது சங்கப் பாடல்களே ஆகும். எனவே சங்கப்பாடல்கள் கருப்பொருளின் தன்மையைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகளாக அமைகின்றன. குறிப்பாக அகப்பாடல்கள் இதனைத் தெளிவுபட விளக்குகின்றன.

கருப்பொருள்களுடன் நிலவியலுக்கான தொடர்பு

கருப்பொருள் நிலத்தோடு தொடர்புடையது. எனவே நிலவியல் அடிப்படையில் திணைகளோடு ஒட்டிய தன்மையில் அவை அமைகின்றன. உரையாசிரியர்களுள் முதல்வராகக் கருதப்படும் இளம்பூரணர், கருப்பொருள்களின் நிலவியல் தன்மைகளைத் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார். அவை முதற்பொருள் தோன்றும் பொருள்கள் மாயோன் மேய 'காடுறை உலகம்' என்றதனால், 'காடும் மலையும்' என்றதாலும், காட்டில் கார்காலத்திலும் மாலைப் பொழுதிலும் நிகழ்பவை என்று கொள்ள வேண்டும். 'எந்த நிலம் மருங்கிலும் பூவும் புள்ளும் அந்நிலம் பொழுதொடு வந்தால் நிலமும் காலமும் பற்றி வருவன கருப்பொருள் ஆகும்.

“உணவு - வரகு, முதிரையும்; மா - மானும், முயலும்; மரம் - கொன்றையும், குருந்தும், புதலும்; புள் - கானாங் கோழி; பறை - ஏறுகோட் பறை;

தொழில் - நிரைமேய்த்தல்; யாழின் பகுதி என்பது பண், அது சதாரி பிறவும் என்றதனால்; பூ - முல்லையும், பிடவும் தளவம்; நீர் - காட்டாறு பிறவும் இந்நகரான கொள்கை”⁶ என்று முல்லைத் திணைக்கு உரிய கருப்பொருள்களை அந்த நிலத்தின் அடிப்படையில் வரையறை செய்து தந்துள்ளமை அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு மற்றைய திணைகளுக்கும் அந்தந்த நில அடிப்படையில் கருப்பொருள்கள் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. எனவே கருப்பொருள் நிலவியல் அடிப்படையில் அமைந்தது என்பது அறியப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர் சமுதாயம் பற்றி ஆய்வு செய்த அ.கி.நாயுடு அவர்கள் “முதற்பொருள்களாகிய நிலத்திலும், காலத்திலும் இருந்து இருப்பொருள்கள் தோன்றின. கரு - கருப்பம், முதற்பொருளின் கருப்பத்திலிருந்து தோன்றும் பொருள்கள் கருப்பொருள்கள்”⁷ என்று கருப்பொருளுக்கு விளக்கம் தருகிறார். இக் கருப்பொருள்கள் இத்தனை என்று கணக்கிட்டுக் கூற இயலாத அளவிற்குப் பரந்த அளவில் உயிரினங்களையும், பிறவற்றையும் குறித்து நிற்கின்றன.

கருப்பொருள்களைத் தொல்காப்பியர் வரையறுத்துக் கூறவில்லை. அவற்றை ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை பிரித்துக் காட்டுகிறார். காரணம் கருப்பொருள்களில் வரும் உயிரினங்கள் கணக்கிலடங்காதவை, ஒவ்வொரு நிலங்களிலும் வாழும் விலங்கினங்களையும் பறவையினங்களையும் அறிந்து உணர்ந்து அவற்றை தத்தம் நிலத்துக்குரியவையாக அடையாளப்படுத்துவது

6. இளம்பூரணர் உரை, தொல்.பொருள்., பக்.18-19.

7. நாயுடு, அ.கி., ‘தொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர் சமுதாயம்’, ப.76.

மிகக் கடுமையான பணியாகும். ஆனால் இவ்விலங்குகளையும், பறவைகளையும் அறிந்து மிக நுட்பமாகச் சங்கப் பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். மட்டுமின்றி மரம், செடி, கொடி, தொழில், இசை முதலியவற்றைக் கூட பின்புலமாகக் கொண்டு பாடியுள்ள சங்கப் புலவர்களின் நிலவியலறிவு வியக்கத்தக்கது.

அன்பின் ஐந்திணை

பண்டைத் தமிழர்கள் தாம் வாழும் இயற்கைச் சூழலையும், மனநிலையையும் வாழ்வுக்கு ஏற்றவாறு குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து வகையாகப் பிரித்தனர். வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாகிய குடி, செல்வம், கல்வி, ஆண்மை, அழகு, வயது, நற்பண்பு மற்றும் ஒழுக்கங்களாகிய கூடல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் போன்றவற்றில் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் தம்முள் உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்டு அனுபவிக்கும் இன்ப உணர்வினைப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் நிலவியல் அடிப்படையில் வரும் இயற்கைச் சூழலோடு பொருத்திப் பாடினர். இவ்வாறு ஐந்திணைகளில் உள்ள களவொழுக்கம், கற்பொழுக்கம் ஆகியவை சங்க இலக்கியங்களில் நிலவியல் அடிப்படையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

குறிஞ்சித் திணை நிலவமைப்பு

குறிஞ்சி என்பது மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் ஆகும். இங்கு தலைவனும் தலைவியும் ஒருவருக்கு ஒருவர் கொண்ட அன்பின் காரணமாக எழும் நெஞ்சத்து உணர்வுகளையும், அதன் மூலம் தோன்றும் இடர்பாடுகளையும் மற்றும் பல செய்திகளையும் நிலவியல் தன்மையோடு இப்பகுதியில் காணலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சிப் பாடல்கள்

அன்பின் ஐந்திணைகளில் முதலாவதான குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் - தலைவியின் களவொழுக்கத்தினையும், அவர்களின் அறத்தோடு நின்றலையும் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் நிலவியல் அடிப்படையில் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு குறிஞ்சித் திணையை இயற்கை வருணனையுடன் குறிப்பிட்டுள்ள சங்க இலக்கிய நூல்களான நற்றிணையில் - 129 பாடல்கள், குறுந்தொகையில் - 48 பாடல்கள், அகநானூற்றில் - 80 பாடல்கள், கலித்தொகையில் - 29 பாடல்கள், ஐங்குறுநூற்றில் - 100 பாடல்கள், குறிஞ்சிப் பாட்டில் - 261 வரிகள் ஆகியவை உள்ளன. மட்டுமின்றி பரிபாடல், பதிற்றுப்பத்து, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, பதிற்றுப்பத்து, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் போன்றவற்றிலும் குறிஞ்சி நிலக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களில் நிலவியலைப் பின்புலமாகக் கொண்ட 118 உள்ளுறை பாடல்கள் ஆய்விய இடம்பெற்றுள்ளன.

குறிஞ்சி நிலக் காட்சிகளைச் சங்கப் பாடல்கள் மிக அழகாகவும் விரிவாகவும் விளக்குகின்றன. இவை மக்களின் நாகரிகம், பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றையும் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையையும் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

குறிஞ்சி நிலக் கருப்பொருள்கள்

குறிஞ்சி நில மக்கள் தங்கள் அன்றாடத் தேவைகளாகச் சில பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அது அவர்களின் வாழ்க்கைக்கு மிகவும் இன்றியமையாததாக அமைந்தன. தெய்வம் - முருகன்; மக்கள் - பொருப்பன்,

வெற்பன், சிலம்பன், குறத்தி, கொடிச்சி; புள்(பறவை) - கிளி, மயில்; விலங்கு - புலி, கரடி, சிங்கம், யானை, பன்றி; ஊர் - சிறுகுடி; நீர் - அருவி நீர், சுனைநீர்; பூ - குவளைப் பூ; மரம் - சந்தனம், அகில், அசோகு, நாகம், மூங்கில், பலா, வேங்கை; உணவு - தினை, மலைநெல், மூங்கிலரிசி; பறை - குறிஞ்சிப் பண்; தொழில் - தினை விதைத்தல், தினை காத்தல், தேன் எடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல் போன்ற பதின்மூன்று கருப்பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு குறிஞ்சி நில மக்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையானதாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வகைக் கருப்பொருள்களைக் கொண்டு தலைவன் தலைவியிடையே நிகழும் நிகழ்வுகளை நிலவியல் அடிப்படையில் வருணனையுடன் கூறப்பட்டுள்ளது.

மக்கள்

குறிஞ்சி நிலமாகிய மலைப்பகுதி மக்களைத் திணைநிலை மாந்தர் என்று பிரித்துக் கூறுவர். அகப்பொருள் இலக்கணங்கள் தலைவனைக் - கானகநாடன், பொருப்பன், வெற்பன், சிலம்பன், குறவன், புனவன், குறவர், கானவர், இளையர், மறவர், மலையன் எனப் பல பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றன.

தலைவியைக் - கொடிச்சி, குறமகள், வேட்டுவர் என பல பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவனை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் குறவன் என்கிறது.

“நறு வடி மாஅத்து மூக்கு இறுபு உதிர்ந்த

ஈர்ந் தன் பெருவடு பாலையில் குறவர்

உறை வீழ் ஆவியின், தொகுக்கும் சாரல்

மீமிசை நல் நாட்டவர் வரின்

யான் உயிர் வாழ்தல் கூடும்”⁸

என்னும் பாடல் வரிகள் பாலை நிலக் ‘குறவர்கள்’ மழைத்துளியுடன் விழும் ஆலங்கட்டிகளைச் சேகரிப்பது போன்று நறுமணம் மிக்க வடுக்களைக் கொண்ட மரத்திலிருந்து காம்பு இற்று விழுந்த ஈரமான குளிர்ந்த பெரிய வடுக்களைச் சேகரித்து வைத்து உயர்ந்த சிகரங்களையும், பக்க மலைகளையும் உடைய வளமான நாட்டினையுடைய தலைவனின் வருகைக்காகக் காத்திருப்பதை உணர்த்துகின்றது. நிலவியலைப் பின்புலமாகக் கொண்டிருப்பதை உணரலாம். மேலும்,

தலைவியைச் சுட்டிக்காட்டும் பொழுது,

“ஐது வரல் அசைவளி ஆற்ற கைபெயரா

ஒலியல் வார் மயிர் உளரினள் கொடிச்சி”⁹

என்று கூறுகிறது. இதில் அழகிய கூந்தலைக் கையால் கோதிக் கொண்டு வரும் ‘கொடிச்சி’ என்று தலைவியை வருணிக்கிறது.

புள் (பறவைகள்)

குறிஞ்சித் திணையில் பல்வேறு பறவைகள் வாழ்ந்தாலும் கிளியும்,

மயிலும் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றது. காரணம் குறிஞ்சிநிலம் அழகுணர்ச்சியை

8. ஐங். 213.

9. அகம். 102:4-5.

வெளிக்காட்டும் நிலம். எனவே நிலவியல் பின்புலத்திலேயே இவை கூறப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

மயில்

மயிலை ‘மஞ்ஞை’ என்றும் சங்கப் பாடல்களில் கூறுவர். மலை வளத்தினைக் கூறும் பொழுது மலையில் தினைப் புனம் காக்க அமைத்த உயர்ந்த காட்டுப் பரணை மயில்கள் தம் இருப்பிடமாகக் கருதி தங்கும். இதனை,

“சேனோன் இழைத்த நெடுங் காற் கழுதில்

கான் மஞ்ஞை கட்சிச் சேர்க்கும்

கல் அகத்தது எம் ஊரே”¹⁰

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. அருவிகள் மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் ஓடும், அதன் பக்கத்தில் இளம் வெயிலில் காய்வதற்காக உயர்ந்த மரக்கிளையில் தன் அழகிய பீலியை விரித்துப் பெடை மயிலோடு ஆண்மயில் விளையாடும். இதனை,

“அருவி ஆர்க்கும் அணங்குடை நெடுங்கோட்டு

ஞாங்கள் இளவெயில் உணீஇய, ஓங்கு கினைப்

பீலி மஞ்ஞை பெடையோடு ஆலும்”¹¹

இங்ஙனம் வேங்கை மலையில் காணப்படும் மரத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. அதில் இம்மரத்தில் மலர்கள் அதிகம் இருக்கும். அவை பூத்து மலையே அழகு பெறுகின்றது. விடியற் காலையில் பொன் போன்ற அழகுடைய பூக்கள்

10. நற் 276:5-7.

11. நற்.288:1-3.

மரக்கிளைகளைத் துழாவி மணங்கமழும் மகரந்தத்தாதினை மயில்கள் அதன் தோகையில் படியுமாறு உலாவுதலை “அரும்பு முதிர் வேங்கை அலங்கல் மென் சினைச், சுரும்புவாய் திறந்த பொன்புரை நுண்தாது, மணிமருள் கலவத் துறைப்ப அணிமிக்கு அவிர் பொறி மஞ்ஞை ஆடும் சோலை”¹² என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. இவ்வாறு உலாவும் மயில் பின்னர் கற்பாறையின் உச்சியில் இருக்கும் அதன் இனத்துடன் சேர்ந்து விடியல் பொழுதில் தோன்றும் இளம்வெயில் தனது தோகையை அசைத்து காயும். இதனைத் தலைவனும் தலைவியும் களவொழுக்கத்தை விடுத்து திருமணம் செய்து அவர்களின் உறவினர்களுடன் சேர்ந்து வாழ வேண்டும் என்று கூறப்படுகின்றது.

கிளி

கிளியைக் ‘கிள்ளை’ என்றும் அழைப்பார். கிளிகள் மலையில் விளையும் தினைப் பயிரையே விரும்பி உண்ணும். இக்கிளிகள் திணையை உண்ண வரும் பொழுது அங்கு காவலுக்கு இருக்கும் பெண்கள் அதனை விரட்டுவார்கள். அவ்வாறு விரட்டும் பெண்களைக் கண்டவுடன் இடைவிடாமல் சத்தம் எழுப்பி அதன் இனத்தை அழைக்கும். இதனை,

“கிளிவிளி பயிற்றும் வெனில் ஆடு பெருஞ்சினை”¹³

என்று கூறுவர். மலைச் சாரலில் விளைந்த பெரிய கதிர்களில் இருக்கும் சிறிய திணையினை உடைய சோலையில் வாழும் சிறிய கிளிகளைப் பெரிய கண்களை உடைய கொடிச்சி கடிந்து பேசுவாள். அதனைப் பற்றி சிறிதும் கவலைப்படாமல் மீண்டும் அத்திணையை உண்ண எண்ணும் என்பதை,

12. அகம். 242:1-4.

13. அகம்.12:7.

“சாரற் புறத்த பொருங்குரற் சிறு திணைப்

பேர் அமர் மழைக் கண் கொடிச்சி கடியவும்

சோலைச் சிறு கிளி உன்னும் நாட”¹⁴

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களில் மேலும் அன்றில், இறால், கானக் கோழி, கின்னரம், ஆந்தை (குடிஞை), சுரும்பு மஞிறு (வண்டு), சேவல் (பருந்து), மயில், கிளி என பல வகையான பறவைகள் புலவர்களால் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் குறிஞ்சி நிலப் பறவைகளாகக் கிளி, மயில் ஆகியவை கருப்பொருளாகக் கருதப்படுகின்றன.

விலங்குகள்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பல விலங்குகள் குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்தது என்று கூறப்படுகின்றது. அவற்றில் யானையும், புலியும் கருப்பொருளாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் பன்றி, கரடி போன்ற பல விலங்குகளையும் ஆங்காங்கே பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கரடி

கரடி குறிஞ்சி நிலத்தின் விலங்காகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. கரடியானது உருவத்தில் சற்று பெரியதாகக் காணப்படும். ஆண் கரடி தனக்குத் தேவையான உணவைத் தானே தேடுவதாக நற்றிணை, அகநானூறு தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

14. ஐங். 282:1-3.

“இரை தேர் எண்கின் பகுவாய் ஏற்றை

கொடு வரிப் புற்றம் வாய்ப்ப வாங்கி,

நல் அரா நடுங்க உரறி, கொல்லன்

ஊது உலைக் குருகின் உள் உயிர்த்து”¹⁵

என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. நள்ளிரவில் மேகத்தைக் கிழித்து இருளில் வெளிச்சம் தோன்ற மின்னல் பாய்ந்த பின்னர் மழை பொழியும். அம்மழையில் வளைந்த வரிகளையுடைய சிதைந்த வாயினையுடைய புற்றின் மேல் மின்மினிப் பூச்சிகள் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும், கரடி புற்றிலிருந்து கரையான் சேர்த்து வைத்த புற்றாஞ் சோற்றினைத் தோண்டி எடுப்பதற்காக அப்புற்று நடுங்கும் படி சத்தம் போடும். சத்தத்தைக் கேட்டு இரும்பைக் காய்ச்சி அடிக்கும் போது சிதறும் தீப்பொறிகள் போன்று மின்மினிப் பூச்சிகள் பயந்து நாற்புறமும் சிதறி ஒளிவிட்டுப் பறக்கும். புற்றின் உள்ளே இருக்கும் நல்ல பாம்பு நடுங்கும் படி அந்த சத்தமானது கேட்கும் என்பதை,

“இருள் கிழிப்பது போல் மின்னி, வானம்

துளி தலைக் கொண்ட நளிபெயல் நடுநாள்,

மின்மினி மொய்த்த முரவு வாய்ப் புற்றம்

பொன் எறி பிதரின் சுடர வாங்கி,

குரும்பி கொண்டும் பெருங்கை ஏற்றை

இரும்பு செய் கொல் எனத் தோன்றும் ஆங்கண்

ஆறே அரு மரபினவே”¹⁶

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன.

15. நற்.125:1-4.

16. அகம். 72:1-7.

இவ்வாறு கொடிய கரடி இருக்கும் வழியாக இரவில் தலைவன் எவ்வாறு வருவான் என்று நினைத்து தலைவி வருந்தி பசலையுற்று இருப்பது விளக்கப்படுகிறது.

சிங்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் சிங்கத்தை ‘அரிமா’ என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. சிங்கத்தை ‘அரிமா’ என்று குறிக்கும் சங்கப் பாடல்கள்

“அரிமா வன்ன அணங்குடைத் துப்பி”¹⁷

“அரிமான் வழங்குஞ் சாரல் பிறமான்

தோடுகொ ளினநிறை நெஞ்சதிர்ந் தாங்கு”¹⁸

“அரிமாவும் பரிமாவுங் களிறுங் கராமும்”¹⁹

முதலான பாடல் வரிகள் சிங்கத்தை அரிமா என்ற பெயருடன் அழைப்பதைக் குறிக்கின்றது.

சிங்கத்தை ‘ஆளி’ என்றும் கூறுவர். “சங்கப் புலவர்கள் சிங்கத்தை விட ஆளியை அதிகம் தெரிந்திருந்தனர்”²⁰ என்று பி.எல். சாமி அவர்கள் விளக்கியுள்ளார். பொருநராற்றுப்படையில் ஆளி தன் பாலுண்ணும் குட்டிகளுக்கு யானையை வேட்டையாடிக் கொன்று கொடுக்கும் ஆற்றல் படைத்தது என்ற செய்தியினை,

17. பட்டின. 298.

18. பதிற். 2:5-6.

19. கலி. 103:18.

20. சாமி, பி.எல்., ‘சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம்’, ப.370.

“ஆளி நன்மான் அணங்குடைக் குருளை

மீளி மொய்ம்பின் மிகுவலி செருக்கி

முலைக்கோள் விடா அ மாத்திரை, ஞேரேரென,

தலைக்கோள் வேட்டம் களிற்று அட்டாங்கு”²¹

என்ற பொருநராற்றுப்படைப் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. சிங்கத்தின் வலிமையை எடுத்துக் காட்டும். இவ்வரிகள் காட்டுநிலத்தின் கொடுமையைப் பின்புலமாகக் கொண்டுள்ளன.

புலி

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் புலியை ‘உழுவை, கொடுவரி’ என்னும் பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றன. புலி உருவத்தில் சிறியது. ஆனால் மிகவும் வலிமையானது. யானையை வெல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. புலி தான் குறிவைத்த இரையான யானை தப்பியதால் சினமுற்று பெரிய வாயினைக் கொண்ட வேங்கை மரம் அதிரும் என்பதை அகநானூற்றுப் பாடல் “களிற்றிரை பிழைத்தலின் கயவாய் வேங்கை காய்சினம் சிறந்து குழுமலின் வெரீஇ”²² என்று ஆறாச் சினம் கொண்டு முழக்கியதைத் தெரிவிக்கின்றன. அந்த முழக்கத்தைக் கேட்ட கரிய பெண் யானைகள் அஞ்சித் தடுமாறி ஓடும் என்பதை,

“களிறு கோட் பிழைத்த கதம் சிறந்து எழு புலி”²³

என்ற வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

21. பொருந. 139-142.

22. அகம். 221:11-12.

23. ஐங். 218:3.

தினைப்புனத்தை அழிக்க வரும் மான் பன்றி முதலான விலங்குகளைப் பயமுறுத்தும் விதத்தில் பெண்புலியின் உருவப் பொம்மையைச் செய்து அதன் கண்களுக்குக் கழற்சிக் காயை வைத்திருந்தனர். பொய்யான அவ்வுருவ பொம்மை பார்ப்பதற்கு உண்மையான பெண்புலி போன்று காட்சியளித்தது. இதனைக் கண்டு விலங்குகள் உண்மையான புலி என்று அஞ்சி ஓடியன. ஆனால் இதனைக் கண்ட ஆண்புலி அதனை உண்மையான பெண்புலி என்று எண்ணி அதன் மேல் காமம் கொண்டது என்பதை,

“கல் முகை வயப்புலி கழங்கு மெய்ப்படுஉ

புன்புலம் வித்திய புனவர் புணர்த்த

மெய்ம்மை அன்ன பெண்பாற் புணர்ந்து”²⁴

என்ற வரிகள் மூலம் தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்யாமல் இரவில் களவுப்புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவதைக் கூறுகிறது.

புலி வேட்டையாடுவதில் மிகவும் தந்திரசாலி, பெரிய மலையில் உள்ள பிளவில் அமைந்துள்ள குகையில் பதுங்கியிருக்கும் மிகுந்த சினத்தையுடைய யானை வரும் போது அது வருந்தும் படி அதனைத் தாக்கி, அதன் குருதியைக் குடித்து கொழுமைமிக்க கன்னத்தை உடைய பெரிய வாயை வேங்கை மரத்தின் அடிப்பகுதியில் சென்று துடைக்குமாம். புலி காட்டுப் பன்றி, யானை போன்ற விலங்குகளை வேட்டையாடி உண்ணும் அவ்வாறு வேட்டையாடும் போது விலங்குகள் வலப்புறம் விழாமல் இடப்புறமாக

24. ஐங். 246:2-4.

விழுந்தால் மிகுந்த பசியாக இருந்து உயிர் வருந்துவதாக இருந்தாலும் அவ் உணவினை உண்ணாமல் விட்டு விடும் என்பதை அகநானூறு 29-வது பாடல் தெரிவிக்கிறது.

இவ்வாறு புலியின் செய்திகளையும் அது வேட்டையாடும் தன்மையினையும் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இவ்வாறான கொடிய விலங்குகளை அதன் பலத்துடன் அடையாளப் படுத்தியிருப்பது நிலத்தின் வரையறையை உணர்த்தவே ஆகும். முல்லை நிலத்தின் கொடுமையை உணர்த்த சங்கப்புலவர்கள் பயன்படுத்திய உத்தியே இவ்விலங்குகள் பற்றிய வருணனை ஆகும்.

யானை

விலங்குகளுள் உருவத்தில் மிகப் பெரியதாகிய யானை குறிஞ்சிப் பாடல்களில் மிகுதியாகப் பாடப் பெற்றுள்ளது. யானைகள் வாழும் இடம் ஈரமும், நிழலும் உள்ள பகுதிகளிலும், மலைச்சாரல்களும், குன்றுகளும், மூங்கிற் காடுகள் உள்ள இடங்களில் யானைகள் வாழும் என்பது அறியப்படுகின்றது. யானை உருவத்தில் எல்லா விலங்குகளையும் விட பெரியது. இவ்யானையானது வளைந்த வரிகளை உடைய புலி தன்னைத் தாக்க வந்தவுடன் யானை அதனைத் தாக்கி வென்றது வென்ற நினைவோடு நெடிய மலையில் உறங்காமல் நின்றது. பின்னர் உறங்கும் யானை தான் செய்த செயல் கனவில் வந்ததால் வேங்கை மரத்தைக் கண்டு பயந்து எழுந்தது. இதனை விளக்குகிறது இப்பாடல்,

“கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு

நெடுவரை மருங்கின் துஞ்சம் பாணை,

நனவில் தான் செய்தது மனத்தது ஆகலின்.

கனவில் கண்டு கதுமென வெரீஇ”²⁵

மேலும் புதிதாகப் பூத்து நின்ற வேங்கை மரம் பார்ப்பதற்குப் புலியைப் போன்று இருக்கும். இதனைக் கண்ட யானை புலி என்று நினைத்து மதம் கொண்டு அந்த வேங்கை மரத்தின் அடிப்பகுதியைக் குத்தி தன் சினத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டது. பின்னர் பார்க்கையில் தான் குத்தியது புலி இல்லை மரம் என்பது தெரிந்தது. அந்த மரத்தைப் பார்க்க வெட்கப்பட்டு அம்மரத்தைப் பார்க்காமல் தலை குனித்து சென்றது. இதனை,

“உறுபுலி உருஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்

கறுவு கொண்டு, அதன் முதல் குத்திய மதயானை”²⁶

என்று சங்கப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தலைவன் களவொழுக்கத்திற்கு இரவில் வருவதால் வரும் வழிகளில் விலங்குகள், இவ்வாறான தீங்குகளைச் செய்வதால் தலைவி தலைவனை நினைத்து வருந்தி பசலைக் கொள்கிறாள் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

‘களிறு தரு புணர்ச்சிக்குக் காரணமான யானைகளை உம்பல், கயமுனிக் குழவி, ஏந்து மருப்பு ஒருத்தல், களிறு, பல்தோல், பிடி, யுகர்முகம், யானை, வேழம் என ஒன்பது பெயர்களில் யானையை வெளிப்படுத்துவதோடு

25. கலி. 49:1-4.

26. கலி. 38:6-7.

சங்கப்பாடல்கள் மேலும் பல பாடல்களில் பல்வேறு பெயர்களில் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

யானையின் உணவு

யானையின் உணவாக அதிரல் கொடிகளையும், கொறுத்தாள்தட்டையும், இலவமரத்தின் பட்டையும், திணையையும், கரும்பையும் யானை உண்ணும் உணவாகச் சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. மேலும் திணையை உண்ணவந்த யானை தலைவியின் யாழின் மெல்லிய ஓசையைக் கேட்டு நெடுநாள் உறக்கமில்லாது யானை தன்னை மறந்து துயில் கொள்ளும் என்று சங்க இலக்கியப் பாடல் மூலம் நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

“..... அதிரல்

பெரும்புலர் வைகறை அரும்பொடு வாங்கி

கான யானை கவளம் கொள்ளும்”²⁷

கோங்க மரத்தின் மீது படர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் பசிய அதிரற் கொடியில் இரவு நேரத்தில் மலர்ந்திருக்கும் மலர்களை யானை தன் தும்பிக்கையால் பற்றியிழுத்து விடியற் காலையில் உணவாக உண்ணும் என்பது அறியப்படுகின்றது.

“அருவி தந்த நாட்குரல் எருவை

கயம்நாடு யானை கவளம் மாந்தும்”²⁸

27. அகம்.157:6-8.

28. குறுந். 170:2-3.

காலையில் நீர் நிலைகளில் நீரைநாடிச் சென்ற யானைக்கு, அருவியால் தரப்பட்ட இனிய கொறுக்கான் தட்டையை (எருவை) உணவாக உண்ணும் என்று குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுகின்றது. இவ்வாறு யானை உண்ணும் உணவுகளைப் பற்றிய செய்திகளைச் சங்கப் பாடல்கள் மூலம் நாம் அறிய முடிகிறது.

ஊர் - சிறுகுடி

குறிஞ்சி நில மக்கள் வாழும் ஊர்களுக்குச் 'சிறுகுடி' என்று பெயர். குறிஞ்சி மக்கள் மலையில் இருக்கும் கருப்பொருள்களையே அன்றாடம் பயன்படுத்துவர். எனினும் அவர்கள் மலையை அரணாகக் கொண்டு வாழ்வதைப் "பெருங்கல் வேலிச் சிறுகுடி யாது?"²⁹ என்று நற்றிணைப் பாடல் தலைவனது சிறுகுடி யாது என்று கேட்பதாகவும் "வேரல் வேலிச் சிறுகுடி"³⁰ என்று மலைகளில் உள்ள வீடுகளைச் சுற்றி மூங்கில் முள்ளால் வேய்ந்த வேலியை அமைப்பர். ஏனெனில் மலையில் வாழும் பாம்பு போன்ற விலங்குகள் வீட்டினுள் வராமல் இருக்கவே முள்வேலி கட்டுவர். அங்கு வாழும் சிறுகுடி மக்கள் தேன் மணம் கமழும் கொத்துக்களையுடைய வேங்கைப் பூக்களைச் சூடி, பறையின் தாளத்திற்கு ஏற்ப ஆடவர் பெண்களுடன் கலந்து தெருக்களில் கூத்தாடுவர் என்பதைத்,

29. நற். 213:6.

30. நற். 232:4.

“தேம்கமழ் இணர வேங்கை சூடி

தொண்டகப் பறைச்சீர் பெண்டிரொடு விரைஇ,

மறுகில் தூங்கும் சிறுகுடிப் பாகத்து”³¹

என்று சிறுகுடி மக்களின் கூத்தாட்டத்தை விளக்குகிறது.

இவ்வாறு சங்கப் பாடல் சிறுகுடியைப் பற்றி நிலவியல்

அடிப்படையில் வருணையுடன் கூறப்பட்டுள்ளது.

நீர்

குறிஞ்சி நிலத்தில் மழை பெய்தால் காட்டாற்று நீரும்

மலையிலிருந்து விழும் அருவி நீரும் மக்களின் முக்கியமான நீர் ஆதாரமாகும்.

அருவி நீர்

மலை உச்சியிலிருந்து வீழும் அருவியின் ஒலி மிகுந்து ஒலிக்கும்

இடத்திலுள்ள தலைவன் களவொழுக்கத்தை விட்டு ஊரார் எல்லாம் கூடி

மகிழுமாறு தன்னைத் தலைவன் விரைந்து திருமணம் செய்து கொள்வான் என்று

கூறியதை,

“நெடு நீர் அருவிய கடும் பாட்டு ஆங்கண்”³²

என்று மலையிலிருந்து பிறக்கும் அருவி நீரைத் தலைவனின் வளமான நாட்டின்

தன்மையைக் கூறியுள்ளது.

31. அகம்.118:2-4.

32. நற். 251:1.

சுனை நீர்

மலையில் நீர் வளம் அதிகம் உள்ளதால் ஆங்காங்கே ஊற்று நீராக அமைவதைச் சுனை நீர் பாடல்களில் பல புலவர்களாலும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

“குண்டு நீர் நெடுஞ்சுனை நோக்கிக் கவிழ்ந்து தன்

புன் தலைப் பாறு மயிர் திருத்தும்”³³

“கருவிரல் மந்திச் செம்முகப் பெருங்கிளை

பெருவரை அடுக்கத்து அருவி ஆடி

ஓங்கு கழை ஊசல் தூங்கி வேங்கை

வெற்பு அணிநறு வீ கற்சுனை உறைப்ப”³⁴

தலைவி பகலிலே அருவியில் நீராடியும், ஊசலாடியும் மகிழ்ந்தும் இரவுப் பொழுதில் காம வேட்கை தணியுமாறு தலைவனுடன் புணர்ச்சியுற்றுப் பின் புணர்ச்சி வேறுபாட்டை எவரும் அறியாமல் இருக்க அஞ்சி நாள்தோறும் திருத்திக் கொள்வாளாம். இதனை விளக்கும் வகையில் புலவர் விலங்குகளின் செயல்களாகக் கூறுவர்.

சுனை நீரானது மலையின் மேல் காண்பதற்கு அழகாக இருந்தாலும் அச்சம் தரும் வண்ணம் அமைந்திருக்கும். இவற்றில் மழை பெய்து அந்த மழை நீரானது சுனையில் நீர் நிரம்புமாறு மேகம் மழையைப் பொழியும். அதன் பின் சுனையைக் காண்பதற்கே அச்சம் தரும் வண்ணம் நீர் நிரம்பிக்

33. நற். 151:10-11.

34. நற். 334:1-4.

காணப்படும். இவ்வாறு சுனை நீரைப் பற்றி சங்கப் பாடல்கள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. சுனைநீர் வளமையின் பின்புலமாக இங்கு அமைந்திருப்பது சுட்டத்தக்கது.

பூக்கள்

குறிஞ்சியின் பூக்களாகக் குவளை, காந்தள், குறிஞ்சி, வேங்கை ஆகிய நான்கு பூக்களையும் குறிப்பிடுவர். இப் பூக்களையும் குறிஞ்சி நில மக்கள் தங்கள் தெய்வ வழிபாட்டிற்கும் பெண்கள் தலையில் சூடுவதற்குப் பெரிதும் பயன்பட்டதைப் பதிவு செய்துள்ளது.

காந்தள்

குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய சிறந்த மலர்களுள் ஒன்று காந்தள் மலராகும். இதனை “வெண்காந்தள், செங்காந்தள், எனக் காந்தள் இருவகைப்படும். அதனைக் குருப் பூ வென்றும் கூறுவர்”³⁵ என்று டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் குறிப்பிடுவர்.

பி.எல். சாமி அவர்களின் கருத்துகள்

காந்தள் மலர்களில் செங்காந்தள் கோடல் என்ற இரண்டு வகைகளைப் பற்றி சில கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார்.

தோன்றியைச் செங்காந்தள் என்றும், கோடலை வெண்காந்தள் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

35. குறுந். 35.

மலையாளத்தில் சங்கப் பெயராலேயே ‘தோன்றிப்பூ’
 ‘மேந்தோன்னிப் பூ’ என்று இன்றும் நாட்டுப் பகுதியில் அழைக்கப்படுகிறது.
 ‘மேல் தோன்றி’ என்பதே ‘மேந்தோன்றி’ ஆயிற்று. தரையில் கிழங்காக அடங்கி
 முடங்கிக் கிடந்த செடி கார்காலத்தில் திடீரென்று கிளம்பி மேலே பூவொடு
 தோன்றி விளங்குவதால் ‘தோன்றி’ என்றும் ‘மேல்தோன்றி’ என்றும்
 விளக்கப்பட்டுள்ளது.

கொம்பு, கோடு இல்லாத கொடியைக் கோடு இல்-கோடல் எனக்
 கூப்பிட்டனர் எனத் தெரிகிறது. கோடல் என்றால் வளையல் என்று பெயர்.
 வளையல் போல் இருப்பதால் கோடல் என்ற காரணப் பெயர் வந்திருக்கலாம்
 என்று அவர் குறிப்பிடுவதும் கருதத்தக்கது.

காந்தள் மலர் இயற்கையிலேயே நறுமணம் உடையது. இதனைப்
 புலவர்கள் பெண்களின் கை விரலுக்கு ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுவார்கள்.
 மலைகளில் உள்ள சுனைகளுக்கு இடையில் காந்தள் மலருடைய குலைகள்
 அழகாக வளர்ந்திருக்கும் இதனை,

“கடி சுனை கவினிய காந்தள் அக்குலையினை, அருமணி

அவிர் உத்தி அரவுநீர் உணல் செத்து”³⁶

என்று கலித்தொகைப் பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன. மேலும்,

“குன்றக் குறவன் ஆரம் அறுத்தென

நறும் புகை சூழ்ந்து காந்தள் நாறும்

வண்டு இமிர் சுடர் நுதற் குறுமகள்!”³⁷

36. கலி. 45.

37. ஐங். 254:1-4.

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் மலைகளில் வாழும் குறவர்கள் சந்தன மரத்தை வெட்டி எரிப்பார்கள். அதனால் எழும் நறும் புகையானது காந்தள் மலர்களுடன் சேர்ந்து மணம் வீசும். ஆனால் வண்டுகள் இம்மணம்மிகுந்த காந்தள் மலரை மொய்த்து தேனைக் குடிக்கும். அதுபோன்று தலைவன் தலைவியுடன் புணர்வது இயல்பாகும் என்பதை, “நறும் புகை சூழ அதை அந்தியில் வந்த மேகமென்று கருதிக் காந்தள் நாளும் என்க. காந்தள் நாளும் குன்று கெழு நாடெனக் கூட்டுக”³⁸ என்று ஈழந்து உரையாசிரியர் கூறியுள்ளார்.

குறிஞ்சிப் பூ

குறிஞ்சிப் பூவானது குறிஞ்சி நிலத்திற்கு அடையாளமாகக் காணப்படுகிறது. குறிஞ்சிமலர் ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைப் பூத்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வரை தொடர்ந்து காணப்படுகிறது. இயற்கையில் இத்தகைய வியப்பிற்குரிய மலர் மலையிலும் மலைசார்ந்த இடத்திலும் காணப்படுவதால் பூவின் பெயரான குறிஞ்சி என்பதையே குறிஞ்சித் திணை என்று அழைத்தனர். நிலமே பூவின் அடையாளம் என்பர். குறிஞ்சிப் பூவில் தேன் மிகுதியாக இருக்கும் என்பதை,

“கருங்காற் குறிஞ்சி மதன் இல் வான் பூ

ஓவுக் கண்டன்ன இல்வரை இழைத்த

நாறு கொள் பிரசம் ஊறு நாடற்குக்

காதல் செய்தவும் காஅன்மை

யாதனிற் கொல்லோ?”³⁹

என்ற பாடல் வரிகள் இதனை விளக்கியுள்ளது.

38. ஐங். பா. 254.

39. நற். 268:3-7.

மலையில் மழை அதிகம் பெய்து காண்பதற்கே அச்சம் தரும் வகையில் சுனையில் நீர் பெருகுமாம். அவ்வாறு இருக்கையில் அச்சனைப் பக்கத்தில் கரிய மென்மையான மெல்லிய காம்புகளையுடைய குறிஞ்சிப்பூ மலர்ந்து இருக்கும். அங்குள்ள இல்லங்களில் தேனீக்கள் சேர்த்து வைத்த தேனடைக்கு வேண்டிய அளவு தேனானது இக்குறிஞ்சிப் பூக்களில் ஊறி நிற்கும். இதனை, “கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக் கொண்டு, பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”⁴⁰ என்று குறுந்தொகைப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

குறிஞ்சி மலர் கார்காலத்தில் மலரும் இயல்புடையது. அதனால் இதனை “கார்மலர்க் குறிஞ்சி சூடி”⁴¹ என்று மதுரைக் காஞ்சி விளக்குகின்றது. மேலும் பல பாடல்கள் குறிஞ்சிப் பூவை ‘கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூ’ என்று சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. குறிஞ்சிப் பூவில் சிறந்தது நீலக் குறிஞ்சிப் பூ ஆகும். நீலகிரி என்ற பெயரே நீலக் குறிஞ்சி பூ வளர்வதால் வந்த பெயர் என்று கூறப்படுகிறது. ஏனெனில் ஒரு சில நீலப் பூக்களுடைய இனங்கள் நீலகிரியில் மட்டுமே காணப்படுவதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். இவை இச்சூழலில் மட்டுமே வளரும் இயல்புடையவை. இதனை உணர்ந்த சங்கப்புலவர்களின் திறமை சுட்டத்தக்கது.

குவளைப் பூ

குவளை மலரானது மலையிலுள்ள சுனையில் மிகுதியாகப் பூத்து பார்ப்பதற்கு அழகுற காணப்படுகின்றது. இம்மலரைத் தலைவியின் கண்ணில் பெருகும் நீருக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவர்.

40. குறுந். 3:3-4.

41. மதுரை. 613.

“குவளை உண்கண் தென்பனி மல்க,
வறிதுயன் வருந்திய செல்லற்கு அன்னை
பிறிது ஒன்று கடுத்தனள் ஆகி”⁴²

மேலும்,

“ஓங்கு வரைச் சாரல் தீம் சுனை ஆடி
ஆயமொடு குற்ற குவளை
மா இதழ் மாமலர் புரைஇய கண்ணே”⁴³
“மணிநிற மால் வரை மறைதொறு, இவள்
அறைமலர் நெடுங் கண் ஆர்ந்தன பனியே”⁴⁴

அகநானூறு, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு ஆகிய மூன்று நூல்களிலும்
குவளை மலரைத் தலைவியின் கண்களில் பெருகும் நீருக்கு ஒப்பிட்டுக்
கூறியதைக் காணலாம்.

வேங்கைப் பூ

சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களில் வேங்கை
மரம், வேங்கைப் பூ இவற்றைப் பற்றி அதிகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன சூரியன்
மறையும் நேரத்தில் வேங்கைப் பூ பூக்கும். “மன்ற வேங்கை மணநாட் பூத்த மணி
ஏர் அரும்பின் பொன் வீ”⁴⁵ என்ற பாடல் வரிகள் இப் பூ பூக்கும் காலம் மணம்

42. அகம். 2:4.

43. நற். 317:8-10.

44. ஐங். 208:4-5.

45. அகம். 232 :7-8.

நிகழ்வதற்கு ஏற்ற காலம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே தலைவனே திருமணம் செய்யும் காலம் வந்தது. எனவே களவொழுக்கத்தை விட்டு விட்டு விரைவில் தலைவியைத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்பதை அகநானூற்று பாடல்,

“வேங்கையும் ஒன் இணர் விரிந்தன

நெடு வெண் தங்கனும் ஊர் கொண்டன்றே”⁴⁶

என விளக்குகின்றது.

வேங்கை மரத்தின் மலர்களின் இதழ்கள் பெரியதாகவும், பொன்றிறத்தில் ஒளிவீசும். கறுப்பான மலையின் பெரிய பாறைகளின் மேலே இவ் வேங்கைப் பூக்கள் கிடப்பது மிகுந்த அழகுடன் காட்சியளிப்பதைக் கபிலர்,

“கருங்கால் வேங்கை மரத்தின் ஒள்வீ

இருங்கல் வியல் அறை விரிப்பத் தா அம்”⁴⁷

என்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் கூறுகிறது.

இவ்வாறு வேங்கை மலர்களைப் பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கிய நூல்கள் புலப்படுத்துகின்றது. மேலும் குறிஞ்சித் திணையில் பல பூக்களைப் பற்றிய வருணனைகள் பல பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

மரங்கள்

குறிஞ்சி நிலம் மலையும் மலை சார்ந்த வளமான பகுதி என்பதால் மரங்கள் மிகுதியாக அடர்ந்து காணப்படுகின்றன.

46. அகம். 2:16-17.

47. ஐங்கு. 219:1-2.

“குறிஞ்சி நில மரங்களாக வேங்கையும் கோங்கும்”⁴⁸

என்று இளம்பூரணர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அகிலும் ஆரமும் தேக்கும் திமிசும் வேங்கையும்

இந்நில மரங்களெனக்”⁴⁹

என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்நில மரங்களாக சந்தனம், தேக்கு, அகில், அசோகு, நாகம் (சுரபுன்னை), மூங்கில், வேங்கை முதலிய மரங்கள் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய தனித்தன்மை வாய்ந்தவை ஆகும்.

சந்தன மரம்

சந்தன மரமானது இயற்கையிலே வாசனையும் குளிர்ச்சியும் உடையது. பழங்காலத்து மக்கள் உடல் குளிர்ச்சிக்காகச் சந்தன மரக்கட்டைகளை அரைத்து உடலில் பூசுவது வழக்கம். குறிஞ்சி நிலத் தலைவியைத் தலைவன் திருமணம் செய்து கொடுக்கும் படி வேண்டத் தலைவியின் பெற்றோரும் பிற உறவினரும் மறுத்துக் கூறினர். அப்பொழுது தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையே ஏற்பட்ட காதலுறவைத் தோழி செவிலிக்கு எடுத்துக் கூறுகிறாள். சந்தன மரங்களுக்கு நடுவில் ஓங்கிய உயர்ந்த மலைச் சாரலில் வாழ்பவர்கள் என்பதைக் குறிப்பிடும் வகையில் தோழி கூற்றாகிய குறிஞ்சித் திணைப் பாடலொன்று,

48. இளம்பூரணர் உரை, தொல்.பொருள்., ப.18.

49. நச்சினார் உரை, தொல்.பொருள்., ப.45.

“சாந்து தலைக்கொண்ட ஓங்கு பெருஞ் சாரல்”⁵⁰

என்று கூறுகிறது. இதில் குறிஞ்சி நிலப் பின்னணியில் சந்தன மரம் கருப்பொருளாக அமைந்திருக்கிறது. இதைப்போலவே ஐங்குறுநூற்றிலும்,

“குன்றக் குறவன் சாந்த நறும் புகை

தேம் கமழ் சிலம்பின் வரையகம் கமழும்

கானக நாடன் வரையின்

மன்றலும் உடையள்கொள் - தோழி - யாயே?”⁵¹

என்று விலையுயர்ந்த சந்தனக் கட்டைகளை எரிப்பதனால் எழும் புகையைச் சாந்த நறும்புகை என்றும், மலையில் வாழ்ந்த அக்காலக் குறவர்கள் அடுப்பெரிப்பதற்குச் சந்தனக் கட்டைகளைப் பயன்படுத்தினர் என்றும் புகழ்ந்து கூறுவதில் குறிஞ்சி நிலப்பின்னணி தெளிவாகிறது.

“குறத்தி மாட்டிய வறல் கடைக் கொள்ளி

ஆரம் ஆதலின் அம் புகை”⁵²

என்று புறநானூறும் இதற்கு சான்றாக அமைகிறது. சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களில் சந்தன மரத்தின் சிறப்புக்களைக் கபிலர் சிறப்புடன் வருணித்துக் கூறியுள்ளார்.

சந்தன மரத்தின் வேறு பெயர்கள்

சந்தன மரத்தைச் சங்கப் பாடல்கள் வெவ்வேறு பெயர்களில் குறிப்பிடுகின்றன. நறுமணமும் உறுதியும் கொண்டது. ஆகையினால், “நறுங்காழ்

50. நற். 328:9.

51. ஐங். 253.

52. புறம். 108:1-3.

ஆரம்” (நற். 5), “சாரலிலும் அருவி யோரத்திலும் வளர்வதனால் ‘சாரல் ஆரம்’” (நற்.259:6), “வரையிழி அருவி ஆரம்” (அகம்.228:2), மிளகு கொடிகள் படர வளர்ந்ததனால் “கறிவளர் சாந்தம்” (அகம்.2:6) என்று ஆரமாகிய சந்தனமரத்தைப் பற்றி விரிவாகப் பாடல்களில் வருணித்து பாடப்பட்டுள்ளது.

அகில் மரம்

சந்தன மரம் இருக்கும் இடங்களில் எல்லாம் அகில் மரமும் வளரும். சங்கப் பாடல்களில் தலைவனையும் அவன் வாழும் நாட்டு வளத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது மரங்களின் பெருமையையும் கூறுவர். நமக்கு அகிற்கட்டை என்பது ஒரு அரியபொருள் ஆனால் தலைவன் நாட்டு மக்களுக்கு அது ஒரு எளிய விறகு என்றும், அவர்கள் உணவு சமைப்பதற்கு அகிற் கட்டைகளை விறகாகப் பயன்படுத்தினர். அவ்வாறு சமைக்கையில் சந்தன மரங்களுக்கு இடையில் எரியும், அகில் கட்டையின் புகையானது அச்சந்தன மர மணத்தோடு கலந்து வருகின்றது. மணம் அந்நாட்டின் செல்வ வளத்தைக் காட்டுகிறது. இதனால் தோழி தலைவனை ‘அறவன்’ என்று புகழ்ந்தாள்.

இதனைத் துரைசாமிப் பிள்ளை சந்தனச் சோலையிடையே எரிக்கப்பட்ட அகிற்புகை சந்தனத்தின் மணம் கலந்து கமழும் என்றது. மலைச் சாரலில் மதக் களிறுவென்று வந்தவன் அது கண்டு வெருவிய எம்மைத் தலையளித்த ‘உரேவான் ஆவான்’ என்று கூறுகிறார். தலைவன் தலைவி திருமணம் நிகழ்வதால் சந்தனமரத் துண்டுகளை இட்டு தீ வளர்பதில் எழும் நறும் புகை பரவுதல் போல அவர்கள் களவொழுக்கத்தின் பழி மறைந்து மகிழ்ச்சி பரவும் என்கிறார் புலவர். கலிங்கத்துப் பரணியில் அகில் புகையை,

“அவனும் தான், ஏனல் இதணத்து அகிற்புகை உண்டு இயங்கும்

வான் ஊர் மதியம் வரைசேரின் அவ்வரை,

“தேனின் இறால்” என எணி இழைத்திருக்கும்

கான் அகல் நாடன் மகள்”⁵³

என்று குறிப்பிடுகிறது. அகில் மரத்தின் சிறப்பினைச் சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகள் வற்டகம் (பஞ்சம்) காலத்திலும் அகிலும் சந்தனமும் காவிரியாற்றில் மிதந்து வரும் தன்மையைப் பொருநராற்றுப்படையில் மிக்க சிறப்புடன் வருணித்துக் கூறியுள்ளது.

பலா மரம்

பலாமரத்தினை ஆசினிப்பலா என்றும் கூறுவர். பலாவைப் பலவு - அலங்கு, சின்னப் பலவு, வண்கோட் பலவு, கானப் பலவு என்றும், பழம் - பெரும் பழம், சுளைவிளை, தீம் பழம், அருவி தந்த பழம், நறும் பழம் என்று பலாவை அடைமொழியுடன் பாடலில் குறிப்பிடுவர் சங்கப்புலவர்கள் இதனைப் போன்று ஆசினிப்பலாவை நன்பல ஆசினி, நெடுந்தாள் ஆசினி என்று அடைமொழியால் கூறுவர்.

மலைச் சாரலில் வளரும் பலாவானது மணமிக்க சுளையினை உடையது. தலைவன் வாழும் நாட்டைக் கூறுகையில் வளமாகச் செழித்து நிற்கும். ஆசினிப் பலாவின் மேல் கானவர்கள் புன்செய் பயிர்களைக் காவல்

53. கலி. 39:7-10.

காக்கப் பரண் அமைப்பர். அப்பரணில் இருந்து பயிரைத் தின்ன வரும் யானைகளை விரட்டும் விதமாகக் கவணில் கல்லை வைத்து எறிவர். அக்கல்லானது வேங்கையினது பூக்களில் பட்டும் மெல்லிய ஆசினிப் பலாவினது பழங்களில் பட்டும் நெகிழ்ந்து உதிர்ந்தது. பின்னர் தேனீக்கள் உருவாக்கிய இறாலைத் (தேனடையை) துளைத்தது. இதனைக் கலித்தொகைப் பாடல்,

“பிடியொடு மேயும் புன்செய் யானை

அடி ஒதுங்கு இயக்கம் கேட்ட கானவன்

நெடுவரை ஆசினிப் பணவை ஏறி

கடுவிசைக் கவணையில் கல் கை விடுதலின்

இடுவரை வேங்கை ஒள்வீ சிதறி

ஆசினி மெய்பழம் அளிந்தவை உதிரா

தேன் செய் இறாஅல் துளைபடப் போகி”⁵⁴

என்று விவரித்துள்ளது. தலைவன் வேட்டைக்குச் செல்லும் பொழுது வேங்கைப் பூவைச் சூடி மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட வளைந்த வலிமையான வில்லைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு இனிமையான பலாப்பழத்தின் சுளையிலிருந்து விளைந்த தேனைக் குடித்துப் பின்னர் காட்டு மல்லிகையின் குளிர்த் புதரில் பதுங்கியிருந்த முள்ளம் பன்றியை வேட்டையாடினான் என்பதை,

“தீம்பழப் பலவின் சுளைவிளை தேறல்

விளை அம்பின் இளையரொடு மாந்தி

54. கலி. 41:7-13.

குளவித் தண்புதல் குருதியொடு துயல்வர

முளவுமாத் தொலைச்சும் குன்ற நாட!"⁵⁵

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடும் இதில் குன்றுகளையுடைய நிலத்தின் தலைவனைச் சிறப்பித்துத் தோழி கூறுகிறாள். அதாவது குன்று குறிஞ்சிநிலத்தின் பின்புலமாக அமைவதைக் காட்டுகிறது.

பல விலங்குகள் இப்பலாப் பழத்தை உண்ணும் அவற்றுள் பசுமையான பெரிய பலாமரத்தின் வேரில் காய்த்துத் தொங்குவதும் கொழுஞ்சுளையை உடையதுமான பெரிய பழுத்த பழத்தை உண்பதைப் பற்றியும் சங்கப்பாடல்கள் விளக்குகின்றது.

சுரபுன்னை மரம் (நாகம்)

சுரபுன்னை மரத்தினைச் சங்க இலக்கியங்கள் நாகம், நறுபுன்னாகம், வழை என்ற வெவ்வேறு பெயர்களில் குறிப்பிட்டுள்ளன. நாகம் - மீமிசை நாகம், நாகு முதர்நாகம், நறுபுன்னாகம் என்னும் வழை - கொங்கு முதிர் நறுவழை என்றும், இம்மரம் அடைமொழியால் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

“வழை அமல் அடுக்கத்து வலன் ஏர்பு வியிரியர்”⁵⁶

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் சுரபுன்னை மரங்கள் மலைச்சாரலில் நெருங்கி வளர்ந்து நிற்பதைக் கூறுகின்றது. “வறன் உறல் அறியாது வழை அமை நறுஞ் சாரல்”⁵⁷ என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் தலைவனின் மலைவளத்தைக் கூறுகையில் சுரபுன்னை மரத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதைக் காணலாம்.

55. அகம். 182:3-8.

56. அகம். 328.

57. கலி. 53:1.

அசோகமரம் குறிஞ்சி நிலப் பின்னணியைக் காட்டும் அற்புதமான சான்றாக உள்ளது.

வேங்கை மரம்

வேங்கை மரம் குறிஞ்சி நிலத்தின் கருப்பொருள் ஆகும். இம்மரம் பார்ப்பதற்குப் புலி போன்ற தோற்றம் கொண்டது என்பதைக் கலித்தொகை,

“உறுபுலி உருஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்

கறுவு கொண்டு அதன் முதல் குத்திய மதயானை”⁵⁸

என்று குறிப்பிடுகிறது. காலையில் புலியுடன் சண்டைப் போட்டதை நினைத்துக் கொண்டு உறங்கிய யானையின் கனவில் புலி தோன்ற, மிருண்டெழுந்து வேங்கை மரத்தினைப் புலி எனக் கருதி தன் தந்தத்தால் அம்மரத்தின் அழகு கெடும்படி குத்தியது. பின்பு அது புலியில்லை மரம் எனத் தெரிந்ததும் அம்மரத்தைப் பார்த்து நாணம் கொண்டு நிற்பதாகப் பின்வரும் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

“களவில் கண்டு கதுமென வெரீஇ

புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை

அது என உணர்ந்து அதன் அணி நலம் முருக்கி

பேணா முன்பின் தன் சினம் தணிந்து அம்மரம்

காணும் பொழுதின் நோக்கில் செல்லாது

நாணி இறைஞ்சும் நல்மலை நல்நாட!”⁵⁹

58. கலி. 38:6-7.

59. மேலது, 49:4-9.

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் வரிகள் இதனை பதிவு செய்துள்ளது. வேங்கை மரமானது அதிகமான பூக்களைக் கொத்தாகப் பெற்றிருப்பதைப் பிடவ மலருடன் சேர்ந்து மலரும் தன்மை, பொன் போன்றும், அழல் போன்றும் திகழும் தன்மை, புலி போன்ற தோற்றம் தரும் தன்மை. ஊர்ப்பொதுவில் வேங்கை மரம் பொலியும் சிறப்பு, அருவி படப்பை ஆகிய இடங்களில் பாறைகள் சூழ விளங்கும் தன்மை, மாலை நேரத்தில் மலரும் இயல்பு. கருமையும் பருமையும் உடைய அடிப்பகுதியின் சிறப்பு, அடர்ந்த பெருங்கிளைகளோடு பூத்துக் குலுங்கும் தன்மையைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது.

மூங்கில் மரம்

மூங்கில் மலையடிவாரத்தில் நெருங்கி வளரும் புல் இனத்தைச் சார்ந்த தாவரம் ஆகும். இதுவே மலைநிலத்தின் அடையாளமாகும். குறிஞ்சி நிலத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படும். இதனை (1) அமை (2) கழை (3) பணை (4) முந்தாழ் (5) வெதிர் (6) வேய் (7) வேரல் (8) மால்வரை (9) சூரல் (10) தோரை (11) கழி என்னும் பல பெயர்களில் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

குறிஞ்சி நிலப் பெண்களின் அழகிய தோள்களுக்கு மூங்கிலை உவமையாகக் கூறுவர். கரிய மலையில் நிற்கும் மூங்கில் போன்ற மெல்லிய தோள்களை உடையவர்கள் குறத்தியர்கள் என்பதை,

“காந்தள் கழ கமழும், கண் வாங்கு இருஞ்சிலம்பின்

வாங்கு அமை மென்தோட் குறவர் மடமகளிர்”⁶⁰

என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

60. கலி. 39:14-15.

தலைவன் களவொழுக்கத்திலிருந்து தலைவியைப் பிரிந்தான். அவன் வருகைக்குத் தலைவி காத்திருக்கும் பொழுது அவள் மேனியானது பசலையால் மூங்கில் போன்ற பருத்த தோளில், பிற அணிகலன்கள் வெற்றி பெறும் அழகு பொருந்திய வளையல் நில்லாது நெகிழ்ந்து வீழும். இவ்வாறு அவள் மேனி கொள்ளும் வேறுபாட்டைக் கண்டு இவ்வூர் மக்கள் அலர்மொழி கூறுவார்கள் என்று கூறுவர்.

மலைகளில் தானாகவே வளரும் இயல்புடையது மூங்கில் வளர்ந்து முற்றிய மூங்கிலின் உள்ளே அரிசியிருக்கும். அதனைப் பெண்யானை தன் தும்பிக்கையால் வளைத்து உண்ணும் என்பதை,

“வாங்குகோல் நெல்லொடு வாங்கி வருவைகல்

மூங்கில் மிசைந்த முழந்தாள் இரும்பிடி”⁶¹

என்று கலித்தொகைப் பாடல் வரிகள் புலப்படுத்தும்.

“இருவெதிர் ஈன்ற வேல் தலைக் கொழு முளை,

சூல்முதிர் மடப்பிடி நாள் மேயல் ஆரும்”⁶²

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் சூல் முதிர்ந்த இளைய பெண்யானை தனக்கு ஏற்பட்ட வயிற்று வலியால் பெரிய மூங்கிலின் முளைத்து எழுந்து நிற்கும் இலையில்லாத கொழுத்த முளைப் பகுதியைத் தின்னும். இத்தகைய யானையை உடைய மலைநாடன் என்று தலைவனின் நாட்டு வளத்தைக் கூறும் பொருட்டு இப்பாடல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

61. கலி. 50:1-2.

62. நற். 116:4-5.

பண்டைக் காலத்து மக்கள் மூங்கில் தண்டினை நீர் பருகும் குடுவையாகவும் (நீர் அருந்தும் குவளை), கள் குடிப்பதற்கும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மலையில் வாழும் தங்கள் வீட்டினைச் சுற்றி மூங்கில் முள்ளால் வேலியை அமைத்து வாழ்வர் என்ற செய்தியைச் சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

குறிஞ்சித்திணையில் மேலும் பல மரங்களைப் பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் விவரிக்கின்றன. இவையனைத்தும் குறிஞ்சியின் நிலவியல் தன்மையை விவரிப்பதாக உள்ளது.

உணவு

குறிஞ்சி நில மக்களின் உணவாகத் தினை, மலைநெல், மூங்கிலரிசி போன்ற உணவுகள் இருந்து வந்துள்ளன. இதனையே மலையில் வாழும் மக்கள் உண்டு வந்தனர்.

தினை

குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைப் பயிர்கள் மிகுந்து காணப்படும். இதனை இங்கு வாழும் மக்கள் பயிரிட்டு பின்பு அதனைத் தன் உணவாகக் கொண்டனர். மலையில் உள்ள சந்தன மரத்தை வெட்டியப் பின்பு, அவ்விடத்தை உழுது தினை விளைவித்தனர். விளைந்த தினையின் கதிர்களைக் கிளிகள் கவர்ந்து செல்வதால் அங்கு வளர்ந்த மூங்கிலை அறுத்துச் செய்த தட்டைகளைக் கொண்டு கிளிகளை விரட்டினர். இதனை,

‘முதைச் சுவர் கலித்த மூர்ச் செந்தினை

ஓங்கு வணர்ப் பெருங் குரல் உணீஇய பாங்கர்ப்

பகுவாயப் பல்லிப்பாடு ஓர்த்து குறுகும்

புருவைப் பன்றி வருதிறம் நோக்கி

கடுங் கைக் கானவன் கழுது மிசைக் கொளீஇய”⁶³

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

மலை நெல்

குறிஞ்சி நிலத்தின் தினைப் பயிர்களில் ஒன்றான மலைநெல்லைக் குறிஞ்சி நில மக்கள் உழுது பயிரிட்டு வந்ததைக் குறிஞ்சித்தினைப் பாடலெங்கும் காணமுடிகிறது.

“செழுஞ் செய்ந் நெல்லின் விளை கதிர் கொண்டு

கடந்தாள் ஆம்பல் மலரொடு கூட்டி

யாண்டு பல கழிய வேண்டுவயிர் யிலையாது”⁶⁴

என்ற வரிகள் வளமை நிறைந்த வயல்களில் விளைந்து முற்றிய நெற்கதிர்களை நெடுந்தொலைவிலிருந்து கொண்டு வந்து, பெரிய தண்டினையுடைய ஆம்பல் மலராகிய அவியலோடு சமைத்து உண்டதை அகநானூறு காட்சிப்படுத்தும். மட்டுமின்றி குறிஞ்சிநிலப் பயிரான இம்மலை நெல்லைப் பற்றி அகத்துறைப் பாடல்கள் பலவற்றிலும் காணமுடிகிறது.

63. அகம். 88:1-5.

64. அகம். 78:17-19.

மூங்கில் அரிசி

மலைச் சாரலில் மூங்கில்கள் கூட்டம், கூட்டமாக வளர்ந்து நிற்கும். மூங்கில்களில் சில முற்றிய (நன்றாக விளைந்த) பின்னர் அவை வெடித்து உள்ளிருந்து மூங்கில் நெல் வெளிவரும். இதனைக் கலித்தொகைப் பாடல் ஒன்று குறிப்பிடும்.

“சிறந்தமை நாம் நற்கு அறிந்தனம், ஆயின் அவன்திறம்

கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிர் நெல் குறுவாம் நாம்

வள்ளை அகவுலம் வா! இகுளை! நாம்

வள்ளை அகவுலம் வா”⁶⁵

என்ற பாடல் அடிகளில் மூங்கில் நெல்லைக் குற்றுவதற்குத் தலைவன் ஆண் யானையைக் கொன்று அதன் கொம்பைப் (தந்தம்) பயன்படுத்தினான். இவ்வாறான கொடுமையான செயல்களையே வள்ளைப் பாட்டாகப் பெண்கள் பாடுவார்கள். வள்ளைப்பாட்டு குறிஞ்சி நில அடையாளமாகும்.

இதைப்போன்று பல பாடல்களிலும் உணவுப் பொருட்களைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. குறவர்கள் பல உணவுகளை மிகவும் நேர்த்தியாகச் சமைத்து தானும் உண்டு, பிறருக்குக் கொடுத்தும் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதைச் சங்க அகப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

பறை

குறிஞ்சித் திணையில் தொண்டகப் பறையையே கருப்பொருளாகக் கொண்டனர். இதில் தொண்டகச் சிறுபறையும், மான்தோற் சிறுபறையும்

65. கவி. 42:6-9.

குரவை அயரப் பயன்பட்டமை வெளிப்படையாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. தழல், தட்டை போன்றவை கிளிகளை விரட்டும் கருவிகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பிற கருவிகள் பொதுப்படையாகவோ, ஒப்புமையாகவோ சுட்டி உரைக்கப்பட்டுள்ளன. மலைப்படுகடாம் நூலில் மலையில் தோன்றும் பல்வேறு ஒலிகளில் ஒன்றாகப் பறையின் ஒலி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“நறவுநாட் செய்த குறவர்தம் பெண்டிரொடு

மான்தோற் சிறுபறை கறங்கக் கல்லென

வான்தோற் மீமிசை அயரும் குரவை”⁶⁶

நற்றிணையில், யானையும், புலியும் மலைப்பகுதியில் சண்டைப் போடுவதைப் பார்த்தக் குறவர்கள் பாறையின் உச்சியில் ஏறி தத்தம் கைகளில் இருக்கும் தொண்டகப் பறையை முழக்குவர். அவ்வொலியைக் கேட்டுப் பறவைகள் பயந்து செல்லும். இதனை,

“துறுகல் மீமிசை உறுகண் அஞ்சாக்

குறக் குறுமாக்கள் புகற்சியின் எறிந்த

தொண்டகச் சிறு பறைப் பாணி அயலது

பைந் தாட் செந்தினைப் படு கிளி ஒப்பும்”⁶⁷

என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகிறது. இதன்மூலம் மலைநிலமக்கள் தங்கள் அன்றாட தேவைகளில் பறையையும் பயன்படுத்தியுள்ளதை நிலவியல் வருணனையில் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளனர் சங்கப் புலவர்கள்.

66. மலை. 320-322.

67. நற். 104:3-6.

யாழ்

குறிஞ்சித் திணைக்குரிய யாழ் ‘குறிஞ்சி யாழ்’ என அகப்பொருளிலக்கணங்களைப் பாடிய அனைவரும் ஒரே மாதிரியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களின் பின்னணியில் ‘குறிஞ்சியாழ்’ பற்றிய எந்தவொரு குறிப்பும் சுட்டப்படவில்லை. மாறாக யாழின் இசையானது வண்டின் ஓசைக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“யாழ் ஓர்த்தன்ன இன் குரல் இன வண்டு

அருவி முழுவின் பாடொடு ஓராங்கு”⁶⁸

அரும்பு மலர்ந்த செங்காந்தளும், வாழைச் செடியும் உள்ள மலையில் மணம் வீச, யாழோசைக் கேட்டது போன்ற இனிய குரலையுடைய வண்டுகள் கூட்டமாகத் திரண்டு அருவியாகிய முழுவின் ஒலியோடு ஒத்து மெல்ல ஒலிக்கின்ற சாரலில் குன்றுகள் வேலியாகக் காணப்படும். இதில் குளிர்ச்சியான சாரலில் மணம் வீசும் கூதளம் மலரின் தேனை உண்ட அழகிய வண்டுகள் மெல்ல இசை எழுப்பும், இவ்விசையானது கேட்பதற்கு யாழோசை போல் இருக்கும். இதனை யாழோசை என்று கருதி மலைப்பிளவுகளில் தங்கியிருக்கும் அசுணப் பறவை செவி கொடுத்துக் கேட்கும் என்று சங்கப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

இவ்வாறு நிகழும் செயலைத் தலைவனுடன் தலைவி கொண்ட வேறுபாடு மற்றும் இருவரும் மகிழ்ந்திருக்க முழவு போன்ற இசைக்கருவிகளைக் கொண்டு இசைப்பார்கள் என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது.

68. நற். 176:8-9.

பண்

குறிஞ்சித் திணையின் பண் 'குறிஞ்சிப் பண்' ஆகும். இதைப் பற்றி சங்க இலக்கியத்தில் பொருநராற்றுப்படை மற்றும் மலைபடுகடாம் ஆகிய இரண்டு நூற்களிலும் குறிப்புகள் உள்ளன. பொருநராற்றுப்படையில் கரிகாலனின் நாட்டுவளம் கூறும் வகையாக பரதவர்கள் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடியதாகவும் மற்றொரு இடத்தில் விறலியர் குறிஞ்சிப்பண்ணைப் பாடியதாகவும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பெரும்பான்மை மற்றும் சிறப்பு கருதியே ஒவ்வொரு திணைக்கும் யாழும், பறையும், பண்ணும் வகுத்தனர் பண்டைத் தமிழர்கள் என்று புலப்படுகிறது. குறிஞ்சித் திணையின் சிறப்பு குறிஞ்சிப் பண் ஆகும். ஆகவே நிலத்தின் பின்புலமாக குறிஞ்சிப் பண்ணைப் புலவர்கள் அமைத்துக் கொண்டனர்.

தொழில்கள்

மலை நிலத்தில் வாழும் மக்களின் தொழில்களாகத் திணை காத்தல், தேன் எடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல், போன்ற தொழில்கள் உள்ளன.

திணை காத்தல்

குறிஞ்சி நிலத்து மக்களின் முக்கியத் தொழில் திணைப்புனம் காத்தல். மலையில் பயிர் செய்யப்பட்டு அது அறுவடை செய்யும் நேரங்களில் பல பறவைகள் அதனை உண்ணவரும். அதனை விரட்டுவதற்குத் தலைவி, தோழிகள் அனைவரும் செல்வர். வெயில் நேரங்களில் அவர்கள் பக்கத்து பலா

மரங்களில் அமைந்திருக்கும் பரண்களின் மீதேறி பல இசைக் கருவிகளைக் கொண்டு இசைத்து அங்கு வரும் கிளிகளை விரட்டுவர். அதனைப் பின்வரும் அகநானூற்றுப் பாடலொன்று விளக்குகிறது.

“உளைமான் துப்பின் ஓங்கு தினைப் பெரும் புளத்துக்

கழுத்தில் கானவன் பிழி மகிழ்ந்து வதிந்தென

உரைத்த சந்தின் ஊரல் இருங் கதுப்பு

ஐது வரல் அசைவளி ஆற்ற கை பெயரா

ஒலியல் வார் மயிர் உளரினள் கொடிச்சி

பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாட

குரலும் கொள்ளாது, நிலையினும் பெயராது,

படாஅப் பைங் கண் பாட பெற்று, ஒய்யென

மறம் புகல் மழ களிறு உறங்கும் நாடன்”⁶⁹

இப்பாடல் வரிகள் பெரிய தினைப் புளத்தில் உயரமாகப் போடப்பட்ட காவற் பரணிலே கானவர் கள்ளுண்டு களித்து இருந்தனர். மயிர்ச் சாந்து தடவிய பரந்த கரிய தன் கூந்தலை மெதுவாக அசைத்து வரும் காற்றினால் கொடிச்சியானவள் தழைத்து நீண்ட அக்கூந்தலைத் தன் கையினால் கோதிய வண்ணம் பெரிய மலைப் பகுதியில் குறிஞ்சிப் பாடலைப் பாடிய வண்ணம் நின்றிருந்தாள். பாடலைக் கேட்ட வீரத்தை விரும்பிய இளங்களிறு தான் உண்ண விரும்பி வந்த தினைக் கதிரினை உண்ணாமல் நின்ற நிலையிலேயே நின்றது. இவ்வாறு

69. அகம். 102:1-9.

தினைப்புனம் காப்பதைப் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை மலைவாழிடத்துச் சூழலைக் வெளிப்படுத்தும் ஒவியங்களாக உள்ளன.

தேனெடுத்தல்

மலையில் சில மக்கள் தேனெடுத்தல் தொழிலையும் செய்து வந்துள்ளனர். மலைகளில் உள்ள மரங்களின் மேல் தேனீக்கள் ஆங்காங்கு உள்ள மலர்களிலிருந்து தேன்களைச் சேகரித்துத் தேனடை செய்து அதனைச் சேகரித்து வைக்கும். அவ்வாறு கிடைக்கும் தேனை மலைத்தேன் என்றும் கூறுவர். குறவர்கள் மரத்தின் மீதேறி தேன் கவர்வதை,

“வான் ஊர் மதியம் வரைசேரின் அவ்வரை

தேனின் இறால் என ஏணி இழைத்திருக்கும்

கான் அகல் நாடன் மகன்”⁷⁰

தலைவன் தினைப்புனத்தில் இட்ட பரணியிலிருந்து எழுந்த அகிற் புகையானது வானத்தில் உள்ள மதியை மறைக்கும். மதி ஒளி குன்றி வானத்தில் சென்று மலை உச்சியில் தங்கி இருப்பதைத் தேனீக்கள் கட்டிய தேன் கூடு என்றும் தேன் அதனை அழிப்பதற்குக் கண்ணேணி (ஏணி) அமைப்பர் என்றும் தேனெடுத்தலை பற்றிய செய்திகளை சங்கப்பாடல்கள் விவரிக்கின்றன. இவ்வாறு குறிஞ்சித் திணைக் கருப்பொருள்கள் விரிவாகத் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளது.

70. கலி. 39:8-10.

முல்லைத்திணை நிலவமைப்பு

மலைப்பகுதியாக இல்லாமல் அமைந்த பெருநிலக் காட்டுப்பகுதி முல்லை நிலம் ஆகும். இது காடும் காடு சார்ந்த இடமும் ஆகும். முல்லை என்பது அழகான வெண்ணிற மலரைக் குறிக்கும் பெயராகும். முல்லை என்ற சொல் முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் பெரும்பாலும் மழைப்பருவத் தொடக்கத்தைக் கூறுவதாக அமைகிறது. மழைக்காலத் தொடக்கத்தைக் கூறும் பொழுது கொன்றைமலர், காயாமலர், பித்திகம், பிடவு மற்றும் பல மலர்கள் அழகாக மலர்வதையும் முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் அடிக்கடி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. முல்லை நிலம் விலங்குகள் வாழ்வதற்கு வசதியாக இருக்கும். விலங்குகள் காட்டு விலங்கு என்றும், வீட்டு விலங்கு என்றும் கூறுவர். அவற்றில் வீட்டு விலங்குகளாகப் பசு, ஆடு முதலியவற்றைக் கூறுவர். முல்லை நில மக்கள் ஆயர், வேட்டுவர் என இருவகைகளாகச் சுட்டப்பெறுவர். இவர்களின் தொழில் ஆடு, மாடுகளை மேய்த்தல் ஆகும். இதனை 'நிரை மேய்த்தல்' என்று கூறுவர். முல்லை நிலப் பெண்கள் வீட்டிலிருந்தபடியே பால், தயிர், வெண்ணெய் போன்ற உணவுப் பொருட்களைத் தயார் செய்வார்கள். அதன் மூலம் பெறும் வருவாயைக் கொண்டு வாழ்வர்.

ஆடு மாடுகளை ஓட்டிச்சென்ற ஆடவர்கள் காட்டு விலங்குகளிடம் இருந்து தப்பி வர வேண்டும் என்ற வருத்தம் சேர்ந்த வேட்கை உடையவர்களாகப் பெண்கள் வீடுகளில் தங்கியிருப்பார்கள். ஆகவே அங்குள்ள மக்களின் ஒழுக்கத்தை ஆற்றியிருத்தல் என்று அமைத்துள்ளனர். இது பெண்களுக்கு மட்டும் கூறப்படுகின்றது. கால்நடை(ஆநிரை) முக்கியச்

செல்வமாக கருதப்படுகின்றது. மக்கள் காட்டின் நடுவே வாழாமல் அதன் ஒரு பகுதியில் காடுகளை அழித்து வாழிடங்களை அமைத்து வாழ்ந்தனர். மருத நிலத்திற்குத் தேவையான கால்நடைகள் இங்கு இருந்துதான் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. காடுகளில் வேட்டைத் தொழிலை இம்மக்கள் செய்திருக்க வேண்டும் என்று அறிய முடிகிறது.

முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் கற்பொழுக்கத்தைக் குறிக்கின்றமையால் இதனைக் 'கற்புத்திணை' என்றும் கூறலாம். தலைவன் போருக்குப் போவதும் தலைவி காத்திருத்தலும், சில பாடல்கள் பொருள் வயிற் பிரிவையும் குறிக்கின்றன. பாசறையிலிருக்கும் தலைவன் மீது கொண்ட காதலினால் அவன் பிரிவு வருத்தத்தைச் சில பாடல்களின் உள்ளுறை மூலம் காண முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்களின் அமைப்பு

முல்லைத்திணை அன்பின் ஐந்திணைகளில் ஒன்றாகும். பெரும்பாலும் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் போர்வயிற் பிரிந்த தலைவன் திரும்பி வரும் வரை தலைவி அவனுக்காக ஆற்றி இருப்பதை விளக்குகின்றன. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் முல்லைத்திணைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கையாக நற்றிணை - 32, குறுந்தொகை - 45, ஐங்குறுநூறு - 100, அகநானூறு - 40, கலித்தொகை - 17, முல்லைப்பாட்டு - 301 அடிகள் போன்றவை உள்ளன.

முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் உள்ளுறை அமைந்த 8 பாடல்கள் உள்ளன. அப்பாடல்களில் உள்ள நிலவியல் காட்சிகளையே இங்கு விரிவாக

ஆராயப்படுகின்றன. முல்லைத் திணைப் பாடல்களின் மையக்கருத்தாகத் தலைவன் பகைவனை வெல்லுதலும் தலைவி அவனுக்காகக் காத்திருத்தலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றில் சில பாடல்கள் பொருள் வயிற் பிரிவையும் குறிக்கின்றன. “பொய்கை ஆம்பல் அணிநிறக் கொழுகை வண்டுவாய் திறக்கும் துண்துறை ஊரனொடு இருப்பின்”⁷¹ என்ற பாடலில் பரத்தையின் கூற்றினைக் குறுந்தொகை முல்லைத் திணைப் பாடல் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஏனெனில் மருதத்திற்கு உரிய ஆம்பல் பற்றிய குறிப்பு முல்லைத் திணைப் பாடலில் உள்ளது. எனவே தலைவன் மருத நிலத்தைச் சார்ந்தவன் எனக் காட்டும் வகையில் ‘ஊரன்’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. நிலத்தின் பெயரையே தலைவனும் கொண்டிருப்பது நில அடையாளத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது.

முல்லை நில கருப்பொருள்களுக்கும் நிலத்திற்குமான தொடர்பு

முல்லை நில மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்தும் பொருளாகக் கொள்ளும் கருப்பொருள்கள் என்றால் தெய்வம் - திருமால்; மக்கள் - ஆயர், ஆய்ச்சியர், இடையர், இடைச்சியர்; புள்(பறவை) - காட்டுக் கோழி; விலங்கு - மான், முயல்; ஊர் - பாடி, சேரி; நீர் - குறுஞ்சுனை நீர், கான் ஆற்று நீர்; பூ - முல்லை, பிடவம், பித்திகம்; மரம் - காயா, கொன்றை; உணவு - வரகு, சாமை; பறை - ஏறுகோட் பறை; யாழ் - முல்லை யாழ்; பண் - சதாரிப் பண், முல்லைப் பண்; தொழில் - வரகு விதைத்தல், களைகட்டல், ஏறு தழுவுதல், நிரை மேய்த்தல் போன்றவை ஆகும். இவையாவும் முல்லை நில மக்களின் பண்பாட்டைப்

71. குறுந். 370:1-3.

பிரதிபலிக்கும் அடையாளச் சின்னங்களாகும். இவையனைத்தும் நிலவியல் அடிப்படையில் சங்கப்புலவர்கள் வருணித்துக் கூறியுள்ளதை முல்லைத் திணைப் பாடல்களென காணமுடிகிறது.

மக்கள் மற்றும் தொழில்

முல்லை நில மக்கள் ஆநிரைகளை மேய்க்கும் தொழிலைச் செய்வதால் அவர்களை ஆயர், வேட்டுவர், இடையர், இடைச்சியர் எனப் பல பெயர்களால் அழைப்பர். இருப்பினும் முல்லை நில மக்களைப் பெரும்பாலும் வேட்டுவர் என்றே கூறப்படுகின்றனர்.

இந்நில ஆடவர்கள் நிரைகளை மேய்த்தல், போர்த் தொழில் செய்தல் போன்ற தொழில்களையும், பெண்கள் வரகு விதைத்தல், களை கட்டல், தயிர் - வெண்ணெய் கடைதல் முதலிய தொழில்களையும் வீட்டில் இருந்த படியே செய்வார்கள். அவர்களை ஒழுக்கமும், பண்பாடும் நிறைந்தவர்களாகக் சங்க இலக்கிய பாடல்கள் சான்றாக கூறுகின்றன.

“ஞெலிகோற் கொண்டு பெருவிறல் நெகிழிச்”⁷² என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. நாவை மடித்து ஒலியெழுப்புதலை “மடிவிடுலீளை”⁷³ என்று குறிஞ்சிப்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆடு மேய்ப்பதைப் பற்றி நற்றிணைப் பாடல் விளக்குகிறது.

72. பெரும்பாண். 178.

73. குறிஞ்சி. 232.

“வான் இருபு சொரிந்த பெயற் கடைநாள்

பாணி கொண்ட பல் கால் மெல் உறி

ஞெலி கோல் கலப் பை அதனொடு சுருக்கி

பறிப் புறத்து இட்ட பால் நொடை இடையன்

நுண் பல் துவலை ஒரு திறம் நனைப்ப

தண்டு கால் வைத்த ஒடுங்கு நிலை மடி விளி

சிறு தலைத் தொழுதி ஏமார்த்து அல்கும்

புறவினதுவே - பொய்யா யாணர்

அல்லில் ஆயினும் விருந்து வரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல் இயற் குறுமகள் உறைவின் ஊரே”⁷⁴

மழைகாலத்தில் ஆடு மேய்க்கச் சென்ற தலைவன் மழை வருவதை அறிந்து அவன் கொண்டு வந்த தோற்பையில் அவன் பின்னிய உறி, தீக்கடைகோல் போன்ற பொருட்களை அப்பாணையினுள் இட்டு தோற் பையினையும் ஒரு சேரக் சுருக்கி கட்டினான். அவற்றைப் பணையோலைப் பாயொடு சேர்த்துக் கட்டி முதுகில் சுமந்து சென்றான். அவ்வாறு செல்லும் போது நுண்ணிய பல நீர்த்திவலைகள் அவனுடைய உடம்பின் ஒரு பகுதியை நனைத்தது. கையிலிருந்த கோலையூன்றி அதனிடம் ஒரு காலை ஊன்றியவனாய் ஒடுங்கி நின்ற அவ்விடையன் நாவை மடித்தபடி ‘வினை’ யொலியை எழுப்பினான். அவ்வொலி கேட்ட ஆட்டுக்கூட்டம் வேறு இடங்களில் செல்லாமல் மயங்கிய

74. நற். 260.

வண்ணம் தங்கி அவனுடன் செல்லும். அவ்வாறு தங்கி நிற்கும் காட்டுப்பகுதியில் தான் தலைவியின் ஊர். இவ்வாறு முல்லை நிலத்து மக்கள் செய்யும் தொழிலைப் பற்றிய செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

புள் (பறவை)

முல்லை நிலத்துப் பறவையாகக் கானக்கோழியைக் கூறுவர். கோழியானது கூரையில் தங்குவதை “ஆம்பற் பூவின் சாம்பலன்ன கூம்பிய சிறகர் மனையுறை குரீஇ”⁷⁵ என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றது. கருமையான மேல்வாயையுடைய இதனை “மனையுறைக் குரீஇக் காரணற் சேவல்”⁷⁶ என்று புறநானூறு குறிப்பிடும் ஆண்பறவையானது வேறிடம் செல்லுகையில் அங்குள்ள ஒரு பெடைக் குருவியோடு தங்கி புணர்ந்து பொழுது தாழ்ந்து தன் கூட்டிற்கு வந்தது. சேவல் வேறு ஒரு பெடையைப் புணர்ந்து வந்ததை அறிந்து சேவற்குரிய பெடை அடர்ந்திருக்கும் ஈங்கையன் பூவைப் போன்ற தன் சிறிய பிள்ளைகளோடு கூடி நின்று சேவலைக் கூட்டுக்குள் வராதவாறு தடுத்தது. இதனால் சேவல் மழையிலே நனைந்து நடுங்கியிருந்தது. அதனைப் பார்த்த பெடை நீள நினைந்து பார்த்துத் தனக்கு வாய்ந்த ஈர நெஞ்சினால் சேவலைத் தன்னிடம் வர அழைத்தது. இதனால் சேவல் செயலற்றுப் பெடையை அணுகியது. இத்தகைய நிகழ்வு தலைவன் முன்பு பரத்தையிற் பிரிந்து வீடுதிரும்பிய போது ஊடிய தலைவி அவன் வருந்துவது கண்டு அழைத்துக் கொண்டனள் என்பதை உள்ளுறையாக விளக்குகின்றது. இதனை நற்றிணைப் பாடல்,

75. குறுந். 46:1-2.

76. புறம். 318.

“உள் இறைக் குரீஇக் கார் அணற் சேவல்
 பிற புலத் துணையோடு உறை புலத்து அல்கி,
 வந்ததன் செவ்வி நோக்கி, பேடை
 நெறி கிளர் ஈங்கைப் பூவின் அன்ன
 சிறு பல் பிள்ளையோடு குடம்பை கடிதலின்
 துவலையின் நனைத்த புறத்தது அயலது
 கூரல் இருக்கை அருளி நெடிது நினைந்து,
 ஈர நெஞ்சின் தன் வயின் விளிப்ப
 கையற வந்த மையல் மாலை
 இரீஇய ஆகலின், இன் ஒலி இழந்த
 தார் அணி புரவி தண் பயிர் துமிப்ப
 வந்தன்று, பெருவிறல் தாரே;
 உய்ந்தன் றாகும், இவள் ஆய் நுதற் கலினே”⁷⁷

என்று குறிப்பிடுகிறது. குருவி இல்லத்தின் இறப்பில் பிள்ளைகளோடு தங்கும்
 என்பதை “மனையுறை குரீஇ இல்லிறைப் பள்ளித் தம் பிள்ளையோடு விதியும்”⁷⁸
 என்று குறுந்தொகைப் பாடல் விளக்குகின்றது.

முல்லை நிலத்துப் “பறவைகளுள் ஒன்று ‘சிவல்’ என்பது இதனைக்
 ‘கவுதாரி’ என்றும் சொல்லுவர்”⁷⁹ கவுதாரிப் பறவையை வீட்டில் வளர்த்துப்
 போரிடப் பழக்கிப் பொழுது போக்குவர் என்று பட்டினப்பாலை பாடல் வரிகள்

77. நற். 181.

78. குறுந். 146.

79. வேங்கடராமச் செட்டியார், ‘பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர் வகைகள்’, ப.107.

மூலம் புலப்படுகின்றது. மேலும் மயில் போன்ற பறவைகளும் முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்ததாகக் கூறுவர். இவ்வாறு பறவைகளைத் தலைவன் தலைவியின் நிகழ்வுக்கு ஏற்றவாறு சங்கப் பாடல்கள் நிலவியலோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறுகின்றது.

விலங்குகள்

காடும் காடு சார்ந்த முல்லை நிலம் புல் நிறைந்த பகுதி என்பதால் அதனை மேயும் ஆடு, மாடு, மான் எருமை, பசு, யானை போன்ற விலங்குகளும் இவற்றை உண்ணும் சிங்கம், புலிகளும் வாழ்மிடமாக அமைந்திருக்கும். மேலும் முல்லை நிலக் கருப்பொருள்களுள் சிறந்து விளங்குவது முயல். முயலைப் பெரும்பாணாற்றுப் படையில் “நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்”⁸⁰ என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. குறுமுயலைக் கானவர்கள் வேட்டையாடி உண்ணுகின்ற தன்மையைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பெரும்பாணாற்றுப் படையில் விளக்குகிறார்.

கானவர்கள் முயலை வேட்டையாடுவதாக நற்றிணையில் கபிலர் கூறியுள்ளார். அவை,

“உடும்பு கொலீஇ, வரி நுணல் அகழ்ந்து,

நெடுங் கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி

எல்லு முயல் எறிந்த வேட்டுவன் சுவல

பல் வேறு பண்டத் தொடை மறந்து”⁸¹

80. பெரும்பாண். 334:2.

81. நற். 59:1-4.

என்ற வரிகள் முல்லை நில மக்கள் காட்டில் உள்ள உடும்பு, தவளை, முயல் போன்ற விலங்குகளை வேட்டையாடிப் பெறுவர் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன.

பு

முல்லை நிலம் என்ற பெயர் முல்லை மலரின் பெயராலே ஏற்பட்டதாகும். தெய்வத்தைத் தொழுவதற்கு முல்லை மலரைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

“யாழிசை யினவண் டார்ப்ப நெல்லொடு

நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை

அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்க் கைதொழுது”⁸²

என்ற நம்பூதனார் பாடல் அடியால் அறியப்படுகிறது. முல்லை மலர் கற்புக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது என்பதைச் சிறுபாணாற்றுப்படையில் “முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல்”⁸³ என்ற பாடல் வரிகள் விளக்குகிறது. முல்லை மலர் கார் காலத்தில் மிகுதியாக மலரும் மலர்கள் ஆகும். அதன் கொடிகள் கற்பாறைகளின் மீது படர்ந்திருப்பதைக் காட்டுவார் ஓக்கூர் மாசாத்தியார். முல்லை மலர் மாலை நேரத்தில் மலரும் அழகிய காட்சியினை, “எல்லை கழிய முல்லை மலரக் கதிரிசினந் தணிந்த கையறு மாலை”⁸⁴ என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

82. முல்லை. 8-10.

83. சிறுபா. 30.

84. குறுந். 387:1-2.

முல்லை நிலத்தில் வாழும் பெண்கள் குவளை மலரோடு ஒருசேரத்
தொடுத்த நறுமணம் கமழும் முல்லையின் முகையவிழந்த மலர்களால் ஆகிய
குளிர்த் த மாலையைக் காதலரின் உடன் சென்ற வீரர் எல்லாரும் சூடி வந்தனர்.
இதனை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களும்,

“தளவின் பைங்கொடி தழீஇ, பையென

நிலவின் அன்ன நேர் அரும்பு பேணி

கார் நயந்து எய்தும், முல்லை; அவர்

நேர் நயந்து உறையும் என மாமைக் கவினே”⁸⁵

என்ற வரிகள் வெண்முல்லைக் கொடிகள் செம்முல்லையின் பசுங் கொடிகள்
சூழ்ந்து நிலவொளி போன்று கரிய அரும்புகளைத் தோற்றுவித்துக் கார்காலம்
வந்ததும் அதனை விரும்பி அணிந்து கொள்வர். அதுபோல் பிரிந்து சென்ற
காதலரின் நேர் வரவை எதிர்ப்பாத்துக் காத்திருப்பர் என்பதைக் குறிப்பாக
உணர்த்துவதாகக் கூறுகிறது.

உணவு

வாழ்வின் அடிப்படை ஆதாரமான உணவு என்பது குறிப்பிட்ட
நிலத்தை ஆதராங்களாகக் கொண்டு அமைவதாகும். காட்டு நிலத்தினைச் சார்ந்த
முல்லை நில மக்கள் பெரும்பாலும் வேட்டையாடி உண்பார்கள். மட்டுமின்றி
சிறு விவசாயமும் தெரிந்திருப்பர். வரகு, சாமை, திணை, அவரை போன்றவை
விளைவது இங்கு இயல்பான ஒன்றாகும். முல்லை நில ஆடவர்கள் உடும்பைக்
கொன்றும், பெரிய தவளையை அகழ்ந்து எடுத்தும், நெடிய கோடுகளைக்

85. ஐங். 454.

கொண்ட புற்றுகளை வெட்டி அங்கு உறைந்திருக்கும் ஈசல்களைத் தோண்டி எடுத்தும், பகலில் முயலை வேட்டையாடியும் உணவு சேகரிப்பர். வேட்டுவன் இரவில் தன் அழகிய தோளில் சுமந்து வந்த பல்வேறு பண்டங்களைப் பொதிந்த மூட்டையுடனே ஏனைய கருவிகளையும் வீட்டிலே போட்டுவிட்டு மறந்து மிகுதியாகப் பருகிய கள்ளின் மயக்கத்தில் செருக்குற்றுக் கிடப்பான் என்பதை நற்றிணைப் பாடல் பின்வருமாறு காட்டுகிறது.

“உடும்பு கொலிஇ, வரி நுணல் அகழ்ந்து
நடுங் கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கொண்டி
எல்லு முயல் எறிந்த வேட்டுவன் சுவல
பல்வேறு பண்டத் தொடை மறந்து இல்லத்து
இரு மடைக் கள்ளின் இன் களி செருக்கும்
வன் புலக் காட்டு நாட்டதுவே”⁸⁶

உடும்பு, தவளை, முயல் போன்ற விலங்குகளை வேட்டையாடிக் கொண்டு புற்றில் வாழும் ஒருவகை ஈசலைத் தோண்டி எடுத்துக்கொண்டு இல்லத்திற்கு வேட்டுவன் வந்ததை இப்பாடல் தெரிவிக்கிறது. புற்று ஈசலை உணவாகக் கொள்ளுதலைச் “செம்புற்று ஈயலின் இன்னளை புளித்து”⁸⁷ என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரி விளக்குகின்றது. மேலும், “ஈர்வாய்ப் புற்றத்து, ஈயல் பெய்தட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு”⁸⁸ என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வரியும் இதனை தெளிவுப்படுத்துகிறது. மேலும் பல பாடல்களில் முல்லை நில உணவைப் பற்றி

86. நற். 59:1-7.

87. புறம். 119.

88. அகம். 396.

சங்கப் பாடல்கள் விரிவாகப் பேசுகின்றன. நிலம் சார்ந்த பிணைப்பை இது காட்டுவதாக உள்ளது. இவ்வாறு முல்லை நிலத்துக் கருப்பொருள்கள் அங்குள்ள மக்களோடு இயைந்த தன்மையை அறிய முடிகின்றது.

மருதத்திணையும் நில அமைப்பும்

மருதம் என்பது வயலும் வயல் சார்ந்த வளம் நிறைந்த பகுதியாகும். இதற்குரிய உரிப்பொருள் ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது மருத நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கமாகும். இதை மருத்திணைப் பாடல்கள் நன்கு உணர்த்துகின்றன. வளமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்களைப் பற்றிய பதிவுகள் மருதத்திணைப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. செல்வச் செருக்கு மிக்க தலைவன் இல்லற வாழ்வை விடுத்து, புறவாழ்வை மேற்கொள்வதினால் தலைவியும் அவனோடு தொடர்பு கொண்ட பரத்தையும் பாதிப்பிற்கு ஆளாகின்றனர். தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்தால் தலைவியும், பரத்தையும் எதிரெதிர் துருவங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றனர். வற்றாத நீரையுடைய ஆறு, கால்வாய்களாகப் பிரிந்து பாயும் தன்மையுடையது மருத நிலம். உணவுப் பொருள்களைக் குன்றாது விளைவித்து வருகின்ற உழவர்கள் காலையிலே தங்கள் வேலைகளை முடித்து அதிக நேரம் ஓய்வு எடுப்பார்கள். ஓய்வு நேரத்தை அவர்கள் இன்பத்திலும், களியாட்டத்திலும் கழிப்பார்கள் இதனை “போகம் புரக்கும் உழவர்”⁸⁹ என்று மணிமேகலை குறிப்பிடுகின்றது.

89. சுப்பு ரெட்டியார், ந., தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.39.

குடும்பம் என்னும் நிறுவன அமைப்பு மருத நிலத்தில் நிலை பெற்றது. உழவுத் தொழிலின் சிறப்பினால் பசியறியாத வளத்தை உடையவர்களாக மருத நில மக்கள் விளங்கினர். நிலத்தில் தொளி கலக்கி பயன்படுத்திய வயல்களில் கடைச்சியர் நெல் நாற்றை நடவு செய்தது பற்றியும் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. 'முடிநாறழுத்திய நெடுநீர்ச் செரு' என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை இதனை வெளிப்படுத்துகிறது. மருத நிலத்தின் நீர்வளம், நிலவளம், கால்நடை வளர்ப்பு, நிலையாகத் தங்கி வாழும் நிலை ஆகியவற்றால் தனிச் சொத்துரிமை, குடும்பம், அரசு போன்றவை சங்க காலத்தில் தோற்றம் கொண்டிருந்ததை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் மருதப் பாடல்கள்

அன்பின் ஐந்திணைகளின் ஒன்றான மருதத் திணைப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் தலைவி தலைவன் மேல் கொண்டுள்ள ஊடலைப் பேசும் பொருளாகக் கொண்டிருக்கும். அவ்வாறு கொள்ளும் ஊடலைத் தீர்ப்பதாகவும் பாடல்கள் அமைந்து உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் மருதத்திணைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கையாக நற்றிணை -31; குறுந்தொகை - 50; ஐங்குறுநூறு - 100; அகநானூறு - 40; கலித்தொகை - 35 என்று மொத்தம் - 256 பாடல்கள் உள்ளன. இதில் 86 பாடல்களில் உள்ளுறை அமைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளன. மருத நிலக்காட்சிகளைச் சங்கப் பாடல்கள் விரிவாக விளக்குகின்றன. மருத நில மக்களின் தொழில் உழவுத் தொழிலாகும். பழந்தமிழர்களில் நாகரிகம் மிக்கவர்கள் மருத நிலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று கூறுவார்கள். யானைத்திரளும் நடுங்கும்படி மேகமானது இடியோடு கூடிப் பெருமழையினைப் பொழியும். அதனால் கவலைக் கிழங்கு தோண்டிய குழிகளிலே தண்ணீர் நிரம்பி

சிறு குட்டை போன்று காட்சியளிக்கும். ஆறுகளிலே வெள்ளம் பெருகி ஓடும். வெள்ளம் ஆற்றில் சென்று முட்டி குளங்கள் நிரம்பும்படி நீரை நிறைக்கும். நீரில் சிவப்புநிற ஆம்பலும், தாமரையும் பிற பூக்களும் அழகு பெற மலர்ந்திருக்கும். நீரில் சிறு மீன்கள் அங்கும் இங்குமாகத் துள்ளிக் குதிக்கும். இதனைக் கொக்குகள் தங்கள் கூரிய அலகால் பிடித்துச் செல்லும். எருமைக் கடாக்கள் குளத்துள் பாய்ந்து நீந்தித் தம் கழைப்பை ஆற்றிக் கொள்ளும். இவ்வாறான வருணனை ஒரு கிராமச் சூழலை நினைவுபடுத்துவதாக அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

இத்தகைய இயல்புடைய கழனிகளிலும், மடுக்களிலும், பொய்கையிலும், கம்பங்கோழிகளின் உறக்கம் கெடும்படி வள்ளைக் கொடிகளைக் கொண்டு வலைஞர்கள் மீன் பிடிப்பார்கள். அவர்கள் மீன்களைக் கொண்டு குவிப்பதனால் அங்கே ஓசை எழும். வயல்களில் தங்கிய கிழ எருதுகளின் வருத்தத்தை நீக்கும் களமரின் ஓசையும், நெல் முற்றிய கழனிகளில் நெல்லை அறுப்போருடைய பறையோசையும் எழும். தண்பரங்குன்றில் விழாக் கொண்டாடும் ஓசையும் மகளிர் தங்கள் கணவரோடு புதுப்புனலாட்டும் ஓசையும் வானில் சென்று ஒலிக்கும். இவ்வோசைகளோடு மீனை அறுக்கும் பாணர் குடியிருப்புக்களில் ஆடல் பாடல்களில் எழும் ஓசையும் சேர்ந்து ஒலிக்கும். நாரைகள் தம் கூரிய அலகுகளால் உடைத்து உண்ட ஆமையின் வெண்மையான வயிற்றுப் பகுதியிலுள்ள தசையின் மீதியை வயலில் இட்டு செல்லும். அவ்வாறு இட்டுச் சென்ற மீதித் தசையை அங்கு வேலை செய்யும் உழவர்கள் உண்பர். இதனைக் “குருகு உடைத்து உண்ட வெள் அகட்டுயாமை அரிப்பறை வினைஞர் அலகு மிசைக் கூடும்”⁹⁰ என்றவாறு ஐங்குறுநாறு விளக்குகின்றது. இத்தகைய

90. பன்னோக்குப் பார்வையில் தமிழ்ச் செம்மொழி, ப.78.

எழில் பொங்கும் மருதத்தினையின் இயற்கைக் காட்சிகளை வளம் குன்றாது எடுத்துரைக்கின்றன சங்க அகப்பாடல்கள்.

மருத நிலக் கருப்பொருள்கள்

மருத நில மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்திய பொருள்களாகக் கூறியது, தெய்வம் - இந்திரன்; மக்கள் - ஊரன், மகிழ்நன், கிழத்தி, மனைவி, உழவர் - உழத்தியர், கடையர் - கடைச்சியர்; புள்(பறவை) - வண்டானம், மகன்றில், நாரை, அன்னம், பெருநாரை, கம்புள், குருகு, தாரா, நீர்க்கோழி; விலங்கு - எருமை, நீர்நாய்; ஊர் - பேரூர், முதூர்; நீர் - ஆற்று நீர், கிணற்று நீர், குளத்து நீர்; பூ - தாமரை பூ, கழுநீர்ப்பூ; மரம் - மருதம், வஞ்சி, காஞ்சி; உணவு - செந்நெல் அரிசி, வெண்நெல் அரிசி; பறை - மணமுழவு, நெல்லரிகிணை; யாழ் - மருத யாழ்; பண் - மருதப் பண்; தொழில் - விழாச் செய்தல், களைப் பறிதல், நெல்லரிதல், கடாவிடுதல், குளம் குடைதல், புதுநீராடல் போன்றவை மருத நில மக்களின் கருப்பொருள்களாகும்.

நீர்வளம் மிக்க மருத நிலத்தை மதுரைக்காஞ்சிப் பாடல் மிக அழகாக வருணித்துள்ளது.

“சிதரற் பெரும் பெயல் சிறத்தலின், தங்காது

குண கடற்கு இவர்தரும் குருஉப் புனல் உந்தி

நிவந்து செல் நீத்தம் குளம் கொளச் சாற்றி

களிறு மாய்க்கும் கதிர்க் கழனி,

ஒளிறு இலஞ்சி, அடை நிவந்த

முட்தாள சுடர்த் தாமரை

கள் கமழும் நறு நெய்தல்

வள் இதழ் அவிழ் நீலம்

மெல் இலை அரி ஆம்பலொடு

வண்டு இறை கொண்ட கமழ்பூம் பொய்கை”⁹¹

என்ற பாடல் வரிகள் ஆறுகள் கீழ்த்திசைக் கடலை நோக்கி விரைந்து பெருகி வழியிலுள்ள குளங்களை நிரப்புகின்றது. யானைகளை மறைக்கும்படி ஓங்கிய கதிர்களையுடைய கழனிகளும், மடுக்களிடத்து இலைக்கு மேல் ஓங்கி நிற்கும் தாமரைப் பூவினையும் தேன்மணக்கும் நறிய நெய்தற் பூவினையும் வண்டுகள் தங்கும் மணமிக்க பிற பூக்களையுடைய பொய்கைகளிடையேயும் பாய்ந்து செல்கிறது என்று மதுரைக்காஞ்சிப் பாடல் மருத நிலத்தைப் பற்றிய கவின் மிகு அழகினை வருணித்துக் கூறியுள்ளது.

புள் (பறவை)

மருத நிலத்துப் பறவைகளாகக் கருப்பொருள்களில் நாரை, அன்னம், மகன்றில், வண்டானம், கம்புள், தாரா, நீர்கோழி போன்ற பறவைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆனால் உள்ளூறைப் பாடல்களில் சில பறவைகள் மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நாரைகள்

பறவைகளில் ஒன்றான நாரை வயல்களில் இருக்கும் கயல் மீன்களை விரும்பி உண்ணும். அதன் பிறகு மரங்களில் தன் கூட்டமான நாரைகளுடன் சேரும். இதனை,

91. மதுரை. 224-253.

“கயல் ஆர் நாரை போர்வில் சேக்கும்

தண் துறை ஊரன் கேண்மை”⁹²

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் தலைவன் தலைவியைப் பிறர் அறியாமல் மறைவில் நுகர்வான் என்று கூறப்படுகிறது.

நாரையைக் குருகு என்றும் அழைப்பர். புதர்களில் ஓங்கி வளர்ந்த வேழத்தின் வெண் மலர்கள் காற்றில் அசைந்து வான்வெளியில் பறந்து போவது குருகு போல காட்சியளிக்கும். இதனை,

“புதல் மிசை நுடங்கும் வேழ வெண்பூ

விசும்பு ஆடு குருகின் தோன்றும் ஊரன்”⁹³

என்ற வரிகள் தலைவன் பரத்தையை நோக்கிக் செல்வதையே குறிப்பிடுகின்றன.

அன்னம்

அன்னப் பறவை என்பது பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகான பறவை. சங்கப் பாடல்களில் அதிகளவில் உவமைக்குப் பயன்படுத்திய பறவையாகும். அவ்வன்னப் பறவையானது மணியின் நிறத்தைப் போன்ற நீரினையும் தாமரை மலர்களுடைய பொய்கையில் பெடை அன்னத்தோடு விளையாடும். தனது அழகு மிக்க சேவலன்னத்தை அகன்ற தாமரை இலை மறைத்துவிட அதனைக் காணாதவுடன் கலங்கியது. சேவலைத் தேடிய பெடையன்னம் முழுமதியின் நிழலை நீரில் பார்த்தவுடன் அதனைச் சேவல் என நினைத்து ஆசையுடன் ஓடிச்

92. ஐங். 9:4-5.

93. ஐங். 17:1-2.

சென்றது. அந்நிலையே தன்னைச் சேருவதற்கு எதிரே வருகின்ற சேவலைக் கண்டு நாணத்துடன் மலர்கள் அதிகமுள்ள இடத்திற்குப் போய் ஒளிந்து கொண்டதாம். இதனைக் கலித்தொகைப் பாடல்,

“மணி நிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்து ஆடும் அன்னம் தன்
அணி மிகு சேவலை அகல் அடை மறைத்தென
கதுமென காணாது கலங்கி அம்மடப் பெடை
மதி நிழல் நீருள் கண்டு, அது என உவந்து ஓடி
துன்னத் தன் எதிர் வருஉம் துணை கண்டு மிக நாணி
பல் மலரிடை புகூஉம், பழனம் சேர் ஊரகேள்”⁹⁴

என விளக்குகின்றது. இது தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பரத்தை வீடு செல்வதும் பின்னர் திரும்பி வருவதையும் பற்றிக் கூறுகிறது.

விலங்குகள்

“மருத நிலத்து விலங்குகளாக எருமையும் நீர் நாயையுமே”⁹⁵
கருப்பொருள்களாகக் கொள்ள வேண்டுமென நச்சினார்க்கினியர் தமது தொல்காப்பிய உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எருமை

எருமைகள் எப்பொழுதும் குளிர்ச்சியுள்ள இடத்தில் இருப்பதோடு ஆம்பல் மலர்களையும் விரும்பி உண்ணும் தன்மையுடையது. ஐங்குறுநாற்றில் “எருமைப் பத்து” என்ற தலைப்பில் பத்துப் பாடல்களை அமைத்திருப்பது

94. கலி. 70:1-6.

95. நச்சினார் உரை, தொல்.பொருள்., ப.46.

குறிப்பிடத்தக்கது. எருமையின் கொம்புக்கு வேலைப்பாடமைந்த பூண் அணிதலும் உண்டு என்பதை,

“கழுநீர் மேய்ந்த கருந் தாள் எருமை
பழனத் தாமரைப் பனிமலர் முனைஇ
தண்டு சேர் மள்ளரின் இயலி அயலது
குன்று சேர் வெண் மணல் துஞ்சம் ஊர்!”⁹⁶

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எருமை தன் கரிய கால்களைக் கொண்டு கழுநீர் மலரை மேய்த்தது. அதனை உண்ட பின்னர் வயலில் படர்ந்திருந்த குளிர்ச்சி பொருந்திய தாமரை மலரை உண்ணாமல் ஒரு வீரனைப் போன்று அருகே குன்று போலக் குவிந்த வெண்மணலில் படுத்துறங்கும். வளைந்த கொம்பையும், சொரசொரப்பான பிடரியையும் உடைய கரிய எருமைக்கிடாவானது நீர் நிரம்பிய குளிர்ச்சி பொருந்திய துடுமெனப் பாய்ந்து குளிக்குமாம். பகற்பொழுது முழுதும் பொய்கையில் கழித்த பின்னர் அழகிய கண்களையுடைய பெண் எருமையினைத் தழுவிய வண்ணம் தோட்டங்களைச் சென்றடைந்து வயல்களில் தங்குமாம். இதனை அகநானூற்றுப் பாடல்,

“வலிமிகு முன்பின் அண்ணல் ஏறு
பனிமலர்ப் பொய்கைப் பகல்செல மறுகி
மடக்கண் எருமை மாண்நாகு தழீஇ
படப்பை நண்ணி பழனத்து அல்கும்”⁹⁷

என்று குறிப்பிடுகிறது.

96. நற். 260:1-4.

97. அகம். 146:1-4.

தலைவன் இரவில் ஒழுக்கமாகிய தளையை அறுத்தெறிந்து பரத்தையரை நுகர்ந்தான் என்பதை உள்ளுறுத்தி தலைவனின் செயல்களை எருமையின் செயல்களாக அமைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நீர்நாய்

நீரில் வாழ்வதால் நீர்நாய் எனப் பெயர் பெற்றது. இது நீரில் உள்ள கொழுவிய மீன்களை உண்டு வாழும். தாமரையும், அல்லியும் இருக்கின்ற பொய்கைகளில் நீர்நாய் தங்கியிருக்கும் என்றும், நீர்நாயின் முதுகுப்புறம் பிரம்பங்கொடி போன்ற வரியுடையதாகக் காணப்படும். கய நீர் கலங்குமாறு நீர்நாய் வாளைமீனை வேட்டையாடும் என்பதை நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. வாளை மீன்கள் வாள் போன்று பிறழ அவற்றை உண்ணாமல் அப்பொய்கையிலுள்ள முட்கள் நிரம்பிய பிரம்பினது புதரில் தங்கி உறங்கும் என்பதை,

“வாளை வாயின் பிறழ நாளும்

பொய்கை நீர்நாய் வைகு துயில் ஏற்கும்”⁹⁸

என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவன் விழாக்களத்தே ஒருத்தியைக் கொள்ளவும் அவளைக் கடிந்து போகாது பரத்தை தன் மனையகத்திருந்தனள் என்பதை நீர்நாய்ப் பின்புலமாகக் கூறி உணர்த்தியது. நீர்நாய் வாளை மீனைத் தன் காலை உணவாகக் கருதி உண்டதை ‘நாள் இரை’ என்று கூறுவர்.

98. நற். 390:1-2.

எனவே அது தங்கியிருக்கும் இடத்தில் புலால் நாற்றம் வீசும். இதனை ஐங்குறுநூறும் அகநானூறும் விளக்கிக் கூறும்.

“பொய்கைப் பள்ளிப் புலவு நாறு நீர் நாய்

வாளை நாள் இரை பெறு உம்”⁹⁹

என்று குறிப்பிடுகின்றன.

ஆண் நிர்நாய் விடியற் காலத்தே வாளை மீனை இரையாகத் தேடும் ஊர என்றது, தலைவன் தன் பரத்தமை ஒழுக்கத்தால் ஊரெல்லாம் அலர் எழச் செய்து விடியலில் தலைவியை நாடி வருவதை விளக்குகின்றது. மருதநில விலங்குகளைக் கொண்டு சங்கப் பாடல்கள் தலைவனின் செயல்களை எடுத்துரைத்துள்ளது.

நீர்

மருத நிலம் வயலும் வயல் சார்ந்த இடம் ஆதலால் நீர் நிலைகள் அங்கு அதிகம் காணப்படும். ஆற்று நீரான பொய்கையே பெரும்பாலான பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“பொரி எனப்

புன்கு அவிழ் அகன்துறைப் பொலிய ஒள்நுதல்

நறு மலர்க்கு அனைவரும் குறும் பல் கூந்தல்

மாழை நோக்கின் கீழ் இயல் வன முலை

எ.ஃ.குடை எழில் நலத்து ஒருத்தியொடு நெருநை

வைகுபுனல் அயர்ந்தனை என்ப”¹⁰⁰

99. ஐங். 63:1-2.

100. அகம்.116:5-10.

என்ற அகநானூற்று வரிகள் நெல் பொரி போல புன்கம் பூ பூக்கும் அகன்ற நீர்நிலைகள் அழகுறும் வண்ணம் பரத்தை ஒருத்தியொடு நேற்று இடைவிடாது தலைவன் ஓடும் ஆற்று நீரில் விளையாடியதைத் தலைவியிடம் பலரும் கூறினர். அதைப்போல “மைளழில் உண்கண் மடந்தையொடு வையை ஏர்தரு புதுப்புனல் உரிதினின் நுகர்ந்து பரத்தை ஆயம் கரப்பவும்”¹⁰¹ என்ற பாடல் வரிகளில் தலைவன் பரத்தையொடு புதுப்புனல் நீராடியதை விளக்கி வருணனையுடன் பதிவு செய்துள்ளது.

பூ (மலர்)

மருத நிலப் பூக்கள் தாமரை மலர், கழுநீர் மலர் ஆகும். தாமரை இதில் மலருக்குத் தனி சிறப்பு உண்டு. ‘சேற்றில் முளைத்த செந்தாமரை’ என்று அதனைக் கூறுவர். கழுநீர் மலர் என்பது வயல்களில் காணப்படும் மலர் ஆகும். தாமரை மலர் மருத நிலத்து மலர்களுள் பெரிதும் போற்றப்படுவதாகும். தாமரை மலராகும். கரிய சேற்றை உடைய அகன்ற வயலிலே மலர்ந்த தாமரைப் பூவிலே வண்டொன்று இரவில் துயில் கொண்ட காட்சியைத் திருமுருகாற்றுப்படை பாடல்,

“இருஞ்சேற்று அகல்வாய் விரிந்துவாய் அவிழ்ந்த

முள்தாட் தாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்”¹⁰²

101. அகம். 256:10-12.

102. திருமுரு. 72-73.

என்று கூறும். தாமரை மலர் நூறு இதழ்களைக் கொண்டது என்பதை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வருணனையில் ஆறு சிறிய கால்களையும் அழகிய சிறகுகளையும் உடைய தும்பி 'நூறு இதழ்களையுடைய தாமரைப் பூவில்' தன் முட்டைகளை அம்மலரில் இட்டு வைக்கும். அதனை மூங்கிலைப் போன்று உள்ளே துளையுள்ள வேழம் (நாணல்) அம்முட்டைகளை அழிக்குமாம். இதனை,

“அறு சில் கால அஞ்சிறைத் தும்பி

நூற்றிதழ்த் தாமரைப் பூச் சினை சீக்கும்

காம்பு கண்டேன்ன தூம்புடை வேழத்து

துறை நணி”¹⁰³

என்ற பாடல் விளக்கும். மேலும் புறநானூற்றுப்பாடல் “சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த ஒண்கேழ் நூற்றிதழ் அலர்”¹⁰⁴ என்று தாமரை மலர் நூறு இதழ்களைக் கொண்டது என்பதை விளக்குகின்றது.

நிலவை நோக்கி மலர்ந்த அல்லியின் பக்கத்திலே தாமரை மொட்டு ஒன்று மலர்ச்சி நோக்கி நின்றது. தாமரை மலரானது வண்டு நுகர மலராமல் நின்றது. பின்னர் கரையில் நின்ற மாவின் தாழ்ந்த கிளையிலே உள்ள வடு தாக்க அது மலர்ந்தது. இவ்வாறு அல்லியும் தாமரையும் ஒன்றாக மலர்ந்து நின்றதைப் பின்வரும் பாடல்,

“புது நீர்புதல் ஒற்றப் புணர் திரைப் பிதிர் மல்க

மதி நோக்கி அலர் வித்த ஆம்பல் வால் மலர் நண்ணி

103. ஐங். 20:1-4.

104. புறம். 27:1-2.

கடி கயத் தாமரைக் கமழ் முகை, கரை மாவின்

வடி தீண்ட வாய் வீடுஉம்”¹⁰⁵

இவ்வாறு தாமரையும், அல்லியும் ஒருசேர மலர்ந்து நிற்பதை கலித்தொகைப் பாடல் விளக்குகின்றது.

கழுநீர்ப் பூ

கழுநீர் மலர் வயல்களில் மலர்ந்திருப்பதையும், அவற்றை எருமைகள் விரும்பியுண்பதையும் சிறுபாணாற்றுப்படைப் பாடலில் நத்தத்தனார் கூறியுள்ளார். பரணர் நற்றிணைப் பாடலில் “கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தாள் எருமை”¹⁰⁶ என்பது மருத நிலத்து எருமைகளுக்குச் சிறந்த உணவாகக் கழுநீர் மலர்கள் விளங்கியது தெரிகிறது. இக்கழுநீர் மலர் செம்மையாக இருக்கும் என்பதை “ஒண் செய்கழுநீர்”¹⁰⁷ என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வரி குறிப்பிடுகின்றது. இம்மலர் “குளிர்ச்சியும் நறுமணமும்”¹⁰⁸ உடையது என்பதை மதுரைக்காஞ்சி எடுத்துரைக்கிறது. மேலும் நற்றிணைப் பாடல்,

“கழுநீர் மேய்ந்த கருந் தாள் எருமை

பழனத் தாமரைப் பனி மலர் முனைஇ”¹⁰⁹

கழுநீர் மலரை வயறு நிறைய மேய்ந்த எருமை வயலில் படர்ந்த தாமரையில் குளிர்ச்சி பொருந்திய மலரை உண்ணாது வெறுத்து குன்றுபோலக் குவித்த வெண்மணலில் படுத்துறங்கும் என்பது தலைவி நலனை வெறுத்துக் காதற்

105. கலி. 72:5-8.

106. நற். 260:1.

107. அகம். 48:8.

108. மதுரை. 171.

109. நற். 260:1-2.

பரத்தையிடம் கூடி இன்புற்றுத் தலைவன் அவளிடத்தும் தங்காது
சேரிப்பரத்தையின் இல்லம் சென்று உறங்கும் தன்மையன் என்பதை
உள்ளுறையாக விளக்கியுள்ளது.

மரங்கள்

மருத நிலம் நீர்ச்செழிப்பான பகுதி என்பதால் இதில்
பெரும்பான்மையும் நீர்த்தாவரங்களே மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளன. மருத
நிலத்தின் மரங்களாகக் கருப்பொருளில் மருதமரம் காஞ்சி என்னும் இரு
மரங்களே குறிப்பிடப்படுகிறது.

மருத மரம்

நிலப் பெயர் தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் அமைந்தது மருத மரம்
ஆகும். “மருதப் பூவை ஆங்கிலத்தில் இந்தியாவின் பெருமை (Prite if India)”¹¹⁰
என்று கூறுவர். மருத மரம் நீர்நிலைகளுக்கு அருகிலும் ஆற்றோரங்களிலும்
வளரும் தன்மையுடையது. வேனிற்கால வெயிலின் போது உழவர்கள் நிழல்
வேண்டி மருத மரத்தடியில் தங்கியிருப்பதைச் சங்கப் பாடல்களில் புலவர்கள்
விளக்கியுள்ளனர்.

உழவுத் தொழில் முடிந்தவுடன் அங்குள்ள தண்ணீர் நிறைந்த
குளத்தில் இள நடையையுடைய நாரையின் இனம் பலவும் குலைந்து விலகுமாறு
துடுமெனப் பாயும். பின்னர் உயர்ந்த கிளையுடையதும் இருள் புனைந்தது

110. சாமி, பி.எஸ்., ‘சங்க இலக்கியத்தில் செடிகொடி விளக்கம்’, ப.109.

போன்று இனிய நிழலுடையதுமான மருத மரத்தின் நிழலில் தங்கி
இளைப்பாறுமாம். இதனை,

“தட மருப்பு எருமைப் பிணர்ச் சுவல் இரும் போத்து

மட நடை நாரைப் பல் இனம் இரிய

நெடு நீர்த் தண் கயம் துடுமெனப் பாய்ந்து

நாட் தொழில் வருத்தம் வீட, சேண் சினை

இருள் புனை மருதின் இன் நிழல் வதியும்”¹¹¹

என்ற பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. வையை ஆற்றின் மணல்மிக்க அகன்ற
துறையிலுள்ள அழகிய மருதமரம் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் அதில் பூக்கள்
மிகுதியாகக் காணப்படும். அம்மருத மரத்தில் குருகுகள் தம் இனம் சூழ வாழ
முக்கியமானது போலத் தலைவியின் உயிர் வாழ்க்கைக்குத் தலைவன்
இன்றியமையாதவன் என்பதை,

“உளைப்பூ மருதத்துக் கிளைக்குருகு இருக்கும்

தண் துறை ஊரன் தன்னுர்க்

கொண்டனன் செல்க”¹¹²

என்ற பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன. இதில் தலைவன் தலைவியின்
வாழ்க்கையை இயற்கை வருணனையுடன் பதிவு செய்துள்ளது சுட்டத் தக்கது.

111. நற். 330:1-5.

112. ஐங். 7:4-6.

காஞ்சி மரம்

காஞ்சி மரமானது மெல்லிய கிளைகளைக் கொண்டது. பூக்கள் கொத்தாகப் பூக்கும் தன்மையுடையது. பூக்கள் மிகுந்த நறுமணமுடையது. காஞ்சி மரம் குறுகிய அடிப்பகுதியை உடையதால் “குறுங்காற் காஞ்சி” என்ற அடைமொழியோடு கூறப்படும் சிறப்புடையது இதனை,

“போதுஆர் கூந்தல் நீவெய் யோளொடு

தாது ஆர் காஞ்சித் தண்பொழில் அகல்யாறு

ஆடினை என்ப நெருரை”¹¹³

என்பது புதுமலர் நிறைந்த கூந்தலையுடைய உன்னால் விருப்பப்பட்ட பரத்தையோடு பூந்துகள் மிக்க குளிர்ச்சி பொருந்திய காஞ்சி மரங்கள் செறிந்த சோலை சூழ்ந்த அகன்ற ஆற்றில் புனலாடினாய் என்று பலர் கூறுவது நிலப் பின்புலத்தைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

காஞ்சி மரம் வயற்பரப்பின் ஓரங்களில் வளர்ந்துள்ளமையை “கழனியம் படப்பைக் காஞ்சி யூரன்”¹¹⁴ என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. மருத நிலத்தில் இடம் பெறும் பறவை, விலங்குகள், நீர், பூ, மரங்கள் போன்ற கருப்பொருள்களை பற்றி உள்ளுறை அமைப்பில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளதை இவ்வியல் சிறப்பாக எடுத்தியம்புகின்றது.

113. அகம். 246:5-7.

114. குறுந். 127:3.

நெய்தல் திணை

கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் ஆகும். இத்திணையில் தலைவன் மீன்பிடிப்பதற்காகக் கடலுக்குள் நீண்ட செலவை மேற்கொள்வான். அவன் போதுமான அளவு மீன் பிடிக்காமல் கரைக்குத் திரும்பமாட்டான். அதுமட்டுமின்றி அவனுடைய பயணமானது மிகுந்த ஆபத்து நிறைந்தது. எனவே தலைவி தலைவன் வரும் வரையில் அவன் சென்ற இடத்தில் ஆற்றிருப்பாள். நெய்தல் திணையில் மகளிர் கடற்கரையின் அருகே உள்ள மணற்கானலில் புதிதாக மலர்ந்த பூக்களையும், இலைகளையும் சேகரிக்கத் தனியே செல்வது வழக்கமாகும். தலைவியின் தந்தையும், உடன்பிறந்தோரும் அடிக்கடி ஆழ்கடலில் மீன்பிடிக்கச் சென்று, நீண்ட நாட்கள் அத்தொழிலைச் செய்து வீடு திரும்புவர்.

இளம் பெண்கள் உலர வைத்த மீன்களைப் பறவைகள் எடுத்துச் செல்லாதவாறு அதற்கு காவல் காப்பார்கள். பின்னர் உப்பளங்களில் உள்ள உப்புகளை விற்பதற்காக இளம்பெண்கள் மருத நிலத்திற்குச் செல்வார்கள். இவ்வாறான நிலைகள் தலைவன் தலைவியின் களவொழுக்கத்திற்குப் பெரிதும் உதவின என்று பாடல் வரிகள் விளக்கியுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் பாடல்கள்

நெய்தல் திணையில் தலைவன் தலைவியின் களவொழுக்கத்தையும் தலைவி தலைவனுக்காக ஏக்கத்தோடு ஆற்றியிருத்தலையும் நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் வருணித்துள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப்

பாடல்களின் எண்ணிக்கையாக நற்றிணை - 102, குறுந்தொகை - 66, ஐங்குறுநூறு - 100, அகநானூறு - 40, கலித்தொகை - 33 ஆகும். இவற்றின் ஐங்குறுநூறு பாடல்களில் 129, 130 ஆகிய இரண்டு பாடல்களும் கிடைக்கவில்லை. இதனைத் தவிர பத்துப்பாட்டு நூல்களிலும் நெய்தல் பாடல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. நெய்தல் திணையில் 89 பாடல்களில் உள்ளுரை இடம்பெற்றுள்ளது.

நெய்தல் நிலக் காட்சிகளைச் சங்க பாடல்கள் மிகுந்த நிலவியல் வருணனையுடன் விரிவாக விளக்குகின்றன. நெய்தல் பாடல்களில் தலைவன் தலைவியின் களவொழுக்கத்தையும் மக்களின் நாகரிகம் பழக்கவழக்கம் ஆகியவற்றையும் அழகாக விவரித்துள்ளன. இங்குள்ள மக்கள் மீன் பிடித்தல், உப்புவிற்றல், மீன் விற்றல் போன்ற தொழில்களைச் செய்து வந்துள்ளனர். தலைவன் பிரிந்து சென்றபோது ஞாழல் (சுரபுன்னைமரம்) மலர்களும், செருத்தி மலர்களும் தம் நறுமணத்தை வீச அம்மலர்களில் உள்ள நீர்த் திவலைகள் தலைவி மேல் வீசிப் பசலை நோயை உண்டாக்குகின்றன. “எக்கர் ஞாழல் செருந்தியொடு கமழத் துவரைத் தண்துளி வீசப் பயலை செய்தன”¹¹⁵ மலரின் மணமும், குளிர்ச்சியும் காமத்திற்குக் காரணமாக விளக்குகிறது என்பதை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றது.

நெய்தல் நிலத்தில் பல கானச் சோலைகளில் இருக்கும் புன்னை, ஞாழல், தாழை, நெய்தல், பனை முதலிய பல மரங்கள் அங்குச் செறிந்து

115. ஐங். 141:1-3.

காணப்படும். நாரை, அன்றில், கொக்கு, கடற்காகம் முதலிய பறவைகள் அவற்றில் வாழும் நாரையும், கொக்கும் கடலில் உள்ள மீனைக் கொத்தி உண்ணும். கடல் அலை உயர்ந்து தாழ்ந்து, மிகுந்த துயரத்தை ஏற்படுத்தும். இந்நிகழ்வைத் தலைவி கண்ணால் பார்க்கையில் அவளிடம் இரக்க உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தும். இந்நிகழ்வுகளை நிலவியல் தன்மையோடு எழுதியுள்ளனர்.

ஞாழல் மரத்தின் தாழ்ந்து தொங்கும் பெரிய கிளைகளில் நாரை, கொக்கு முதலிய நீர்வாழ் பறவைகள் தங்கி வாழுமாம். “ஞாழல் இறங்கு இணர்”¹¹⁶ என்று நெய்தல் நிலத்து இளம் மகளிர் ஞாழல் பூவை அணிந்து கொள்வதில் பெரிதும் விருப்பமுடையவர்கள். பறிப்பதற்குப் பூக்கள் இல்லை என்றால் ஞாழல் மரத்தின் ஒளிமிக்க தழையைப் பறித்துத் தொடுத்து அணிந்து மகிழ்வர் என்று வருணனையில் அவர்களின் செயல்களைச் சற்றும் குறைபடாது கூறியுள்ளார்கள்.

நெய்தல் நில கருப்பொருள்கள்

நெய்தல் நில மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு அன்றாடம் தேவைப்படும் பொருள்களாக பதின்மூன்று கருப்பொருள்களைக் கூறுவர். அவை தெய்வம் - வருணன்; மக்கள் - பரத்தி, நுழைச்சி, பரதவர், பரத்தியர்; பறவை - கடற்காகம்; விலங்குகள் - சுறா மீன், முதலை; ஊர் - பாக்கம், பட்டினம்; நீர் - உவர்நீர், கேணி; பூ - தாழம் பூ, நெய்தல் பூ; மரம் - புன்னை, ஞாழல்; உணவு - மீனும், உப்புவிற்ற பெரும் பொருட்கள்; பறை - மீன்கோட்பறை,

116. ஐங். 142.

நாவாய், பம்பை; யாழ் - விளரியாழ்; பண் - செவ்வரிப் பண்; தொழில் - மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல் போன்றவை நெய்தல் நில மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையானதாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைத் தெய்வம் முதலாகத் தொழில் வரையிலாகச் சொல்லப்பட்டன எல்லாம் உரிய கருப்பொருள்கள் ஆகும்.

மக்கள் மற்றும் தொழில்கள்

நெய்தல் நிலத்து மக்களை உமணர், உமட்டியர், பரதவர் - பரதவமகளிர், நுளைமகள், வலைஞர், கள் அடு மகளிர், பரதவர் (வணிகச் செட்டியார்), சிலதர், அந்தணர், யவனர், சேர்பன், துறைவன் என்று அழைப்பர். இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் உப்பெடுத்தல், மீன்பிடித்தல் ஆகிய தொழில்களையே செய்து வந்தனர். மேலும் வணிகத்திலும் இவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். பரதவர் என்று அழைக்கப்படும் மக்கள் சமூகப் படிநிலையில் கீழ்நிலையில் கருதப்பட்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் மீன் வேட்டைக்குச் செல்பவர்கள் “கொடுமுடி வலைஞர், நிரைதிமில் வேட்டுவர், வன்கைத் திமிலர், விழுமிய நாவால் பெருநீர் ஒச்சுந்”¹¹⁷ என பல பெயர்களைப் பெற்று வந்துள்ளனர் என்று முனைவர் ச.பொ. சீனிவாசன் குறிப்பிட்டுள்ளார். பரதவர் தம் முயற்சியாவே மீன் வேட்டையில் சிறு கண்களையுடைய அழகிய வலைகளை அவற்றின் பயன் கருதி பாராட்டிக் கிடைத்த கொழுவிய கண்களையுடைய

117. சீனிவாசன், ச.பொ., ‘பத்துபாட்டில் வருணணை மரபுகள்’, ப.93.

அயிலை மீன்களை அங்குள்ள மக்கள் எல்லோருக்கும் பகுத்துக் கொடுத்தான்.

இக்காட்சியினை அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

“கொடுந் திமிற் பரதவர் வேட்டம் வாய்த்தென,

இரும் புலாக் கமழும் சிறுகுடிப் பாக்கத்துக்

குறுங் கண் அவ் வலைப் பயன் பாராட்டி,

கொழுங் கண் அயிலை பகுக்கும் துறைவன்

நம்மொடு புணர்ந்த கேண்மை முன்னே

அலர் வாய்ப் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற

பவரும் ஆங்கு அறிந்தனர் மன்னே”¹¹⁸

என்ற வரிகள் தலைவன் தலைவியடத்து கொண்ட காதல் உறவினை அவர்களைத் தூற்றுவதையே தொழிலாகக் கொண்ட பெண்டிர் அவ்விடத்தில் அலர் தூற்ற பலரும் அறிந்தனர். அயிலை மீனைக் கடலிலிருந்து பிடித்து எல்லோருக்கும் பகுத்துக் கொடுத்து மகிழ்ந்தது போன்று விரைவில் மணந்து தம்மூரின் கண்ணே கொண்டு சென்று மகிழ்வான் என்று உள்ளுறை கூறுகிறது.

பரதவர்கள் சிற்சில நாள் கடலில் வேட்டைக்குச் செல்லாமல் இருப்பதைப் “பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது”¹¹⁹ என்று பட்டினப்பாலை பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. பரதவர்களின் குறுகிய நுழைவாயிலைக் கொண்ட சிறிய குழல்கள் நீண்ட தூண்டிலின் கம்புகளைக் குறுகிய கூரைகளின் நடுவே கொண்டு விளங்குவதாகும். பரதவர் இல்லங்களின்

118. அகம். 70:1-7.

119. பட்டின. 92.

முன்னர் உள்ள மணற் பரப்பில் வலைகள் உலர்த்தப்பட்டிருக்கும். அத்தோற்றமானது நிலவின் நடுவில் அமைந்துள்ள களங்கம் போலக் காட்சியளிக்கும். இவர்கள் பசுமையான தழையாடையை உடுத்திய கரிய தம் மனைவியருடன் கூடியிருப்பர்.

பரதவர் சினைகளையுடைய சுறாமீன் கொம்பை நட்டு அதில் வலிய தெய்வத்தை நிறுத்தி வழிபடும் வழக்கம் உள்ளது என்பதை இலக்கிய நூல்கள் பறை சாற்றுகின்றன. மீன் பிடிக்கும் தொழிலைச் செய்யும் சிறிய குடிசையில் வாழும் பரதவ மக்கள் பெரிய உப்பங்கழியாகிய வயலிலே வெண்ணிறக் கல் உப்பினை உழாமலேயே விளைவிப்பர். கடாவினை விரையச் செலுத்தும் தாற்றுக் கோலினையுடைய உப்பு வணிகர்கள் அவ்வுப்பினைப் பெற்று அதன் விலையைக் கூறிக் கொண்டு ஞாயிற்றின் வெப்பத்தைப் பொறுக்காமல் பிளவுகளின் வழியாகக் குன்றங்களைக் கடந்து போவர் என்று அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

“பெருங்கடல் வேடத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்

இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த

வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்று

என்றாழ் விடர குன்றம் போகும்”¹²⁰

என்பதாகும்.

மேலும் நெய்தலில் உப்பு விளைவித்தல் மற்றும் உப்பு விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்ட உமணர்களைப் பற்றிய செய்திகள் விரிவாக இடம்

120. அகம். 140:1-4.

பெற்றுள்ளன. உமணர்கள் உப்பெடுத்து மாட்டு வண்டிகளில் ஏற்றி மருத நில மக்களுக்கும் பிறருக்கும் ஊர் ஊராகச் சென்று விற்று வந்தனர். இவர்களுக்கு உறுதுணையாக உமட்டியரும் அவர்களின் மகனும் சென்று உப்பு விற்பதாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. உப்பைக் கொடுத்து அங்கு என்ன உணவுபொருள் விளைகின்றதோ! அப்பொருள்களைப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றதாகச் செய்திகள் சங்க இலக்கிய பாடல்கள் வழியாகப் புலப்படுகின்றன. நெய்தல் நில மக்கள் மீன்பிடித்தல் உப்பு விற்பல் போன்ற தொழில்களும், பொழுதுபோக்குகளாகக் குரவை அயர்தல், கிழங்கு ஆடுதல், புனலாடுதல், வண்டல்அயர்தல், கிலுகிலி ஆடுதல் போன்றவற்றைப் பாடல்களில் வருணனையுடன் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும் ஆடவர் மாலை அணிந்தமையும், பெண்டிர் கொடும் பூண் அணிந்து பைந்தழை உடுத்தியதையும் சுட்டுகின்றன.

புள் (பறவை)

நெய்தல் நிலத்தில் கடற்காகமே கருப்பொருளாகக் கருதப்படுகிறது. இதனை 'கரு' என்று அடைமொழியோடு கூறுவர். பண்டைய அதாவது சங்க கால மக்களிடையே காக்கைக்கு என்று ஒரு தனி இடமே வகுத்தனர். காக்கா கரைந்தால் விருந்தினர் வருவார்கள் என்று வீடுகளில் வடித்த சாதத்தை முதலில் காக்கைக்கு வைக்கும் பழக்கம் இருந்தது. பகற்பொழுதில் ஞாயிற்றின் இயக்கத்தால் அதன் கதிர்கள் பூமியில் பரவும். அப்பொழுதில் செவ்வம் பொருந்திய அகன்ற மனையில் வரும் விருந்தினரை வரவேற்றுப் போற்றுவதற்காகப் பொன்னலாகிய தொடியுடைய மகளிர் உணவு சமைத்தனர்.

அவர்கள் அவ்வுணவில் சிறு கவளம் எடுத்து முற்றத்தில் பலியாக இட்டனர். பலியாக இட்டது கொக்கின் நகம் போன்றதுமான சோற்றைப் பசிய கண்ணையுடைய காக்கை தின்னும் என்பதைக்,

“கதிர் கால் வெம்பக் கல்வாய் ஞாயிற்றுத்
திருவுடை வயில் நகர் வருவிருந்து அயர்மார்
பொற்றொடி மகளிர் புறங்கடை உகுத்த
கொக்கு உகிர் நிமிரல் மாந்தி, எல்பட
அகல் அங்காடி அசை நிழல் குவித்த
பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங் கட்காக்கை
தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பில் சேக்கும்”¹²¹

என்று குறிப்பிடுகிறது.

மகளிர் காக்கைக்கு இடும் சோற்றைப் ‘பலிச்சோறு’ என்று இலக்கியத்தில் குறிப்பிடுவர். கொக்கின் நகம் போன்றது சோறு என்பதைப் “பெருஞ்செய் நெல்லின் கொக்குகிர் நிமிரல்”¹²² என்று புறநானூற்றுப் பாடல் வரி குறிப்பிடுகிறது. இறால் மீனைப் பறவைகள் கவர்ந்து செல்லுதலை “முடிவலை முகந்த முடங்கிறாப் பாலைப் படுபுள் ஒப்பலிற் பகன் மாய்ந்தன்றே”¹²³ என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரி விளக்குகின்றது.

விலங்குகள்

நெய்தல் நிலம் கடற்பரப்பாக இருப்பதால் கடல் சார்ந்த விலங்கினங்களே இங்குக் கருப்பொருளாக உள்ளன. நிலத்தில் காணப்படும்

121. நற். 258:3-9.

122. புறம். 395:36.

123. நற். 49:3-4.

விலங்குகள் பெரும்பான்மையாகக் சுறாமீன், இறாமீன், கயல்மீன், அயிரை மீன் ஆகியவை இந்நிலத்தின் கருப்பொருள்களாக வகுத்துள்ளனர்.

சுறா மீன்

மிக ஆழமான கடலில் சுற்றித்திரியும் சுறாமீனைப் பிடிக்க வளைந்த படகை உடைய பரதவர்கள் வலை வீசுவர். அவ்வலையினை இழுக்கும் போது விசை மிக்க தூண்டிலின் இடையிடையே புகுந்து காற்று வீசுவதால் அங்கு எரியும் விளக்குக் காற்றில் சாய்ந்து விண்மீன்களைப் போல ஒளி செய்யும். கடல் துறையின் பனைமரத்தில் நாரைகள் கூடுகட்டி வாழும், இக்கூட்டினைக் கண்ட நாரை தன் கூட்டிலிருந்தபடியே நடுயாமத்தில் தன் துணையைக் கூவி ஓசை உண்டாக்கும் போதெல்லாம் தலைவியின் உள்ளம் உருகி உடைகின்றது என்றும் காற்று வீசச் சாய்கின்ற சுடர்போல என் உள்ளமும் மெலிந்து சாய்கின்றது என்பதை,

“வீங்கு மடல் குடம்பைப் பைதல் வெண்குருகு

நள்ளென் யாமத்து, உயவுதோறு உருகி,

அள்ளல் அன்ன என் உள்ளமொடு உள் உடைந்து

உளேனே வாழி மேழி! வளை நீர்க்

கடுஞ் சுறா எறிந்த கொடுந் திமிற் பரதவர்

வாங்கு விசைத் தூண்டில் ஊங்கு ஊங்கு ஆகி

வளி பொரக் கற்றை தாஅய், நளிசுடர்,

நீல் நிற விசும்பின் மீனொடு புரைய”¹²⁴

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

124. நற். 199:2-9.

இதனை ஒட்டி நெய்தற்கரையில் இரவில் நாரை புலம்புதலை “தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தாய் நாரை செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை அகமடல் சேக்கும்”¹²⁵ என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் நாரை தன் துணையை எண்ணி புலம்புவதைத் தலைவி தலைவனை எண்ணி புலம்புவதாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

நெய்தல் நிலமக்கள் மீனைப் பிடிப்பதற்காக வலையைக் கடலில் வீசுவர். சிவந்த நிறமுடைய நன்றாகக் கட்டப்பட்டிருந்த அழகிய வலையினை, அச்சம் தரக்கூடிய வலிமையுடைய தன் செதில்களால் பிற உயிர்களைக் கொல்லவல்ல சுறாமீன் வலையினை அறுத்து கிழித்துச் செல்லும். என்பதைத்,

“தெண் கடல் வன்கைப் பரதவர் இட்டசெங் கோல்

கொடுமுடி அவ்வலை பரியப் போக்கி

கடு முரண் எறி சுறா வழங்கும்

நெடுநீர்ச் சேர்ப்பதன் நெஞ்சத்தானே”¹²⁶

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

கயல் மீன்

கயல்மீன் சிறு வடிவமுடையது. இது சேற்றில் இருக்கும் மீனைப் பாண் மகள் உப்பங்கழியின் பக்கத்திலே இருந்து கொண்டு தூண்டிலின் முனையில் மீன் உண்பதற்கான இரையை மாட்டி அங்கு கூடியிருக்கும் கயல் மீனைப் பிடிப்பாள் என்பதைச்,

125. அகம். 40:14-16.

126. நற்.303:9-12.

“சூழ் கழி மருங்கின் நாண் இரை கொளீஇச்

சினைக் கயல் மாய்க்கும் துறைவன்”¹²⁷

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றது. பாணன் மீன் பிடித்தான் என்னும் செய்தி மதுரைக் காஞ்சியில் “மீன்சீவும் பாண்சேரி”¹²⁸ என்றும் மேலும் குறுந்தொகையில் “பாணர் பசுமீன் சொரிந்த மண்டை போல”¹²⁹ என்ற வரிகள் மீன் பிடித்தான் என்னும் செய்திகளைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

மேலும் நெய்தல் நில விலங்குகளாக ஆமை, எருது, கிளிஞ்சல், அலவன், பன்றி தகர் (ஆட்டுக்கிடாய்), நாய், பகடு, மந்தி ஒட்டகம், களிறு, புரவி (குதிரை) போன்ற விலங்குகள் உவமையாகவும் நிலவியல் வருணனையுடன் இடம் பெற்றுள்ளது.

ஊர்

கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியும் நெய்தல் என அழைக்கப்படும். அகத்திணை மரபில் இடம் பெறும் நெய்தல் நில ஊர்கள் பட்டினம், பாக்கம் ஆகிய பெயர்களில் கடல், கடற்கரை, கலங்கரை விளக்கம், நீராடுதுறை, உப்பங்கழிகள், பாக்கத்துச் சேரிகள், தெருக்கள், குடியிருப்புகள், மாடங்கள் முதலியவை பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. கருப்பொருளில் பட்டினம், பாக்கம் ஆகியவற்றை வருணனையுடன் சுட்டியுள்ளன.

நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் எப்பொழுதும் ஆரவாரத்துடன் இருக்கும் ஊர் மருங்கூர் பட்டினம் இதனைத் தலைவியின் மோதி ஒலித்து நிற்கும்

127. ஐங்.111:2-3.

128. மதுரை. 269.

129. குறுந். 169.

வளையல்களுக்கு ஒப்பாக “தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பில் சேக்கும் மருங்கூர்ப் பட்டினத்து அன்ன”¹³⁰ என்ற பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன. கொற்கை என்பது பாண்டி நாட்டில் தாமிரபரணியின் சங்கமத்தில் அமைந்த பழைய துறைமுகப்பட்டினம் ஆகும். கொற்கை நகரம் முத்துக்கள் விளைகின்ற கடற்பரப்பினையுடையது என்பதை “முத்துப்படு பரப்பிற் கொற்கை முன்றுறை”¹³¹ என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் குளிர்ந்த முத்துக்களையுடைய கடல் என்பதைக் கூறும் அகநானூற்றுப் பாடல்,

“இலர் திரை தந்த ஈரங்கதிர் முத்தும்
கவர்நடைப் புரவி கால்வடுத் தபுக்கும்
நல்தேர் வழுதி கொற்கை முன்துறை
வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தற்
போது புறங் கொடுத்த உண்கண்
மாதர் வாள்முகம் மதைஇய நோக்கே”¹³²

என்று குறிப்பிடும் நெய்தற் பரப்பில் குளிர்ந்த ஒளியினையுடைய முத்துக்களைப் பரந்து வரும் கடல் அலைகள் கொண்டு வந்து தரும். அம்முத்துக்கள் விரும்பும் நடையினையுடைய குதிரைகளின் கால்களை வடுப்படுத்தி அவற்றை மேற்செல்லாது தடுத்து நிறுத்தும் வளஞ்சான்ற நல்ல தேரினையுடைய பாண்டியனது கொற்கை என்ற பட்டினத்துக் கடல் துறைமுகம் ஆகும். இங்கு முத்துக்கள் விளைந்து கிடக்கும். உப்பங்கழியில் வண்டினம் மலர்ந்த நெய்தல்

130. நற். 258.

131. நற். 23-6.

132. அகம். 130:9-14.

மலர் தோற்றுப் புறங் கொடுத்த எம் தலைவியின் அழகிய ஒளி பொருந்திய முகத்தில் உள்ள மையுடைய கண்களின் செருக்குடைய பார்வையினை நீவிர் அவள் முன்னின்று காண்பீராயின் எம்மை இவ்வாறு இடித்துக் கூறமாட்டாய் என்று வருணித்துள்ளார்.

பூ

நெய்தல் நிலத்தில் பல மலர்களைப் புலவர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். அதில் நெய்தல் நிலத்தின் கருப்பொருளாகத் 'தாழம் பூ' மற்றும் 'நெய்தல் பூ' என்ற இருவகைப் பூக்களைக் கூறுவர்.

தாழம் பூ

நெய்தல் நிலத்தின் கருப்பொருளில் ஒன்றான தாழம் பூ வெண்மை நிறமுடையது. கரிய காலும், வெண்மை நிறமுடையது குருகு. இது இரையை விரும்பி அதனைத் தன் கூரிய அலகால் குத்தும் போது அதன் குத்துக்கு வளைந்த வாயும் உயர்ந்த முதுகும் உடையதுமான இறால் மீன் தப்பிச் செல்லும். பின்னர் மணல் மேடாகிய நெடிய கரையில் நெருங்கிய தலை சாய்ந்தபடி அமைந்த இலைகள் பொருந்தி வளர்ந்துள்ள வெண்மை நிறமுடைய தாழம் பூவில் வண்டுகள் மொய்ப்பதைப் பார்த்த இறால்மீன் இதுவும் ஒரு குருகு என்று பயந்து ஓடும். அதனை,

“கொடுங் கழி மருங்கின், இரை வேட்டு எழுந்த

கருங்கால் குருகின் கோள் உய்த்து போகிய

முடங்கு புற இறவின் மோவாய் ஏற்றை

எறி திரை தொகுத்த எக்கர் நெடுங் கோட்டுத்

துறு கடற் தலைய தோடு பொதி தாழை

வண்டு படு வான் போது வெருஉம்

துறை கெழு கொண்கன் துறந்தனன்”¹³³

என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

நெய்தல் பூ

நெய்தல் நிலத்தின் மற்றொரு மலர் ‘நெய்தற் பூ’ ஆகும். இது நெற்பயிர்களுக்கு இடையே வளரும் செடி. வெண்ணெல்லையும், நெய்தற் பூவையும் ஒரே வயலில் கொண்டு இரு தினை வளங்கள் கொண்ட செழித்த ஊர் தலைவனின் ஊர். என்பதனைத்,

“தண் நறு நெய்தல் தளை அவிழ் வான் பூ

வெண் நெல் அரிநர் மாற்றினர் அறுக்கும்”¹³⁴

என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. வெண்ணெல்லை அறுவடை செய்யும் தொழிலாளர்கள் நெய்தற் பூவின் மணமும், குளிமையும், சிறப்பும் அவர்களைக் கவர்ந்ததால் அப்பூவினை அறுக்காமல் விட்டு விட்டனர். தலைவன் தலைவியோடு புணர்ந்து நீங்கி விட்டு பின் வராமல் இருக்கையில் தலைவி வருந்தி கண்ணீரை வெளிப்படுத்துகிறாள். எனவே அவனால் யாம் கண்ணீர் வழிந்தாலும் அக்கண்ணீரைத் துடைப்பதும் தலைவன் என்று தலைவி கூறினாள்.

133. நற். 211-3-9.

134. ஐங். 190:1-2.

மேலும், நற்றிணையில் சிவந்த நெல்லின் கதிரை அரியும் மள்ளர் தம் கூரிய வாளினால் அரியும் போது நெய்தற் பூவையும் புண்படுமாறு அதனைக் காணாது விரைந்து அறுப்பர். அதனால் கதிர்களோடு கலந்து நெய்தற் பூவும் படுக்கையாய்க் கிடக்கும். அப்பூவானது தனக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் அறியாது நாலாபக்கமும் கதிரினை வீசும் கதிரவனைக் கண்டவுடன் துயிலிருந்து எழும்புவதுகோல பசிய வாயைத் திறக்கும் என்பதை,

“செந்நெல் அரிநர் கூர் வாட் புண்ணுறக்

காணார் முதலொடு போந்தென பூவே

படையொடும் கதிரொடும் மயங்கிய படுக்கைத்

தன்னுற விழுமம் அறியா மென்மெல

தெறு கதர் இன் துயில் பசு வாய் திறக்கும்”¹³⁵

என்ற வரிகள் கூறுகின்றன.

நெய்தல் நில மகளிர் இடைவிடாது தேன் துளிக்கும் வளைந்த புறவிதழ் நீக்கிய நெய்தல் மலர்களை நாரால் கட்டி அழகு செய்து தாழையின் விழுதால் திரித்த ஊசற் கயிற்றினால் ஊஞ்சலை அமைத்துள்ளனர். நெய்தல் மலரின் மேல் வண்டுகள் மொய்ப்பதால் அம்மலர்கள் மெல்ல விரியும் இதனை, “வண்டுவாய் திறந்த வாங்குழி நெய்தற்”¹³⁶ என்று அகநானூற்றுப் பாடல் வரி எடுத்துரைக்கின்றது.

135. நற். 275-1-5.

136. செயபால், இரா., அகம்.1, விளக்க உரை, ப.396.

மேலும் நெய்தல் நிலத்தில் அடும்பங்கொடி, முள்ளிச் செடி, நீலமலர், பீர்க்கம் பூ, குவளை போன்ற பல மலர்கள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மரங்கள்

நெய்தல் நிலமான கடற்கரையில் புன்னை, ஞாழல் போன்ற பல மரங்கள் காணப்படும். இவை இரண்டுமே இந்நிலத்தின் கருப்பொருளாக இடம் பெற்றுள்ளன.

ஞாழல் மரம்

நெய்தல் நிலத்திற்குரிய ஞாழல் மரமானது கடற்கரை ஓரத்தில் வளர்வதோடு வெண்சிறு கடுகு போன்ற சிறிய பூக்களையும் உடையதாகக் காணப்படுகிறது. ஞாழலைப் “புலிநகக் கொன்றை”¹³⁷ என்று வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் விளக்கியுள்ளார். சிறிய புல்லிய மாலைப் பொழுதானது தலைவிக்குப் பெரும் துன்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அதனை அறிந்து தலைவனை அன்பு கொள்ள அழைக்கிறாள். தழையாடை அணிபவர்கள் பறிப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் இலை தழைத்துத் தாழ்ந்து இளைய ஞாழல் மரம் நிற்கும். ஞாழலின் கரிய புறப்பகுதியைத் தெளிந்த நீர்த் திவலைகள் தடவுவது போன்று தலைவன் தன்னைத் தழுவுதல் வேண்டும் என்ற தலைவியின் வேட்கையை நற்றிணைப் பாடல் விளக்குகிறது.

137. நாட்டார் உரை, அகம்.1, விளக்க உரை, ப.247.

“பெரும் புலம்பின்றே, சிறு புன்மாலை,
 அது நீ அறியின், அன்பு மார் உடையை;
 நொதுமல் நெஞ்சம் கொள்ளாது என் குறை
 இற்றாங் உணர உரைமதி - தழையோர்
 கொய்குழை அரும்பிய குமரி ஞாழல்
 தெண் திரை மணிப் புறம் தைவரும்
 கண்டல் வேலி நும் துறை கிழவோற்கே”¹³⁸

காற்று ஞாழல் மரக்கிளைகளில் அடித்து நீர் திவலைகள் இலைகளைத் தழுவுதல்
 போன்று தலைவியைத் தலைவன் தழுவுதல் வேண்டும் என்பது உள்ளுறையாக
 அமைந்துள்ளது.

அரும்பாய் இருந்த ஞாழல் மொட்டுகள் பின் முதிர்ந்த
 பூங்கொத்துக்களால் கடற்கரை எங்கும் நறுமணம் கமழும். அதைப் போன்று
 தலைவன் தலைவியால் ஏற்பட்ட அன்பு வளர்ந்து திருமணமாக முற்றுப்
 பெற்றதை ஐங்குறுநாற்றுப் பாடல்,

“எக்கர் ஞாழல் அரும்பு முதிர் அவிழ் இணர்
 நறிய கமழும் துறைவதற்கு
 இனியமன்ற - என் மாமைக்கு கவினே”¹³⁹

என்று அரும்புகள் மலராவதைக் குறித்து விளக்கியுள்ளது.

138. நற். 54:5-11.

139. ஐங். 146.

நெய்தல் நில இளமகளிர் ஞாழற் பூவைத் தலையில் சூடுவதில் பெரும் விருப்பமுடையவர்கள். பறிப்பதற்கு மலரில்லாத பொழுது, அம்மரத்தின் தழையைப் பறித்து தொடுத்து அணிந்து மகிழ்வர். ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்,

“எக்கர் ஞாழல் மலர் இல் மகளிர்

ஒண் தழை அயரும் துறைவன்

தண் தழை விலை என”¹⁴⁰

இவற்றில் ‘தண் தழை விலை’ என்பது தலைவி உடுத்திக் கொள்ளும் தழையுடைக்கு ஈடாகக் கொடுக்கும் விலையாகும். ஒன்றை வாங்க நினைக்கும் போது அதை வாங்க இயலாத நிலையில் அதன் மதிப்புக்கு ஈடான வேறொன்றைத் தருவது இயல்பாகும். மகளிர் ஞாழல் மலர் சூடுவதை “ஞாழல் முதிர் இணர் கொண்டு கழும் முடித்துக் கண் கூடு கூழை”¹⁴¹ என்று கலித்தொகைப் பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

புன்னை மரம்

“கடற்கரையில் வீசும் ஈரக்காற்றினால் உப்பங்காற்றினால் ஊறு ஏற்படாதிருப்பதற்காகப் புன்னையின் கிளைகள் மேற்கு நோக்கி நீண்டிருப்பதுண்டு. இது செடி நூற்படி மிகவும் உண்மையான செய்தியாகும்”¹⁴² என்பார், பி.எல், சாமி. புன்னை மலர்களின் நுண்ணிய பூந்துகள் (நுண் தாதுகள்) காற்றில் நெய்தல் மலர்கள் மீது தூவிடும். நுண்ணிய தாதுக்கள் படர்ந்த

140. ஐங். 307.

141. கலி. 56.

142. சாமி, பி.எல்., ‘சங்க இலக்கியத்தில் செடிகொடி விளக்கம்’, ப.95.

நெய்தல் மலர்கள் காண்பதற்குப் பொன்னோடு பொருந்திய நீலமணி போல
அழகு பெற்றுக் காட்சியளிக்கும் என்பதைப்,

“புன்னை நுண் தாது உறைத்தரு நெய்தல்

பொன் படு மணியின் பொற்பத் தோன்றும்”¹⁴³

என்ற வரிகள் காட்டுகின்றன. திருமணத்திற்கு வேண்டிய பொருளை ஈட்டிக்
கொண்டு வருவதை இது கூறுகின்றது. புன்னையின் தாது பொன்றிறம்
என்பதைப் “படப்பை நின்ற முடத்தாள் புன்னைப் பொன்னேர் நுண்தாது”¹⁴⁴
என்றும்,

“புன்னை நுண்தாது பொன்னின் நொண்டு”¹⁴⁵

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் புன்னை மர தாதுவைக் குறிப்பிடுகிறது.

நீண்ட புன்னை மரக்கிளைகளில் நிறைய புன்னை மலர்கள்
பூத்திருக்கும். அப்பூக்களின் மணம் கமழும் மகரந்தங்கள் உதிருமாறு
அக்கிளைகளில் நாரையின் கூட்டம் அணி செய்து சென்று தங்கும். பின்பு
அந்நாரைகள் தமக்குரிய துணையைத் தேடி உலாவும். அதைப்போன்று களவு
மேற்கொண்டு பிரிந்து சென்ற தலைவன் ஊரார் அலர் தூற்றும் முன்பு விரைவில்
வந்து சேர வேண்டும் என்பதை,

143. ஐங். 189:1-2.

144. அகம். 180:13-14.

145. அகம். 230:7.

“நீடு சினைப் புன்னை நறுந் தாது உதிர

கோடு புனை குருகின் கோடு தலைப் பெயரும்

பல் பூங் கானல் மல்கு நீர்ச் சேர்ப்ப”¹⁴⁶

என்ற வரிகள் தெரிவிக்கின்றன.

புன்னை மரத்தின் கரிய பெரிய கிளைகளில் பூத்திருக்கும் நறுமணமுடைய பூக்களானது பக்கத்தில் உள்ள தழை மலரோடு கூடி மணம் கமழும். அதனைப் போன்று தலைவி தலைவனோடு புணர்ந்து இன்புறுவதை,

“மன்றப் புன்னை மாச் சினை நறுவீ

முன்றில் தாழையொடு கமழும்”¹⁴⁷

என்ற வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

மேலும் நெய்தல் நிலப்பரப்பில் தாழை, பனை, தென்னை, நுணா, நொச்சி, போன்ற மரங்களும் முண்டகம், வெண் கூத்தளம் ஆகிய செடிகளும் நெய்தல் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவையளவு நெய்தல் நிலம் பின்னணியை உணர்த்தும் கருப்பொருட்களாக அமைந்திருக்கின்றன.

உணவு

நெய்தல் நில மக்கள் கடல்பரப்பில் வாழ்பவர்களாக இருப்பதால் அங்கு கிடைக்கும் உணவுகளையே உண்டு வாழ்ந்தனர். கடலிலிருந்து கிடைக்கும் குழல் மீன், சுறா மீன், இறால் மீன், கழியிலிருந்து கிடைக்கும்

146. நற். 375:1-3.

147. நற். 49:8-9.

கயல் மீன் போன்றவற்றோடு பன்றிக் கறியையும் அரிசிச் சோற்றையும் உணவாக உண்டுள்ளனர். இவ்வுணவோடு கள் தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாக இடம் பெற்றுள்ளது. பெரும்பாலான நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் இதனைக் காணமுடிகிறது.

நெய்தல் நில மக்களின் உணவைப் பெரும்பாணாற்றுப் படை பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. குற்றாத தொழிலில் அரிசியை நல்ல களியாகத் துழாவி அட்ட கூழை மலர்ந்த வாயையுடைய பாத்திரத்தில் இட்டு உலரும் படி ஆற்றிப் பாம்பு கிடக்கும் புற்றில் கிடைக்கும் பழஞ்சோற்றைப் போன்று பொலிவு பெற்ற புறத்தையுடைய நல்ல நெல் முனையை இடித்து அதனை அதிலே கலந்து இனிமை பெறும்படி இரண்டு பகலும் இரண்டு இரவும் கழித்து வலிய வாயினையுடைய சாடியில் இட்டு வெந்நீரில் வேகவைத்து நெய்யரியாலே வடிகட்டி விரலாலே அலைத்துப் பிழியப்பட்ட நறிய கள்ளைப் பச்சை மீன் சூட்டோடு உண்ணுவார்களாம் இதனை,

“அவையா அரிசி அம்களித் துழவை
மலர்வாயப் பிழாவில் புலர ஆற்றி
பாம்பு உறை புற்றின் குரும்பி ஏய்க்கும்
பூம்புற நல் அடை அளைஇ, தேம் பட
எல்லையும் இரவும் இருமுறை கழிப்பி
வல்வாய்ச் சாடியின் வழைச்சு அற விளைந்த
வெந்நீர் அரியல் விரல் அலை நறும்பிழி
தண்மீன் குட்டொடு தளர்தலும் பெறுகுவீர்”¹⁴⁸

என்ற பாடல் வரிகள் காட்டுகின்றன.

148. பெரும். 275-282.

நெய்தல் நில மக்கள் தங்களின் தொழிலால் பிற திணையிலிருந்தும் வேறுபட்டவர்கள். எனவே உணவுப் பண்பாட்டில் கள் முக்கிய உணவாக இருந்து வந்திருக்கிறது,

பண்டைய நெய்தல் நில மக்கள் உப்பு விற்று நெல் வாங்கும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. தந்தை மீன் பிடிக்கக் கடலுக்குச் சென்று மீன் கொண்டு வரும் முன்னரே அவனது இளமை பொருந்திய மகள் உப்பு விற்று வாங்கி வந்த நெல்லாலே ஆக்கப்பட்ட முரலாகிய வெண்சோற்றுடன் அயிலை மீனை இட்டு ஆக்கிய சுவை மிகுந்த புளிக்கறியை ஊற்றிக் கொழுமீன் கருவாட்டுடன் தன் தந்தைக்கு உணவாகக் கொடுப்பாள். இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள், தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

“பெருங் கடற் பரப்பில் சேயிறா நடுங்க

கொடுந் தொழில் முகந்த செங்கோல் அவ்வலை

நெடுந் திமில் தொழிலோடு வையகிய தந்தைக்கு

உப்பு நொடை நெல்லின் முரல் வெண் சோறு

அயிலை துழந்த அம் புளிச் சொரிந்து

கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்”¹⁴⁹

என்ற வரிகள் மீன் சோற்றை உண்ணுவதாகக் கூறுகிறது.

மீனும், கள்ளும் சேர்த்து விருந்தினரக்கு உணவாக் கொடுக்கும் வழக்கத்தினை நெய்தல் நில மக்கள் கொண்டுள்ளனர். தென்னை, பனை, அரிசி

149. அகம். 60:1-6.

ஆகியவற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மூவகைக் கள்ளும் ஆண்பன்றியின் இறைச்சியுடன் சேர்த்துக் கொடுக்கும் வழக்கமும் இந்நில மக்களிடம் இருந்து வந்திருக்கின்றன.

பறை

நெய்தல் நிலத்தின் மக்கள் கருப்பொருளில் ஒன்று பறை ஆகும்.

இதனை அகநானூற்றுப் பாடலில் வரும் உள்ளுறையில் காண முடிகிறது.

“அளி இன்மையின் அவண் உறை முணைஇ,

வாரற்க தில்ல - தோழி - கழனி

வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்

தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தாள் நாரை

செறி மடை வயிரின் பனிற்றி பெண்ணை

அகமடல் சேக்கும் துறைவன்

இன் துயில் மார்பின் சென்ற என் நெஞ்சே!”¹⁵⁰

என்ற பாடல் வரிகள் வயல்களில் வெண்ணெல்லை அரிபவர்கள் தங்காரியம் செய்யப் பறை கொட்டினர். அவ்வொலிக்கு அஞ்சிய நீண்ட கால்களையுடைய நாரை சத்தம் எழுப்பியபடி பனைமரத்தின் அகமடலிலே சென்று தங்கும். தான் வாழும் நிலத்தையும் மறந்து அங்கு தங்கும். அதுபோல தலைவனும் பொருளீட்டத் தலைவியைப் பிரிந்தான் தலைவி நம்முடையதாக இருந்த நம்நெஞ்சமும் நம்மை மறந்து நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து அந்நியராகிய அவர் மார்பிலே சென்று தங்கியது என புலம்புவதை அகப்பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

150. அகம். 40:11-17.

யாழ்

விளரியாழை நெய்தல் திணையின் யாழாக அழைப்பர். ஆனால் பாடல்களில் வண்டின் ஓசையைத் தான் யாழின் ஓசை என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதனை கலித்தொகை பாடலில்,

“நெய்தல் நெடு நார்ப் பணித்து யாத்து கை உளர்வின்

யாழ் ஓசை கொண்ட இணவண்டு இமிர்ந்த ஆர்ப்பி”¹⁵¹

என்ற பாடல் சுறாமீனின் மருப்பாற் செய்த பலகையைக் கோத்து அமைந்த ஊசற் பலகை. புறஇதழ் நெற்தற் பூவின் நெடிய நாரினால் கயிறு தொடுத்து அழகுறக் கட்டினேன். கையாலே வாசித்தல் போன்ற யாழின் ஓசையைத் தம்மிடம் கொண்ட வண்டினங்கள் ஆர்ப்பரவம் செய்ய தலைவன் தலைவியை மணப்பான் என்று வண்டின் ஓசையை யாழின் ஓசையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இவ்வாறு நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வில் பயன்படுத்திய இயற்கைப் பொருள்களைப் பற்றி இங்கு தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பாலைத் திணை

பாலை என்னும் சொல் ஒருவகை மரத்தைக் குறிப்பது. இது பெரும்பான்மையும் வறண்ட பகுதிகளில் காணப்படும். கடுங்கோடையிலும் இவற்றின் அரும்புகளும், கிளைகளும் வாடுவதில்லை. காலப்போக்கில் இச்சொல் வறண்ட நிலத்தையும் அதில் செறிந்த வெண்மையையும் குறிப்பதாக மாறியது. நச்சினார்க்கினியர் பாலை என்னும் சொல் பிரிவு என்ற பொருளுடையது என்கிறார். இவ்வாறு கூறுவது இச்சொல் பிரிவின் ஒரு

151. கலி. 131:8-9.

குறியீடு என்பதைக் குறிக்கும். பிரிவைப் பொருளாகக் கொண்டு இயற்றப்பெறும் பாடல்கள் பாலைநிலப் பாடல்கள் ஆகும்.

பாலைத் திணைப் பாடல்கள் இருவகைப் பாடுபொருள் உடையது. முதலாவது தலைவன் - தலைவியைப் பிரிந்து பொருள் சேர்க்கச் செல்வதற்கான பிரிவைக் கூறுவது இது. இரண்டாவது தலைவன் - தலைவனோடு சேர்ந்து தன் பெற்றோரை நீங்கித் தலைவன் ஊர்க்குச் சென்று அவனை மணத்தலைக் கூறுவது உடன்போக்கு ஆகும். உடன்போக்கு என்பது தலைவன் - தலைவியின் திருமணத்திற்குப் பெற்றோர் சம்மதிக்காத போது தலைவி தலைவனோடு மணம் நோக்கிச் செல்லுதல், இத்தகைய வாழ்க்கைக்குப் பொருள் தேவை. எனவே பொருள் வாழ்க்கைக்கு முக்கியமானது என்பதைப் இத்திணைப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. பாலைத் திணையின் மையமே பொருளும் பிரிவுமாகும்,

தலைவன் பொருளை ஈட்டி வெற்றிகரமாக வீடு திரும்ப வேண்டும் என்பது பெண்களின் விருப்பமாக இருந்தது. ஏனைய நான்கு திணைகள் ஒவ்வொரு வகையிலும் காதலைக் குறித்தன. எனினும் பாலைத் திணை காதலோடு சிறந்த வாழ்க்கைக்குரிய முயற்சிகளையும் சித்தரிக்கவும் குறிப்பின் மூலம் உணர்த்தவும் முடியும். இந்தத் திணையில் “வினையே ஆடவர்க்குயிர்; மனைவாழ் மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்”¹⁵² என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் பாலைப் பாடல்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் பாலைத் திணையானது தலைவன் - தலைவியின் திருமணத்திற்குப் பெற்றோர் இசையாத பொழுது உடன்போக்கு

152. தமிழண்ணல், 'சங்க மரபு', ப.222.

மேற்கொள்வதைப் பேசுவதாக உள்ளன. இவர்களின் வழிப்பாதை மிகவும் கடினமானதாகவும் ஆபத்தானதாகவும் அமையும். இதனைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் விவரிக்கின்றன. பாலைத் திணை பாடல்களின் எண்ணிக்கையாக நற்றிணை - 104, குறுந்தொகை - 94, ஐங்குறுநூறு - 100, அகநானூறு - 20, கலித்தொகை - 35, பாடல்கள் ஆகும். இது மட்டுமின்றி பாலைத்திணைப் பாடல்களில் நிலக்காட்சி வருணனை அதிகமும் காணப்படுகின்றன. இதில் உள்ளுறை அமைந்தது 25 பாடல்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தலைவன் பொருள் ஈட்டுவதற்குத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் நிலத்தின் இடர்ப்பாடுகளை அதிகமாக நிலவியல் வருணனையுடன் காட்டப்படுகிறது. கோடைக் காலத்தில் எங்கும் வெப்பம் பொறுக்க முடியாதபடி பெருகியது. நண்பகலில் மரங்களெல்லாம் காய்ந்து கரிந்து நிற்கும் வெஞ்சுரமும், மழையே இல்லாத கொடிய நிலமும், அச்சமூட்டுவதாக உள்ளன. குடிநீர் என்பது அங்கு கிடைப்பது கடினமான ஒன்று. பாலைநிலத்தின் கொடுமையை அசதிக்கோவை நூலில் ஒளவையார் மிக நயமாகக் கூறியுள்ளார்.

இலவம் பூக்கள் வெம்மையும் ஒளியுடைமையும் உடையன-
வாதலாலும் கொத்துக் கொத்தாகவுள்ளமையாலும் “ஒண்ணர் வான் பூ”¹⁵³
என்றாள் காற்று வீசுவதால் சுடர் விட்டெரியும் காட்டுத் தீ வெடிப்போசையுடன்
பரவுவதனால் ‘முழங்கழல்’ என்றாள். காற்றால் ஏற்றப்பட்டுக் கீழே உதிரும்
வெண்ணிற இலவம் பூக்களை இடிக்கு இடையே தோன்றி நிலத்திலே
உதிரும் தீப்பொறிகளோடு உவமித்து அழகுற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வரிகள்

153. ஐங். 320-1.

விவரிக்கின்றன. இளவேனில் வருவதன் முன் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற காதலன் இன்னும் வரவில்லை என்று தலைவி வருந்தினாள். இளம் பெண்கள் வழக்கமாகப் பூக்களைப் பறித்து விளையாடுவர். இங்குப் பூத்திருக்கும் கோங்கமலர் பாவை போல வடிவமுடையது. இதனைப் பாயா வேங்கை, பறவாக் கொக்கு, ஊராக் குதிரை என்று அழைப்பர். அம்மலரைச் 'செய்யாப் பாவை' என்று சிறப்பித்துக் கூறுவர்.

பாலை நில கருப்பொருள்கள்

பாலை நிலத்தின் கருப்பொருள்களாக தெய்வம் - கொற்றவை (அ)

காளி; மக்கள் - காளையர், ஏயினர், எயிற்றினர், மறவர், மறத்தியர்; பறவை - பருந்து, கழுகு, புறா; விலங்கு - செந்தாய், வலியிழந்த யானை; ஊர் - குறும்பு; நீர் - வற்றிய சுனை, நீரில்லா கிணறு; பூ - குறும் பூ, மராம் பூ, குரவம் பூ பாதிரி; மரம் - பாலை, உழிஞை, இலும்பை; உணவு - வழிப்பறித்து கிடைத்தப் பொருள்கள்; பறை - துடிப்பறை; யாழ் - பாலை யாழ்; பண் - பஞ்சுரப்பண்; தொழில் - போர் செய்தல். பகற் சூறையாடல், நிரைகவர்தல் போன்றவற்றைப் பாலை நில மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையானதாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைத் தெய்வம் முதல் தொழில் முடிய சொல்லப்பட்டன எல்லாம் பாலைத்திணைக்குரிய கருப்பொருள்கள் என்ற இலக்கணம் மூலம் அறிய முடிகிறது.

முல்லைத் திணையினைப் போலவே பாலைத்திணையிலும் மிக குறைந்த அளவே பாடல்களில் உள்ளுறை அமைந்துள்ளது கருப்பொருள்களும் குறைந்தளவே சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

மக்கள் மற்றும் உணவு

பாலை நிலத்தில் வாழும் மக்களின் பழக்க வழக்கங்களாலும் ஒழுகலாறுகளாலும் உருவாக்கப்பட்டு வளர்ந்தவை ஆகும். பொதுவாகப் பாலை ஒரு குடியிருப்பு நிலம் அல்ல. அது ஒரு பெருவழியாகவே கருதப்பட்டது. ‘ஆறலைக் கள்வரே’ அதனை இருப்பிடமாகக் கொண்டனர். பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்த ‘எயினர்’, ‘எயிற்றியர்’ சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப் பெறுகின்றனர்.

இலக்கண நூல்கள் பாலையின் உணவாக வழிப்பறி, கொள்ளையடித்தல் மூலம் கிடைக்கும் பொருட்களையே இவர்கள் உண்பார்கள். உருத்திரங்கண்ணனார் பாலையின் வெவ்வேறு உணவு வகைகளையும் இவற்றைத் தேருவது, பக்குவப்படுத்துவது, படைப்பது பற்றி விரிவாக வருணித்து உணவு வருணனையில் தன் தனித்தன்மையை நிலை நாட்டியுள்ளார். அவர் எயினர் குறும்பில் கிடைக்கும் விருந்து உணவினைக்,

“களர்வளர் ஈந்தின் காழ்கண் டன்ன

சுவல்விளை நெல்லின் செவ் அவிழ்ச் சொன்றி

ஞமலி தந்த மனவுச்சூல் உடும்பின்

வறைகால் யாத்தது வயின்தொறும் பெறுகுவிர்”¹⁵⁴

என்றவாறு இலக்கியச் சுவைபட வருணித்துள்ளார். இதில் செந்நிறச் சோற்றுப் பருக்கைக்குக் களரில் வளரும் ஈந்தின் விதை உவமையாகியுள்ளது. பாலை நிலத்தின் வழியாக வரும் உப்பு வணிகர்கள் சமைத்து உண்டு சென்ற கல்

154. பெரும்.130-133.

அடுப்பில் வலியவில்லையுடைய மழவர்கள் மணம் உண்டாக நன்கு புழுக்கிய இறைச்சியை (வேகவைத்த இறைச்சி) விருப்பத்துடன் சமைத்து உண்பார்களாம்.

அதனை,

“உமண் சாத்து இறந்த ஒழிகள் அடுப்பின்

நோன்சிலை மழவர் ஊன்புழுக்க அயரும்”¹⁵⁵

பாலை நிலத்தின் மேட்டு நிலங்களில் நெல்லின் உற்பத்தி இருந்தமையும், சில இடங்களில் எறும்புகள் சேர்க்கும் புல்லரிசிப் பூமியைத் தோண்டி எடுத்தலும், விலங்குகளை வேட்டையாடிச் சுட்டு உண்ணுதலும், உணவாகக் கொள்ளப்பட்டதைத் தெரிவிக்கின்றன. நெற்சோற்றிற்கு விலங்குகளின் இறைச்சியைத் தொடுகறியாகப் (கூட்டு) பயன்படுத்தியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. வறண்ட பாலை நிலத்தவரும் விருந்து போற்றுதலில் காட்டிய ஆர்வமும் விருந்தினருக்குத் தேக்கிலையில் உணவு படைத்ததையும் பண்டைத் தமிழரின் விருந்தோம்பல் சிறப்பினை விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன.

பாலைத்திணை வருணனையில் எயினர், எயிற்றியர், கானவர், மீளி என்று சிறப்புப் பெயர்களாலும், ஆறலைக் கள்வர் கொடியோர், வம்பலர், வன்செல் இளைஞர் என்று பொதுப் பெயர்களாலும் பாலை நில மக்களைக் கூறுவர். மேலும் தலைவனை விடலை, தோன்றல், குரிசில், காளை என்று கூறுவர். தலைவியை ஆயிழை, மாயோள் என்றும் குறிப்பர். பாலைத்திணையில் உயர்குடி மக்களைக் காளை, எயிற்றி என்றும் பொது மக்களை மறவர், மறத்தியர் என்றும் கூறுவதை இலக்கியங்களின் வழி காண

155. அகம். 119:8-9.

முடிகிறது. மேலும் இவர்களில் வேட்டையாடுபவர்களைத் ‘துணைபுணர் கானவர்’ என்றும் பகிர்ந்துண்ணுதலைக் ‘கடுங்கண் கானவர்’ என்று அடைமொழியுடன் வருணித்து கூறப்பட்டுள்ளது.

பறவைகள்

பாலை நிலத்துப் பறவைகளாகப் பருந்து, மயில் என்னும் இரண்டு பறவைகளையே குறிப்பிடுகின்றனர்.

பருந்து (எருவை)

போரில் இறந்தவர்கள் மற்றும் கள்வர்களால் கொலை செய்யப்பட்ட வீரர்களின் பிணத்தை உண்பதற்காகப் பருந்துகள் அங்குச் சுற்றித் திரிவது வழக்கமாக உள்ளது. இதனை அகநானூற்றுப் பாடல்,

“செந்நாய் ஏற்றை கம்மென ஈர்ப்ப

குருதி ஆரும் எருவைச் செஞ் செவி”¹⁵⁶

என்று குறிப்பிடுகிறது. செந்நாயானது பன்றியினைக் கொன்று அதனை இழுத்துச் செல்லும் வழியெலாம் ஒழுகிய குருதியைக் (இரத்தத்தை) குடித்த சிவந்த செவிகளுடைய பருந்துகள் உலவும். இதனை “எருவை என்பது தலைவெழுத்து உடல் சிவந்திருக்கும்”¹⁵⁷ என்ற வரி உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு உள்ளுறை உள்ள ஒரு பாடலில் மட்டுமே பருந்தைப் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளது.

156. அகம். 111:11-12.

157. அகம். 340.

மயில்

பாலை நிலத்தில் மயில்கள் வாழ்ந்ததாகப் பாடல்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் மயிலின் தோகை, கண் போன்றவற்றைப் புலவர்கள் வருணித்துக் கூறியுள்ளனர். இதனை விளக்கும் பாடல்களாக,

“நெய்தல் உருவின் ஐது இலங்கு அகல் இலை,

தொடை அமை பீலிப் பொலிந்த கடிகை”¹⁵⁸

“பாகல் ஆர்கைப் பறைக் கட் பீலித்

தோகைக் காவின் துளுநாட்டு அன்ன”¹⁵⁹

என்ற பாடல் வரிகள் உள்ளன. மயிலின் கண்ணானது பார்ப்பதற்குப் பறை போன்று வட்டமாகவும், பெரிய தோகையினையுடைய மயில்கள் உள்ள சோலையை உடையதாக துளுநாடு இருந்ததைத் தெரிவிக்கின்றன. மட்டுமின்றி மலர்களை தொடுத்தார் போன்று மயில் தோகையானது பொலிவு பெற்ற காம்பினையும் உடையது என்று மயிலைப் பற்றிய செய்திகள் பாலைத் திணைப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறு வறண்ட பாலை நிலத்தில் பறவைகள் மிகக் குறைந்தளவே பாடல்களில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. இது இந்நிலத்தைப் பற்றிய பின்புலத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்துவதாக உள்ளன.

விலங்குகள்

பாலை நிலத்தின் விலங்குகளுள் கருபொருளாகக் கருதப்படுவது செந்நாயும், வலிமையிழந்த யானையும் ஆகும்.

158. அகம்.119:11-12.

159. அகம்.15:4-5.

செந்நாய்

செந்நாய் என்பது பாலை நிலத்தில் வாழும் இயல்புடைய வலிமை மிக்க விலங்காகும். அதன் கழுத்தில் அடர்த்தியான மயிர்க்கற்றை வளர்ந்து தொங்கும் ஆதலின் எருத்தினைக் (கழுத்து) ‘கவிழ் மயிர் எருத்து’ எனச் சிறப்புடன் கூறுவர். இதனை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்,

“கவிழ் மயிர் எருத்தின் செந்நாய் ஏற்றை

குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியும்

சுரம் நனி வாரா நின்றனள் என்பது

முன்னுறு விரைந்த நீர் உரைமீன்

இன் நகை முறுவல் என் ஆயத்தோர்க்கே”¹⁶⁰

செந்நாய் இயற்கையிலேயே கடுஞ்சினமும் பெருவலிமையும் உடையது. அது தனக்கு இரையாகக் கிடைத்த பெண் பன்றியைத் தாக்க முற்பட்ட நிலையில் பல குருளைகளைக் (குட்டியை) கொண்டிருப்பதால் செந்நாயானது அந்த பன்றியின் மேல் இரக்கம் கொண்டு அதனை வேட்டையாடாமல் விட்டுவிட்டது. இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது,

“கிளையொடு நால் முலைப் பிணவல் சொலிய

கான் எழிந்து அரும்புழை முடுக்கம் ஆள்குறித்து

நின்ற தறுகண் பன்றி நோக்கி, கானவன்

குறுகினன் தொடுத்த கூர் வாய்ப்பகழி

.....

எய்யாது பெயரும் குன்ற நாடன்”¹⁶¹

160. ஐங். 397.

161. அகம். 248.

இவ்வரிகள் வேட்டுவன் ஒருவன் பன்றியை வேட்டையாட வந்த பொழுது பன்றி தன் குட்டியோடு இருப்பதால் அதனைக் கொல்லாது விட்டுச் சென்றான் என்பது போல தலைவன் உடன்போக்கின்கண் எம்மைப் பின் தொடர்ந்து வந்து எம் சுற்றத்தார் இரக்கமே கொண்டு அவர்க் கெஞ்சுவார் போன்று மலையிடை மறைந்திருந்து அவரைக் கொல்லாது விடுத்துப் போயினர் என்று கூறுவர்.

யானை

பாலை நிலத்தின் கருப்பொருளான யானை, நிலத்தில் உணவு, நீர் போன்றவை கிடைக்காமல் வலுவிழந்து காணப்படும். ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல் ஆயர்கள் தம் நிரைகள் நீர் பருகுவதற்காகத் தம் கோல்களாலே நிலத்தைத் தோண்டி ஊறியநீரை நிரைகளுக்கு அருந்தக் கொடுப்பர். கோவலர் நீர்ப் பத்தல் தோண்டுவதை “நெடுவிளிக் கோவலர் கூவல் தோண்டிய, கொடுவாய்ப் பத்தல்”¹⁶² பாடலில் “பயனிரைக் கெடுத்த மணி நீர்ப்பத்தல்”¹⁶³ என்று நீர்ப்பத்தலின் உள்ள நீரைக் காட்டு யானைகள் கவர்ந்து அருந்தும். அவ்வாறான கொடிய வழிகளில் தலைவன் பொருள் ஈட்டச் செல்வான். இதனை “ஆண் வழிப்படுநர் தோண்டிய பத்தல், யானை இன நிரை கருவம்”¹⁶⁴ என்று நற்றிணைப் பாடலில் யானை ஆனிரைக்குரிய நீரைக் கவர்ந்துண்ணும் என்று விவரிக்கின்றது. இதனை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்,

162. அகம்.155:8-9.

163. நற். 92:6.

164. மேலது. 240:8-9.

“கல்லாக் கோவலர் கோலின் தோண்டிய

ஆண் நீர்ப் பத்தல் யானை வெளவும்

கல்லதர்க் கவலை செல்லின் மெல் இயல்”¹⁶⁵

என்று காட்டுகிறது. ஒளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் “கோவலர் நிரைகளின் பொருட்டுத் தோண்டிய பத்தலை யானை வெளவும் என்றமையால் நீர் நுகர்தற்குரித்தாய்ச் சிறந்த இவள், நலம் பசலையுண்ணப்பட்டுக் கழியும் என்றாளாம்”¹⁶⁶ என்று உள்ளுறை கூறியுள்ளார்.

யானை வலிய புலியோடு போரிட்டு வருந்தியமையால் துண்டமாகப் பிளவுப்பட்ட தலையில் ஏற்பட்ட நோயால் வருந்தியது நீர் அருந்துவதற்கு விரைந்து சென்று மண்ணில் முழங்காலை மடித்து ஊன்றி அங்கிருந்த சுனையில் தன் துதிக்கையை விட்டு துழாவியும் நீர் கிடைக்காததால் பெருமூச்சு விட்டுச் செல்லுமாம். இதனை அகநானூற்றுப் பாடல்,

“துணிகுவர் கொல்லோ தாமே - துணிகொள

மறுப்புலி உழந்த வசிபடு சென்னி

உறுநோய் வருத்தமொடு உணீஇய மண்டி

பழமுழம் ஊன்றிய நெடுநல் யானை

கைதேய்த்து உயிர்க்கும் வறுஞ்சுனை

மை நோய் சிமைய மலைமுதல் ஆறே”¹⁶⁷

என்று கூறுகிறது. காட்டின் மிகுந்த வெப்பத்தையுடைய வெம்மையான கோடையால் நீர் வறண்டது. அதனால் குளிக்கும் சிறு குளத்தில் சிறிய குழி

165. ஐங். 304:1-3.

166. ஐங். 670.

167. அகம். 119:15-20.

தோண்டுவர், குடிப்பதற்குப் பயன்பாடாத கலங்கல் நீரால் கன்றினையுடைய ஆண்யானை தன் இளம் பிடியின் மென்மையான தலையை முதலில் தழுவியது. பின்னர் எஞ்சிய சேற்றோடு கூடிய நீரைத் தன் மீது ஊற்றிக் கொண்டு நீராடியது.

‘பதுக்கை’ என்பது கற்குவியல் ஆகும். போரின் போது எதிரியைப் பிடிப்பதற்கோ, தாக்குவதற்கோ இது பயன்பட்டதால் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம். இதனை அகநானூற்றுப் பாடலில் “பகுக்கு”¹⁶⁸ என்றும் புறநானூற்றில் “செந்தொடை பிழையா வன்கண் ஆடவர் அம்புவிட வீழ்ந்தோர் வம்பப் பதுக்கை”¹⁶⁹ என்றும் கூறுகின்றன. இதன் உரையில் பாலை நிலத்திற்குச் செல்பவர்களை அந்நிலத்திலுள்ள ஆறலைக் கள்வர்கள் கொன்று அவர்களின் உடலைக் கற்குவியால் மூடி விடுதல் வழக்கம் என்கிறது. குறுந்தொகைப் பாடலில் தழைக் குவியலால் மூடுதலும் உண்டு என்றும் “உவல் இடு பதுக்கை நெடுநல் யானைக்கு இடுநிழல் ஆகும்”¹⁷⁰ என்று கற்குவியலானது உயர்ந்து நின்று நிழல் கொடுப்பதும் உண்டு என்று அறியப்படுகிறது.

பாலை நிலத்தில் செந்நாய், யானை, தவிர மான், எய்ற் பன்றி, ஞமலி, கழுதை, முயல், அணில், எலி, உடும்பு, பாம்பு போன்ற விலங்குகளும் பாலை நிலத்தில் வாழ்வதாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

நீர்

வறண்ட பாலைத்திணையில் நீர்வளம் மிக அரிதாகவே காணப்படும். இதனைச் “செம்புனல் உழந்த சேய்வரல் கான்யாறு”¹⁷¹ என்று

168. அகம். 289:2.

169. புறம். 3:20-21.

170. குறுந். 77:3-4.

171. சிறுபாண். பா.3.

சிறுபாணாற்றுப்படை வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் அகநானூற்றுப் பாடல்களில் யானை குளிப்பதற்கு நீர் இல்லாமல் கலங்கல் நீரையே குளிக்குமாம். நீர் அருந்த வந்த பெரிய யானை நீர் இல்லாது சிறிது ஈரத்துடன் காணப்பட்ட குழியைக் கண்டு வருத்தமுற்றுத் தன் நீர் வேட்கையைத் தணித்துக் கொள்வதற்கு வேறு இடம் காணப்பெறாது வருந்தி அக்குழியினை விடுத்துக் கொண்டு வேறு இடம் செல்லுமாம். இதனைப் பின்வரும் பாடல் காட்சிப்படுத்துகிறது.

“கொடுவாய்ப் பத்தல் வார்ந்து உகு சிறுகுழி

நீர்காய் வருத்தமொடு சேர்விடம் பெறாது

பெருங்களிறு மிதித்த அடியகத்து”¹⁷²

என்றவாறு வறண்ட காட்டாறு நெடிய கிணற்றின் வல் ஊற்று, ஆழமான குழி ஆகியவற்றை பாலை நிலத்தின் நீராதாரமாகப் பயன்படுத்தியதை நிலவியல் பின்புலத்துடன் அடையாளப்படுத்தியிருப்பதை அறியமுடிகிறது.

பு

பாலைத் திணைப் பாடல்களின் உள்ளுறை கொண்ட பாடல்களில் ‘நீல மலர்’ என்னும் மலரே இதன் கருப்பொருளாகக் கிடைத்துள்ளது. இவற்றின் உயர்ந்த மலைச் சிகரத்தில் அகன்ற கற்பாறை நடுவேயுள்ள நீண்ட சுனையிடத்தே மழைத் துளியால் மலர்ச்சிபெற்ற குளிர்ச்சி பொருந்திய நறுமணங்கமழ்கின்ற நீல நிற மலர்கள் பூத்துக் கிடக்கும் என்பதை,

172. அகம். 155:9-11.

“அகல அறை நெடுஞ்சனை துவலையின் மலர்ந்த

தண்கமழ் நீலம் போல”¹⁷³

என்ற வரிகளில் காட்டுகின்றன. தலைவனின் வருகையைக் கேட்ட கண்கள் நீலமலரைப் போன்று காட்சியளித்தது என்று வருணிப்பதில் மலருக்கும் கண்களுக்கும் ஒப்புமை கூறப்பட்டுள்ளது.

மரங்கள்

பாலை நிலத்தில் பல மரங்கள் உள்ளதாக அகப்பாடல்கள் கூறுகின்றன. இதில் கருப்பொருளாகக் கள்ளி, ஓமை, ஞெமை, மரல் போன்ற மரங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஓமை மரம்

ஓமை மரமானது அதிக காற்றினால் இலைகள் பலவும் காய்ந்த நெட்டுக்களையும், மலையிலிருந்து வீழும் அருவி போல ஒல்லென ஒலிக்கும். இவ்வாறு சிறு சிறு இலைகளைக் கொண்டது ஓமைமரம் என்பதை நற்றிணைப் பாடல்,

“செல் வளி துக்கலின், இலை தீர் நெற்றம்

கல் இழி அருவியின் ஒல்லென ஒலிக்கும்

புல் இலை ஓமை”¹⁷⁴

என்று ஓமை மரத்தின் தோற்றத்தை விளக்குகிறது.

173. அகம்.143:14-15.

174. நற்.107:4-6.

பாலை நிலத்தில் ஓமை மரங்கள் நெருங்கி வளர்ந்திருப்பதைப்
 “பிறவா வெண்ணெய் உருப்பு இடந்தன்ன, உவர் எழு களரி ஓமை அம்காட்டு”¹⁷⁵
 என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் சுட்டுகின்றன. இதன்மூலம் ஓமை மரமானது
 நெருங்கி வளரும் தன்மையுடையது என்று அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இளைய பிடியானையின் பசியைப் போக்குமாறு பெரிய
 களிற்றியானையானது ஓமை மரத்தை முறித்துத் தள்ளும். அவ்வாறு தள்ளிய
 மரத்தின் அடிப்பகுதியானது வளைந்து காணப்படும். அந்த ஓமை மரத்தின்
 அடிப்பகுதியில் பாலை நில வழியே செல்வோர் நிழலுக்காக அமருவர்.
 என்பதை,

“கயந் தலை மடப் பிடி உயங்கு பசி களைஇயர்,

பெருங் களிறு தொலைத்த முடத் தாள் ஓமை

அருஞ் சுரம் செல்வோர்க்கு அல் குநிழல் அகும்”¹⁷⁶

என்று குறிப்பிடுகிறது.

மரா மரம் (வெண்கடம்ப மரம்)

வெண்கடம்ப மரத்தையே மராமரம் என்று அழைப்பர். யானைகள்
 வறண்ட பாலைநிலத்தில் கிடைக்கும் சேறுகலந்த நீரில் குளித்து அருகிலுள்ள
 சிவந்த காம்பினையுடைய மராமரத்தின் வெண்மையான பூங்கொத்துக்கள்
 அசையுமாறு தன் துதிக்கையால் பற்றி, வலிமை கொண்ட முதுகினைத் தேய்துக்

175. நற். 84:7-8.

176. நற். 137:6-8.

கொள்ளுமாம் பின்னர் அம்மரத்தின் சுருங்கிய வரிவரியாய் தலையில் கிடக்கும்
நிழலில் தங்கி இளைப்பாறுமாம் இதனைச்,

“சேறு கொண்டு ஆடிய வேறுபாடு வயக்களிறு

செங்கோல் வால் இணர் தயங்கத் தீண்டி

சொரிபுறம் உரிஞிய நெறிஅயல் மராஅத்து

அல்குறு வரிநிழல் அசைஇ”¹⁷⁷

என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிட்டு நிற்கின்றன. “சிலம்பு அணி கொண்ட வலம்சுரி
மராஅத்து வேனில் அம்சினை கமழும்”¹⁷⁸ என்பது வேனிற் காலத்தில்
வெண்கடம்ப மலர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசும் என்று குறுந்தொகைப் பாடல்
வரிகளும் புலப்படுத்துகின்றன. “வலம்சுரி மராஅம் வேய்ந்து நம் மணம் கமழ்
தண் பொழில் மலரும் பொழுதே”¹⁷⁹ என்று ஐங்குறுநாறு பாடல் கூறுகிறது.
இவற்றில் வெண்கடம்ப மலர்கள் வலமாகச் சுழித்த அமைப்புடைய ஆதலால்
‘வலம்சுரி மராஅம்’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இலவ மரம்

“இலை இல மலர்ந்த ஓங்கு நிலை இலவம்

மலை உறு தீயின் சுரமுதல் தோன்றும்”¹⁸⁰

என்ற ஐங்குறுநாறு பாடல் இலவமரமானது இளவேனிற் பருவத்தில் மலர்கள்
மலரும் தன்மையுடையது என்கிறது. இம்மரத்தில் மலர்கள் மலரும் போது

177. அகம்.121:6-9.

178. குறுந். 22:3-4.

179. ஐங். 348:2-3.

180. மேலது. 338:2-3.

இலைகளை முழுவதுமாக உதிர்த்துவிடும் அதனால் இதன் கிளைகளில் பூக்களும், மொட்டுகளும் தான் காணப்படும். அவ்வாறு காணப்படும் மலர்கள் மலையின் மீது சுடர்விட்டெரியும் தீப்போலக் காட்சியளிக்கும். இலவமரம் இலைகளே இல்லாமல் அரும்பும் இல்லாமல் மலர்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே மலர்ந்த இலவம் பூக்களை மகளிர் சேர்ந்து கையில் எடுத்து கார்த்திகை விளக்கு போன்று நெடிய வரிசையில் பொலிவுபெற்றுக் காணப்படும் என்பதை “இலை இல மலர்ந்த முகை இல் இலவம் கலி கொள் ஆயம் மலிபு தொகுபு எடுத்த அம்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி”¹⁸¹ என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் தெரிவிக்கிறது. அதனைப் போன்றே “அருவி ஆன்ற உயர்சிமை மருங்கில் பெருவிழா விளக்கம் போல பல உடன் இலை இல மலர்ந்த இலவமொடு”¹⁸² என்ற பாடல் வரிகளில் இலவம் மலர்களுக்குக் கார்த்திகை விளக்குகளை உவமையாகக் கூறியுள்ளதைத் தெரிவிக்கிறது.

பாலை நிலத்தில் வற்றல் மரம், கோங்க மரம், ஆலமரம், ஞெமை மரம், தேக்கு மரம், கொன்றை மரம், இடும்பை மரம் போன்ற பல மரங்களைப் பற்றிய செய்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

பாலை நிலத்தினை வறண்ட நிலமாகச் சங்கப் பாடல்கள் விவரிக்கின்றன. அவற்றிலும் உள்ள கருப்பொருள்களை நிலவியல் பின்புலத்துடன் ஒருங்கே பொருந்துமாறு அமைத்துப் பாடிய சங்க அகப்பாடல்களின் புலமைத்திறன் வியக்கத்தக்கது.

181. அகம்.11:3-5.

182. அகம் .185:10-12.

தொகுப்புரை

‘கருப்பொருள் அடிப்படையில் நிலவியல் பின்புலம்’ என்னும் தலைப்பில் உள்ளுறை உவமம், உள்ளுறை உவமை இலக்கணம், இலக்கியத்தில் கற்பனையும் வருணனையும், கருப்பொருள் பெயர்காரணம், கருப்பொருள் விளக்கம், கருப்பொருளுக்கும் நிலவியலுக்குமான பொருத்தப்பாட்டையும் ஐந்திணைகளில் உள்ள கருப்பொருள்கள் மக்களின் வாழ்க்கையில் இடம் பெற்றுள்ள பாங்கினையும் விளக்கியுள்ளது. ஐந்திணைகளில் உள்ள உயிரினங்களும், பயிரினங்களும் அந்தந்த நிலங்களின் சூழல்களுடன் பொருந்துவதைப் பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளது. வாழ்க்கை நெறியோடு கருப்பொருள்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. புலவர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணைகளில் உள்ள மக்கள், தலைவன், தலைவி இடையே நிகழும் நிகழ்வுகளின் வழியே சுட்டப்பெறுகின்ற கருப்பொருள்களை நிலவியல் பின்புலத்தோடு அமைத்துக் கூறியுள்ளதை ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.

‘குறிஞ்சித் திணை’ என்னும் தலைப்பில் குறிஞ்சித் திணை பாடல்களில் உள்ள கருப்பொருள்கள் நிலத்தின் அடிப்படையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. குறிஞ்சித் திணையில் தெய்வம் நீங்கலாக உள்ள பன்னிரண்டு கருப்பொருள்களும் சூழல்களோடு பொருந்தியிருப்பதை ஆராய்ந்துள்ளது. அங்கு வாழும் மக்களைக் குறவர்கள் என்று அழைப்பார்கள். இவர்கள் அங்குச் செய்யும் தொழில்கள் நிலவியல் சார்ந்த தொழிலாக அமைந்திருக்கின்றன. மயிலும், கிளியும் அங்குள்ள பறவைகள் மயில்கள் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து இருப்பதைத் தலைவன் தலைவி திருமணம் செய்து

உறவினர்களோடு சேர்ந்து வாழ்வதைக் கூறுகின்றது. கிளியானது காவலையும் மீறி திணையை உண்ண வருவது போன்று தலைவன் காவலையும் மீறி தலைவியைக் காண வருவதை ஒப்புமை தோன்ற விளக்கமாக அமைகிறது. கரடி, சிங்கம், புலி, யானை போன்றவை இருக்கும் இடங்கள் ஆபத்தானது அவ்வழியில் தலைவன் இரவு வேளையில் வருவதை எண்ணி தலைவி வருந்தி இருப்பது சூழல் சார்ந்த கவலையாக உள்ளன. குறிஞ்சி நில மக்கள் தங்கியிருக்கும் இடத்திற்குச் சிறுகுடி என்று பெயர். இவ்விடத்தில் அவர்கள் குடில்கள் அமைத்து வாழ்வர். அவ்விடங்களைச் சுற்றி முள்வேலி அமைத்து இருப்பதை வருணித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு வாழும் மக்களைப் பெரும்பாலும் அருவி நீர், சுனை நீரும் சூழ்ந்திருக்கும். இது அவர்களின் வாழ்வியல் சூழலை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது.

குறிஞ்சி நிலப் பூக்களாகக் காந்தள், குறிஞ்சி பூ, குவளைப் பூ, வேங்கைப் பூ எனப் பலவகைப் பூக்களைக் கொண்டுள்ளன. மலர்களை மக்கள் அன்றாடம் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். மலை நாடனைக் கூறும் போது மரத்தின் வளங்களைக் கூறிச் சிறப்பித்துக் கூறுவர்.

முல்லைத் திணையில் மிகக் குறைந்த அளவே உள்ளுறைப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. முல்லை காடும் காடு சார்ந்த இடமும் என்பதால் அங்கு பெரும்பாலும் நிரைகளே காணப்படும். அங்கு வாழும் மக்களை ஆயர், வேட்டுவர், என்று கூறுவது விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் தயிர் - வெண்ணெய் கடைதலையே முக்கிய தொழிலாகப் கொண்டிருப்பதைத் தொழிலடிப்படையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. முல்லை நிலத்துப் பறவைகளாகக் கானக் கோழியைக் கூறுவர். முல்லை நிலத்து மலர்களாகக் கொன்றை, காயா, கோடல், தோன்றி,

முசுண்டை போன்ற மலர்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. தலைவனின் நாட்டை வருணிப்பதற்கு, அங்கு வாழும் பெண்கள் மலர்களை விரும்பி தலையில் சூடுவதையும் சான்றாக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்களின் உணவாக வரகு, சாமை, தினை, புற்று ஈசல் உள்ள புற்றுக்களைத் தோண்டி எடுத்து உணவாக உண்பது நிலம் சார்ந்த உணவாவதைக் காட்டுகிறது.

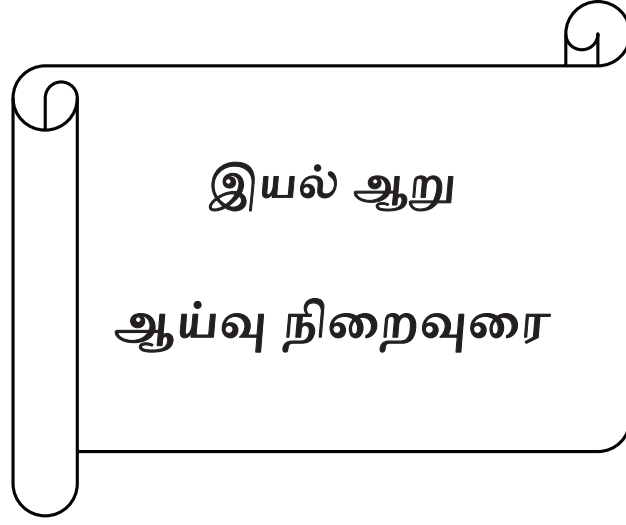
மருத நிலத்தில் வாழும் மக்கள் வயல்களில் வேலை செய்வதால் அவர்களுக்கு விடியலே தொழிலுக்கான நேரமாகும். மற்ற பொழுதுகளில் அவர்கள் வேறு தொழில் அல்லது ஆட்டம், பாட்டம் போன்ற நிகழ்வுகளில் கேளிக்கை நேரத்தைக் கழிப்பார்கள். இதன் கருப்பொருளில் முக்கியமானது மருதமரம், நாரைகள், அன்னம், எருமை, நீர்நாய், போன்றவற்றைப் பற்றிய செய்திகளைத் தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டது. வயல்களில் நாரைகள் ஆமையைக் கொத்தி உண்ட மீதியை வயலில் வேலை செய்வபவர்கள் எடுத்து சமைத்து உண்பார்கள் என்ற செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் எருமை கழுநீர் மலர்களை வயறு நிரம்ப உண்ட பின்னர் தாமரை மலரை உண்ணாமல் இருப்பதைத் தலைவன் பரத்தையுடன் கூடிய பின்னர், தலைவியிடம் கூடாமல் இருப்பதற்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நிலத்திற்கே உரியது மருத மரம், மருத மரமானது நீர் நிலைகளின் அருகில் வளரும் தன்மையுடையது. வேனிற்கால வெயிலில் உழவர்கள் நிழல் வேண்டி மரத்தடியில் தங்கும் காட்சியைச் சங்கப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் எடுத்துரைத்ததை பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் மக்கள் மீன்பிடித் தொழிலை மேற்கொள்கின்றனர். இவர்களைப் பரதவர்கள் என்று அழைப்பர். இந்நிலத்தில்

சுறாமீன், அயிரை மீன், கயல் மீன் போன்றவை உணவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பூ வகைகளாகத் தாழம் பூ, நெய்தல் பூ, மரங்கள் புன்னை, ஞாழல் என்ற இரு மரத்தையே கூறுவர். ஞாழல் மரத்தில் உள்ள பூக்கள் மிகவும் சிறியதாகக் காணப்படும். மலர்கள் விரிந்து கடல் பரப்பு எங்கும் மணப்பது போன்று தலைவன் தலைவியைச் சுற்றத்தாருடன் விரைவில் திருமணம் செய்வான் என்று கூறுவர். இளமகளிர் பூக்களைத் தலையில் சூடுவதில் பெரும் விருப்பமுடையவர்கள். ஞாழல் மரத்தைக் “குமரி ஞாழல்” என்றும் கூறுவர். புன்னை பூக்கள் பார்ப்பதற்கு மிக அழகாகக் காட்சியளிக்கும். பூக்களின் மணம் ஊர் முழுவதும் பரவுவது போன்று தலைவனின் களவொழுக்கம் பரவும் என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இவர்கள் சோறும் மீன்குழம்பும், மீனும், கள்ளும் சேர்த்து விருந்தினருக்கு உணவாகக் கொடுக்கும் வழக்கத்தை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சியும், முல்லைத் திணையும் திரிந்து அதாவது வளம் குன்றி வறண்டு காணப்படுவதையே ‘பாலை’ என்று கூறுவர். நிலத்தின் விலங்காக வலிமையிழந்த விலங்குகளைக் கூறுவர். தொழிலாகக் களவு அதாவது பொருள்களை வழிப்பறி செய்து சூறையாடுதல் ஆகும். இலவு மரத்தையே பாலை நிலத்தின் மரமாகக் கூறுவர். தலைவன் பொருளீட்டி பாலை நிலம் வழியாக வருவதை எண்ணி தலைவி வருந்துவதையும், தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொள்வதையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஐந்து நிலங்களிலும் முற்றிலும் மாறுபட்டது பாலை நிலம் ஆகும்.

இவ்வாறு ஐந்து திணைகளின் கருப்பொருள்களின் வழியாக நிலவியல் பின்புலத்தைச் சிறப்பாக ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது.

இயல் ஆறு

ஆய்வு நிறைவுரை

ஆய்வு நிறைவுரை

“சங்க அகப்பாடல்களில் நிலவியல் பின்புலம்” என்னும் இத்தலைப்பின் கீழ் செய்த இவ்வாய்வு நிலவியல் அடிப்படையில் சங்க அகப்பாடல்கள் அனைத்திலும் ‘நிலம்’ எனும் வெளி மையமாக உள்ளது. இதன் வழியாகவே சங்க இலக்கியங்கள் நகர்கின்றன. இதனை இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகிறது.

‘சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்’ என்னும் இயலில் நிலவியல் கூறுகள் இடம்பெறும் தன்மையை விளக்கும் வண்ணமாக அமைந்துள்ளது. முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற முப்பொருள் பாகுபாடு நிலவியல் அடிப்படையிலே அமைந்துள்ளதைத் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளது. முதற்பொருளான இடமும், காலமும் என்பதில் ஐந்து திணைகளின் காலம் அதாவது பொழுது பற்றிப் பேசப்படுகின்றன. இதில் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என்று பகுக்கப்பட்டு பெரும்பொழுது ஆண்டின் பிரிவையும், சிறுபொழுது ஒரு நாளின் மணிக்கணக்கையும் விளக்குகின்றது.

கருப்பொருள் என்பது திணையில் கூறப்படும் இயற்கைப் பொருட்கள் ஆகும். உரிப்பொருள் என்பது ஐந்து திணைகளில் உள்ள மக்களின் ஒழுக்கத்தைக் கூறுவதாகும். சங்க பாடல்கள் அனைத்தும் இயற்கை சார்ந்ததாகவே அமைந்துள்ளன. எனவே பழங்கால மக்களும், புலவர்களும் நிலவியல் அறிவு கொண்டவர்களாக இருந்தது தெளிவாகிறது. ஞாயிற்றின் துளியாக ஞாலம் தோன்றிய வரலாறு ஆராயப்பட்டுள்ளது. தமிழகம் நானிலமாகப் பகுக்கப்பட்ட பாங்கும் ஐந்து வகையான திணை அமைப்பும் நிலவியல் அடிப்படையில் பொருத்திக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இலக்கியத்தில் முதல் திணை குறிஞ்சி என்றும் ஏனைய திணைகள் பின்னால் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தொல்காப்பியர் முதலில் முல்லை நிலத்தையே தம் நூற்பாவில் வைத்துள்ளார். அதற்கு நச்சினார்க்கினியர் தந்த விளக்கம் பொருத்தமானது. தொல்காப்பியர் நிலவியல் அடிப்படையில் நிலத்தைப் பிரிக்காமல் வாழ்வியல் அடிப்படையில் நிலத்தை வரிசைப்படுத்தியுள்ளார். இதற்கான காரணம் ஆய்வில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. நாடுகளை அகநாடு, புறநாடு என்று பிரித்து அதனை சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளும், அவற்றின் எல்லைகளும். அகநாடு புறநாடுகளும் வரையரை செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும் மூவேந்தரின் கீழ் ஆண்ட குறுநில வள்ளல்களின் ஆட்சி எல்லைகளும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஆட்சி எல்லையாக இமயமும், மொழி எல்லையாக வேங்கடமும் அமைந்த நிலையும் ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது.

‘ஐந்திணைகளில் நிலவியல் பின்புலம்’ என்னும் தலைப்பின் கீழ் அகத்திணைக் கோட்பாடு கூறப்பட்டுள்ளது. ஐந்திணைகளின் பெயர்கள் நிலத்தின் பெயரும், திணையின் பெயரும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையதா இருப்பதனால் திணைகளின் அடிப்படையில் நிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டனவா அல்லது நிலங்களின் அடிப்படையில் திணைகள் பகுக்கப்பட்டனவா என்ற ஐயம் தீர்க்கப்பட்டுள்ளது. நிலங்களின் அடிப்படையில் ஒழுக்கமோ திணையின் அடிப்படையில் ஒழுக்கமோ பிரிக்க முடியாது எனவே திணை அடிப்படையில் நிலமோ, நில அடிப்படையில் திணையோ என்று கூறுவது பொருந்தாது. மலையும், காடும், வயலும், கடல், மணல் என்று இயற்கை நிலத்தைப் பிரித்து குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று பெயரிட்டனர். ஆனால் ஐந்து

நிலங்களுக்கும் உரிய பூக்களின் பெயர்களையே வைத்துள்ளனர் என்பது புலனாகிறது.

நிலமும் வாழ்வும் என்பதில் நிலவியல் அடிப்படையில் எவ்வாறு பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை பொருத்தமுடன் அமைந்திருந்தது என்பதை விளக்கப்பட்டுள்ளது. இங்குத் தரப்பட்டுள்ள எடுத்துக்காட்டுகளான காட்சிகள் நிலத்தோடு மக்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பினை நன்கு உணர்த்துகிறது. ஐந்திணை மக்களின் வாழ்க்கை இயற்கையின் அடிப்படையில் காணப்பட்டது. இதில் இவர்களின் தொழில், உணவு, பழக்கவழக்கங்கள் போன்ற பல வாழ்வியல் செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. குறிஞ்சித்திணை மலையினை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இமயம் முதல் குமரி வரை இருந்த பல்வேறு மலைகளைப் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி ஆராயப் பெற்றுள்ளன. பயன்மிகு பொருள்களைத் தந்த மலைகள் பெற்றிருந்த சிறப்பு நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது.

மருத நிலத்தில் ஆறுகள் எவ்வாறு இடம் பெற்றுள்ளன என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. காவிரி, வையை, குமரி, பொருநை முதலிய சங்க இலக்கியம் சுட்டும் ஆறுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறுகளின் தோற்றம், போக்கு, நாட்டு வளத்திற்குக் காரணமான தன்மை ஆகியன விவரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழக நாகரிகத்தின் உயர்வுக்கு ஆறுகளே அடிப்படைக் காரணம் என்பதை நிலைநாட்டுகிறது.

‘ஆறுகள்’ என்ற தலைப்பில் பல செய்திகள் ஆராயப் பெற்றிருந்தாலும் ‘பொருநை’ என்பதும் ‘தாமிரபரணி’ என்பதும் ஒன்றா அல்லது

வெவ்வேறா என்ற கருத்து மேலும் ஆராய்தற்குரியது. அறிஞர்கள் தந்த விளக்கங்கள் பல வகைகளில் அமைந்துள்ளன.

நெய்தல் நிலம் கடல் பற்றிய செய்திகளை கூறுகிறது. பாலை நிலம் இன்றும் சர்ச்சைக்குள் இருப்பதை நாம் அறிகிறோம். தமிழ்நாட்டில் பாலை நிலம் கிடையாது. ஆனால் இன்றுள்ள இராமேஸ்வரத்தைத் தமிழ்நாட்டின் பாலைவனம் என்று சோமலெ அவர்கள் கூறியுள்ளார். மேலும் அரசுப் பதிப்பேடு இராமநாதபுரம் மாவட்டம் பற்றிய பதிப்பேடுகளில் இலக்கியத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பாலை நிலத்திற்கொப்ப இன்று இராமநாதபுரத்துப் பகுதிகள் அமைந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் பாலை என்ற ஒரு தனி நிலம் தமிழகத்தில் இருந்ததில்லை, பிற நிலங்கள் திரிந்து காட்சியளிப்பதே பாலை என்ற அறிஞர்களின் கூற்று, இதற்கான காரணம் பற்றி ஆராய்ந்து கூறுகின்றது.

‘சங்க இலக்கியத்தில் அகமரபுகள்’ என்ற தலைப்பில் சங்க அகப்பாடல்கள் புலவர்களின் கூற்றாகவே அமைந்துள்ளது. அவர்கள் கூற விரும்பிய உணர்ச்சிகளை நிலப் பின்னணியில் அகமாந்தர்களின் கூற்றாக அமைத்துள்ளனர். மேலும் அகப் பாடல்களின் செயல்கள் நில அடிப்படையில் நிகழ்கிறது என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் இயற்கைப் புணர்ச்சி திணைப் புலம் காக்க செல்கின்ற நிலையில் தலைவன் தலைவி இடையே நிகழ்வது என்பது ஆராயப்பட்டுள்ளது.

‘கருப்பொருள் அடிப்படையில் நிலவியல், பின்புலம்’ என்னும் தலைப்பில் ஐந்திணைகளில் உள்ள தெய்வம் நீங்கலாக உள்ள பன்னிரண்டு

வகை கருப்பொருட்கள் பற்றிய செய்திகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இதில் அந்தந்த நிலத்தின் பயிரினங்களும், உயிரினங்களும் பெற்றுள்ள முக்கியத்துவம் பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளது. மேலும் வாழ்க்கை நெறியோடு மலர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ் ஆய்வு நூல் சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல் கருத்துக்கள் விரவி இருக்கின்றன என்பதனைச் சுட்டிக் காட்டும் தன்மையிலும், சங்கப் புலவர்கள் எதையும் நிலவியல் சூழ்நிலையோடு அமைத்துப் பாடும் இயற்கை இயல்பு பெற்றவர்கள் என்பதனை நிலைநாட்டும் வகையிலும் அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியம் பொதுவாக நிலவியல் பற்றிய செய்திகளைத் தர எழுதப்பட்டதன்று எனினும் அவ்வியற் கூறுகள் ஆங்காங்குப் புலவர்களால் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன என்ற செய்தி இவ் ஆய்வில் தெளிவுபடுத்தப் பட்டுள்ளது.

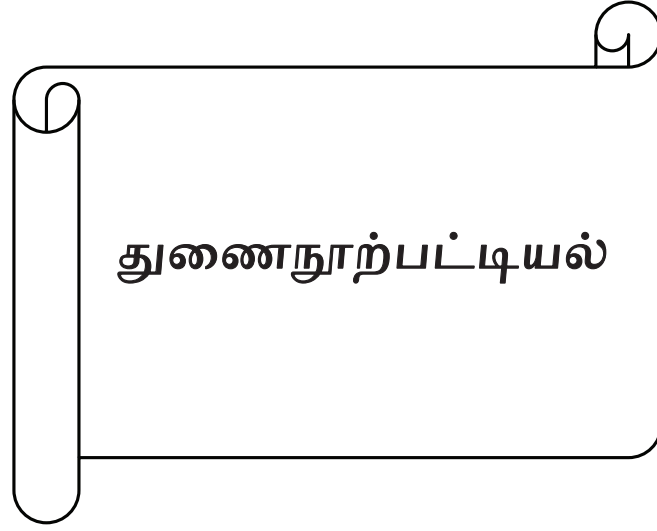
சங்க இலக்கிய அடிப்படையில் மேற்கொண்ட இவ் ஆராய்ச்சியில் பல சிக்கல் நிறைந்த கருத்துக்கள் தீர்க்கப் பெறவில்லை. அவற்றின் விரிவு குறித்து அவை விடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுன் சிலவற்றை சுட்டிக்காட்டிக் கூறுவது பொருத்தமாகும்.

மேலாய்வுக் களங்கள்

சங்க இலக்கியத்தைப் புதிய நோக்கில் காணும் இம்முயற்சி மேலும் தொடர்தற்குரியதாகும். ஒவ்வொரு உட்தலைப்பும் தனித்தனி ஆராய்ச்சிக்கு அடிவகுக்கிறது.

மேற் சுட்டியதிலிருந்து சங்க இலக்கிய நிலவியல் பற்றி ஆராய்வதற்கு இன்னும் மிகப்பல செய்திகள் நிரம்ப இருக்கின்றன என்பது தெளிவாகிறது.

இனி, ஆராயப் புகுவோர் நிலவியலைப் பல்வேறு கோணங்களில் மேலும் நுணுகி ஆராயின் புதிய செய்திகள் அறியப் பெறலாம். சிக்கல்கள் தீர்க்கப்பெறலாம்.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

- செயபால், இரா., (உ.ஆ.) - **அகநானூறு (மூலமும் உரையும்),**
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41- பி சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
முதற்பதிப்பு - 2004.
- தட்சிணாமூர்த்தி, அ., (உ.ஆ.) - **ஐங்குறுநூறு (மூலமும் உரையும்),**
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41- பி சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
முதற்பதிப்பு - 2004.
- நாகராசன், வி., (உ.ஆ.) - **குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்),**
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41- பி சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
முதற்பதிப்பு - 2004
- பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., (உ.ஆ.) - **நற்றிணை (மூலமும் உரையும்),**
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41- பி சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
முதற்பதிப்பு - 2004
- மோகன், இரா., (உ.ஆ.) - **பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்),**
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41- பி சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
முதற்பதிப்பு - 2004
- விசுவநாதன், அ., (உ.ஆ.) - **கலித்தொகை (மூலமும் உரையும்),**
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41- பி சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
முதற்பதிப்பு - 2004

துணைமை ஆதாரங்கள்

அகத்தியலிங்கம், ச.,

- சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல்
இலக்கியங்களே,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 108,
இரண்டாம் பதிப்பு - 2000.

அப்பாதுரை, கா.,

- இதுதான் திராவிட நாடு,
மலர் நிலையம்,
சென்னை - 600 084,
பதிப்பு - 1958.

அப்பாதுரை, கா.,

- குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல்
கொண்ட தென்னாடு,
கழகம் வெளியீடு,
சென்னை - 1,
பதிப்பு - 1972.

அமிர்தலிங்கம்,

- சங்க இலக்கியக் களஞ்சியம்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
80, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம் - 1,
முதற்பதிப்பு - 2000.

அரங்கராசன், ச.,

- பொருள்கோள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 001,
இரண்டாம் பதிப்பு - 1989.

அரவிந்தன், மு.வை.,

- உரையாசிரியர்கள்,
மணிவாசகர் நூலகம்,
சிதம்பரம் - 608 001,
பதிப்பு - 1968.

அருணாசலம், ப.,

- தொல்காப்பியர்,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1975.

அறவாணன், க.ப.,

- இளவேனில்,
இளங்கோ மன்ற வெளியீடு,
காரிய வட்டம்,
திருவனந்தபுரம்,
முதற்பதிப்பு - 1972.

அறவாணன், க.ப.,

- கவிதையின் உயிர் உள்ளம் உடல்,
தமிழ்க் கோட்டம்,
11, இரண்டாம் தெரு,
புதுச்சேரி - 605 005,
இரண்டாம் பதிப்பு - 1994.

அன்னிதாமசு,

- இலக்கியவியல் (கோட்பாடும்
அணுகுமுறையும்),
அமுத நிலையம், இராயப்பேட்டை,
சென்னை - 600 014,
முதற்பதிப்பு - 1999.

ஆசிரியர் பலர்,

- சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள்,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
முதற்பதிப்பு - 1984.

ஆசிரியர் பலர்,

- பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 1,
முதற்பதிப்பு - 1952.

ஆறுமுகம், அ.,

- சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்,
உடைமை அரசு,
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
4/9, 'சீரகம்' திருமழபாடி,
அரியலூர் வட்டம்,
திருச்சி - 621 851,
முதற்பதிப்பு - 1994.

இராகவன், அ.,

- கோநகர் கொற்கை,
கலைநூல் பதிப்பகம்,
பாளையங்கோட்டை,
பதிப்பு - 1971.

- இராகவன், அ.,
- நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை,
தமிழ்ப்புத்தகாலயம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1971.
- இராகவையங்கார், மு.,
- சேரன் செங்குட்டுவன்,
வள்ளுவர் பண்ணை,
சென்னை,
பதிப்பு - 1964.
- இராசகோபாலன், இரா.,
- இலக்கிய வனப்புகள்,
பாரி நிலையம்,
184, பிராட்வே, சென்னை - 108,
முதற்பதிப்பு - 1987.
- இராசமாணிக்கம், மா.,
- ஆற்றங்கரை நாகரிகம் (தமிழ்நாடு),
ஆக்ஸ்போர்டு யுனிவர்கிடி பிரஸ்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1963.
- இராசமாணிக்கனார், மா.,
- பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி,
சென்னை பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1970.
- இராசமாணிக்கனார். மா.,
- கால ஆராய்ச்சி,
பாரி நிலையம்,
59, பிராட்வே, சென்னை - 1,
இரண்டாம் பதிப்பு - 1973.
- இராமநாதன் செட்டியார்,
லெ.ப.கரு.,
- சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு,
அண்ணாமலைக் பல்கலைக் கழகம்,
பதிப்பு - 1963.
- இலக்குவனார், சி.,
- தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி,
வள்ளுவர் பதிப்பகம்,
புதுக்கோட்டை,
பதிப்பு - 1961.

இளங்கோவன், கு.வை.,

- **சங்க காலக் கடவுளர்,**
சேகர் பதிப்பகம்,
66/1, பெரியார் தெரு, எம்.ஜி.ஆர் நகர்,
சென்னை - 600 678,
முதற்பதிப்பு - 1995.

இளம்பரிதி, மொ.,

- **குறியியல் ஒரு சங்கப் பார்வை,**
காவ்யா பதிப்பகம்,
16, இரண்டாவது குறுக்குத்தெரு,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 24,
முதற்பதிப்பு - 2006.

இளம்பூரணர் (உ.ஆ.)

- **தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்,**
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 014,
முதற்பதிப்பு - 2005.

ஐசக் சாமுவேல் நாயகம், தா.எ.,

- **பன்னோக்குப் பார்வையில் தமிழ்ச்
செம்மொழி தொகுதி - 2,**
நாஞ்சில் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,
67/1, கோர்ட் ரோடு,
நாகர்கோவில்,
பதிப்பு - 2001.

கடிகாசலம், ந.,

- **சங்கச் சமூகம்,**
பாலஜி, பு.ப.ஆ.),
அமுத நிலையம் லிமிடெட்,
சென்னை - 600 014,
முதற்பதிப்பு - 1955.

கந்தையா பிள்ளை, ந.சி.,

- **தமிழர் சரித்திரம்,**
ஒற்றுமை ஆபிஸ்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1939.

கந்தையா பிள்ளை, ந.சி.,

- **திராவிட இந்தியா,**
பிரீ பிரிண்டர்ஸ் பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1949.

கலைமகள், சி.,

- மலைபடுகடாம் ஓர் ஆய்வு,
பக்கிரியம்மாள் பதிப்பகம்,
சென்னை - 29,
முதற் பதிப்பு -1992.

களஞ்சியம் III,

- சங்க இலக்கிய வரலாறு,
16, இரண்டாம் குறுக்கு தெரு,
டிர்ஸ்ட் புரம்,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024,
முதற்பதிப்பு - 2010.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி,

- சங்க இலக்கியம் கவிதையும் கருத்தும்,
உலகத்தமிராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை - 113,
முதற்பதிப்பு - 2009.

கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், எஸ்.,

- சேரன் வஞ்சி,
எயு.கே.ஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1965.

கிருஷ்ணசாமி, எஸ்.,

- நிலவியல்,
(தமிழாக்கம் ஆர். வேங்கடராமன்),
தென்மொழி புத்தக டிரஸ்ட்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1967.

கிருஷ்ணமூர்த்தி, சி.ஏ.,

- பூகோள சாஸ்திரம்,
(சென்னை இராஜதானி),
கே. பழனியாண்டி பிள்ளை கம்பெனி,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1935.

குஞ்ஞன் பிள்ளை,

- பண்டைய கேரளம்,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1970.

- குளோறியா சுந்தரமதி, இலா., - **சங்க இலக்கியம் - மருதம்,**
தமிழ்த்துறை,
கேரளப் பல்கலைக் கழகம்,
காரியவட்டம், திருவனந்தபுரம்,
முதற்பதிப்பு - 1973.
- குளோறியா சுந்தரமதி, இலா., - **இலக்கியக் கல்வியும் பகுப்பாய்வும்,**
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம் - 608 001,
முதற்பதிப்பு - 2001.
- கேவசன், கோ., - **இலக்கிய விமர்சனம் ஒரு மாக்கியபி**
பார்வை,
அச்சம் அமைப்பும் அகரம்,
சிவகங்கை வெளியீடு அன்னம்,
சிவகங்கை - 623 560,
முதற்பதிப்பு - 1984.
- கைலாசபதி, க., - **பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,**
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
பிரைவேட் லிமிடெட்,
சென்னை - 600 098,
மூன்றாம் பதிப்பு - 1999.
- கோவிந்தராச முதலியார், கா.ர., - **நம்பி அகப்பொருள் விளக்கம் பழைய**
உரையுடன்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 1,
மறுபதிப்பு - 1989.
- சஞ்சீவி, ந., - **சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி,**
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1973.

சரளா இராசகோபாலன்,

- சங்க இலக்கியங்களில் தோழி,
அன்பு பதிப்பகம்,
4அ, (63அ) டாக்டர் ரங்கா சாலை,
சென்னை - 600 018,
முதற்பதிப்பு - 2012.

சாம்பசிவன், ச.,

- தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணை,
60, மேலக் கோபுரத் தெரு,
மதுரை,
முதற்பதிப்பு - 1986.

சிங்கார வடிவேலன்,

- சங்க இலக்கிய உவமைகள்,
பழநியப்பன் பதிப்பகம்,
தேவகோட்டை,
முதற்பதிப்பு - 1986.

சிலலிங்கனார், ஆ.,

- தொல்காப்பியம் கூறும் உள்ளுறையும்
இறைச்சியும்,
உலக தமிழ்க் கல்வி இயக்கம்,
சென்னை - 600 096,
முதற்பதிப்பு - 1985.

சீனிவாசன், ச.பொ.,

- பத்துப்பாட்டில் வருணனை மரபுகள்,
சேகர் பதிப்பகம்,
66, பெரியார் தெரு,
எம்.ஜி.ஆர்.நகர்,
சென்னை - 600 078,
முதற்பதிப்பு - 2013.

சுந்தரமூர்த்தி, இ.,

- நடையியல் சிந்தனைகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
பிரைவேட் லிமிடெட்,
சென்னை - 600 098,
முதற்பதிப்பு - 1944.

சுந்தரமூர்த்தி, கு.,

- தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்.
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
மறுபதிப்பு - 1996.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.,

- தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆறு,
தமிழ்ப் பதிப்பகம், அடையாறு,
சென்னை - 600 020,
முதற்பதிப்பு - 1979.

சுப்பிரமணியன், கா.,

- சங்க காலச் சமுதாயம்,
நியூ செஞ்சரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
பிரைவேட் லிமிடெட்,
சென்னை - 600 098,
மூன்றாம் பதிப்பு - 1993.

சுப்பு ரெட்டியார், ந.,

- தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
25, பீட்டர்ஸ் ரோடு,
சென்னை - 600 014,
பதிப்பு - 1963.

சொக்கலிங்கம், நி.,

- பாரதிதாசன் பாடல்களில் மரபும்
புதுமையும்,
அழகப்பர் கலைக் கல்லூரி,
காரைக்குடி - 3,
தனித்தமிழ் இலக்கியக் கழகம்,
திருநெல்வேலி,
முதற்பதிப்பு - 1968.

ஞானசம்பந்தன்,

- சங்க தமிழில் வாழும் இலக்கியம்,
மணி புத்தக நிலையம்,
பிள்ளையார் கோவில் தெரு,
நல்லாமூர் கிராமம்,
கீழ் இடையாளம் தாலுகா,
திண்டிவனம் வட்டம் - 604 302,
முதற்பதிப்பு - 2011.

ஞானசம்பந்தன்,

- வாழும் இலக்கியம்,
மணி புத்தக நிலையம்,
நல்லாமூர் கிராமம்,
விழுப்புரம் மாவட்டம் - 604 001,
முதற்பதிப்பு - 2013.

தங்கராசு, மு.,

- சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்,
தமிழ் மலர்,
12, ஐ.சி.எல், குடியிருப்பு, நூம்பல்,
சென்னை - 600 077,
பதிப்பு - 2000.

தமிழண்ணல்,

- சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு இலக்கியக்
கொள்கைகள்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
48, தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை - 625 001,
முதற்பதிப்பு - 2003.

தமிழண்ணல்,

- தொல்காப்பியர் இலக்கிய கொள்ளை,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
48, தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை - 625 001,
முதற்பதிப்பு - 2004.

தமிழண்ணல்,

- சங்க மரபு,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மயூரா வளாகம்,
48, தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை - 625 001,
முதற்பதிப்பு - 2009.

தமிழண்ணல்,

- ஒப்பிலக்கிய அறிமுகம்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
48, தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை - 625 001,
முதற்பதிப்பு - 1973,
பன்னிரண்டாம் பதிப்பு - 2009.

தமிழண்ணல்,

- தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரம்
தொகுதி 1,2,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
48, தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை - 625 001,
முதற்பதிப்பு - 2010.

நச்சினார்க்கினியர் உரை

- தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்,
கழக வெளியீடு,
பதிப்பு - 1972,

நாகராசன், ப.வெ.,

- அறுவகை இலக்கணம்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 1991.

பவணந்தி முனிவர்,

- நன்னூல் (தாண்டிகையுரை),
கழக வெளியீடு,
154. டி.டி. கே. சாலை,
ஆழ்வார் பேட்டை,
சென்னை - 18,
மறுபதிப்பு - 1999.

பாலசுந்தரம் பிள்ளை, பி.சு.,

- பண்டைய தமிழர் இன்பவியல்
வாழ்க்கை,
திருவரங்கனார் அச்சகம்,
சென்னை - 13,
முதற்பதிப்பு - 1945.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.,

- சங்க இலக்கியச் கொள்கை,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மயூரா வளாகம்,
48, தானப்ப முதலி தெரு,
மதுரை - 625 001,
முதற்பதிப்பு - 2008.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.,

- புறநானூறு (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41- பி சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
முதற்பதிப்பு - 2004.

புலியூர்க்கேசிகள்

- சிலப்பதிகாரமும் (மூலமும் உரையும்),
சாரதா பதிப்பகம்,
ஜி.4, சாந்தி அடுக்ககம்,
3, ஸ்ரீ கிருஷ்ணாபுரம் தெரு,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 04,
முதற்பதிப்பு - 2010.

பெரிய கருப்பன், இராம.,

- குறிஞ்சிப் பாட்டு இலக்கியத்
திறனாய்வு விளக்கம்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை - 625 001,
முதற்பதிப்பு - 1992.

பெருமாள், அ.கா.,
ஸ்ரீகுமார்,

- தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
நிர்மால்யம்,
48, முதலிமார் தெரு,
கிருஷ்ணன் கோவில்,
நாகர்கோவில் - 629 001,
முதற்பதிப்பு - 2000.

மறைமலை அடிகள்,

- முல்லைப் பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 108,
மறுபதிப்பு - 1998.

மாதையன், பெ.,

- அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க
அகக்கவிதை மரபும்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
142, ஜானி ஜான் சாலை,
சென்னை - 600 014,
முதற்பதிப்பு - 2009.

மாதையன், பெ.,

தமிழ்ச் செவ்வியல் படைப்புகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
41- பி சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
முதற்பதிப்பு - 2004.

மாயாண்டி, இரா.,

- சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை,
எழிலகம், 4 இந்திராணி தெரு,
அய்யாவு நாயுடு குடியிருப்பு,
சென்னை - 600 029,
பதிப்பு - 1980.

மாயாண்டி, இரா.,

- தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்,
கழக வெளியீடு,
பதிப்பு - 1970,

மோகன், இரா.,

- ஆய்வுக் கோவை,
இந்தியப் பல்கலைக் கழகம்,
தமிழாசிரியர் மன்றம் தமிழியற் புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,
ஆற்றல்சால் பல்கலைக் கழகம்,
மதுரை - 625 021.

ராமகிருஷ்ணன், இரா.,

- கலாப்பிரியா கவிதைகளில்
அகத்திணை மரபுகள்,
காவியா பதிப்பகம்,
பதிப்பு - 2002.

வரதராசன், மு.,

- இலக்கிய ஆராய்ச்சி,
பாரி நிலையம்,
184, பிராட்வே,
சென்னை - 600 108,
முதற்பதிப்பு - 1948,
நான்காம் பதிப்பு - 1967.

வரதராசன், மு.,

- இலக்கிய மரபு,
பாரி நிலையம்,
184, பிராட்வே,
சென்னை - 600 108,
முதற்பதிப்பு - 1948, மறுபதிப்பு - 1990,
இரண்டாம் பதிப்பு - 2006.

வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ.)

- அகநானூறு,
கழக வெளியீடு,
1970.

வையாபுரிப் பிள்ளை, ச.,

- இலக்கியச் சிந்தனைகள்,
நூற்களஞ்சியம் தொகுதி - 1,
வையாபுரிப் பிள்ளை நினைவு மன்றம்,
சென்னை - 28,
முதற்பதிப்பு - 1989.

இதழ்கள்

பிறீடா, செ.,

- சங்க இலக்கியத்தில் தோழி,
திணை காலாண்டிதழ்,
ஆய்வுச் சிறப்பிதழ்,
இதழ் 19, 20
மார்ச் 2018.

ஜோதிமணி, ஜோ.,

- நற்றிணையில் இடம் பெற்றுள்ள
விலங்குகள் மூலம் வெளிப்படும்
கருத்தியல்கள்,
கலை, இலக்கியம், பண்பாட்டு
பன்னாட்டுக் காலாண்டிதழ்,
காவ்யா தமிழ்,
மலர் 7, இதழ் 1.

ஆய்வேடுகள்

நிஷா, ஜெ.ச.,

- குறிஞ்சிக்கலி உணர்த்தும்
அகவாழ்வியல் நெறிகள்,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்
பல்கலைக்கழகம்,
முதுகலைப் பட்ட ஆய்வேடு,
2010-2011.

சுஜா பாக்கிய பிருந்தா, தா.,

- எட்டுத்தொகையில் அகப்பாத்திரங்கள்,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்
பல்கலைக்கழகம்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,
டிசம்பர் 2014.

பகவதி, மா.,

- தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரமும்
சங்க அகப்பாடல்களும்,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்
பல்கலைக்கழகம்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,
ஜூன் 2014.